JOC PERICULOS ÎN SIERRA LEONE

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

Joc periculos în Sierra Leone

ISBN:
973-9138-33-0

Edition Gérard de Villiers – Paris
Aventure en Sierra Leone
© *Gérard de Villiers*,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1997

Gérard de Villiers

SAS

Joc periculos în Sierra Leone

În românește de
Nicolae Constantinescu

1997

Capitolul I

Charlie's Back[1]. Cere protecţie imediată.

Fraza era bătută la maşină pe o foaie de hârtie galbenă prinsă cu un ac de scaunul lui Stanley Parker. Acesta puse jos servieta-diplomat, simţindu-se brusc sugrumat de angoasă. Parcurse cu privirea încăperea mare care ocupa tot etajul vilei spaţioase care servea drept punct de comandă clandestin al Staţiei CIA de la Abidjan. În sală nu era decât un analist bărbos care introducea sârguincios date în computer. Nu se vedea nimeni de la Secţia "Operaţiuni", cea din care făcea parte Stanley.

— John, tu ai vorbit cu Charlie al meu, întrebă Parker agitând foaia de hârtie galbenă.

— *Nope*, răspunse bărbosul, nu eram aici. Van Heusen a vorbit cu el.

— Unde e?

— La Sçope. Face cumpărături. Mi-a spus că se întoarce într-un sfert de oră.

— *Shit! Shit! Shit!* zise Parker printre dinţi.

Era mai mult decât neliniştit. Charlie era cel mai bun agent al reţelei sale de informaţii, pornit în acel moment pe o pistă aflată departe de Abidjan. Ar fi trebuit să apară abia peste vreo zece zile. Ce însemna această întoarcere înainte de vreme şi cererea de ajutor?

---

1 Charlie s-a întors (n.a.)

Charlie locuia în Marcory, unul dintre cartierele periferice cele mai mizerabile din Abidjan și nu avea telefon. Trebuia neapărat să-l găsească pe Van Heusen. Stanley Parker coborî scara exterioară a vilei și sări la volanul mașinii sale 505. Scope era cel mai mare supermarket din Cocody, cartierul rezidențial în care se afla vila lor albă și confortabilă, protejată de ziduri înalte presărate cu cioburi de sticlă. Cam la cinci sute de metri, pe strada paralelă cu a lor.

Parker era atât de preocupat de temerile sale, încât fu gata să calce un tânăr și o tânără care ieșeau de pe terenul de tenis din fața vilei lor. După trei minute oprea mașina în parcarea de la Scope. Găsi imediat Toyota albă a lui Van Heusen și îl descoperi și pe acesta la raionul de alimente pentru animale, neștiind ce să aleagă dintre cutiile cu care urma să-și hrănească dulăul, o brută feroce de patruzeci de chile care, de la sosirea la Abidjan nu reușise să înfulece decât șopârle mari și inofensive.

— Ah, ai venit! zise Bob Van Heusen, un găligan plin de pistrui, specialist în politică economică.

— Ce ți-a spus Charlie?

— S-a întors în dimineața asta. Se țin unii după el. Se pare că nu-i vor deloc binele.

În timp ce vorbea, Bob Van Heusen începu să-și umple căruciorul cu Fido. Lui Parker îi venea să i le bage pe gât. Nu mai putea de nerăbdare.

— O să mă sune? întrebă el aproape arțăgos.

— Nu intra în panică, zise Van Heusen cu un ton conciliant. Probabil că nu e decât o înșelătorie ca să-i mai ia lovele. Negrii ăștia sunt toți la fel.

Bob Van Heusen, obișnuit să lucreze cu computerele, avea prea puțină stimă pentru oameni în general și pentru africani în special.

— O să mă sune sau nu? repetă Stanley Parker cu un ton exasperat.

— Nu. În seara asta, la nouă, te așteaptă la *Babiya*, un restaurant din...

— Bine, știu. A spus dacă îl pot găsi eu la telefon până atunci?

— El a zis că nu.

Cu aceeași atitudine flegmatică, Bob Van Heusen lua cutiile de pe etajeră și le punea în cărucior. Lui Parker îi venea să-l sugrume.

— Măcar ai stabilit cu el o întâlnire de siguranță? se răsti el.

Analistul rămase cu brațele în aer, apoi își întoarse spre Parker ochii plini de candoare.

— *Shit!* Nu. Am uitat.

Cât se poate de sincer de parcă ar fi trăit în altă lume. Stanley Parker abia se mai putea stăpâni.

— La dracu, bombăni el.

— Zău că-mi pare rău, Stan, zise Van Heusen. Îți jur că data viitoare n-am să uit.

Apoi se îndreptă imediat spre casă, rușinat, cu o provizie de hrană suficientă ca să-i ajungă șase luni câinelui său.

Stanley Parker plecă spre ieșire. După răcoarea din supermarket, căldura de afară îl pocni ca o palmă lipicioasă și fierbinte. Urcă în mașină, porni aparatul de aer condiționat și se gândi. Charlie era în pericol, nu putea să aștepte până diseară. Își fixase regula categorică de a nu se duce niciodată la el acasă, dar acum era vorba de o urgență.

* * *

Era o potecă noroioasă, mărginită de colibe mici din argilă și cu acoperișuri din tablă ondulată, tocmai în Poto-Poto, locul cel mai mizerabil din cartierul Marcory. În depărtare, dincolo de

un teren viran presărat cu carcase de mașini, se ridica blocul de beton al hotelului *Ibis*. Stanley Parker opri în fața unui bungalou, a cărei vopsea roz ajunsese aproape o amintire. O negresă grăsană curăța igname[1] pe verandă.

Parker coborî și se apropie zâmbind.

— Bună ziua. Îl caut pe Charlie. E aici?

Negresa îi aruncă mai întâi o privire bovină, apoi izbucni în râs și zise cu o voce stridentă:

— Nu, șefule, ai venit prea târziu. Charlie a plecat. Și ție îți datorează bani?

Stanley Parker simți o crispare în stomac.

— Nu, de ce?

— Pentru că azi dimineață au venit trei inși. Cu ei era un alb care nu părea prea amabil. Îl căuta pe Charlie. Mi-a spus că-i datorează bani. I-am spus că nu știu dacă e și că mă duc să văd. Dormea în camera din spate și l-am anunțat. A fugit pe-acolo.

Arătă spre terenul viran.

— Și pe urmă?

— Nu erau deloc mulțumiți. Au alergat după el, dar Charlie fuge repede. Pe urmă, albul a vrut să mă scuture, dar am început să țip și i-a fost frică. Dar Charlie era deja departe...

Americanul o luă și el din loc. Se trânti pe scaunul mașinii, lac de sudoare. Inima îi bătea cu putere. Era o temperatură de treizeci de grade și o umiditate de 100% — condiții destul de grele pentru cineva crescut în Dakota de Nord. Oare fuga lui Charlie era legată de problema lor sau de o escrocherie africană?

Numai Charlie putea să răspundă la întrebare. Stanley Parker se întoarse în bulevardul Giscard d'Estaing, chinuit de gânduri sumbre și încercând să-și amintească locurile în care stătea uneori Charlie.

---

1 Plantă exotică care produce tuberculi comestibili de dimensiuni foarte mari (n.t.)

* * *

Epuizat, mort de sete, Stanley Parker dădea ocol Platoului[1] ca să ajungă în Cocody. Brațele lagunei care scăldau diferitele cartiere din Abidjan și raritatea podurilor transformau fiecare deplasare într-o adevărată expediție.

Descurajat, Parker viră spre hotelul *Ivoire* și se grăbi spre bar.

Berea prea rece îi arse gâtul. Era frânt de oboseală și o dăduse în bară cu Charlie. I se propuseseră tot felul de lucruri în timpul peregrinărilor sale: prostituate, șopârle împăiate, fildeș furat și un pui de cobră încă viu. Dar nici un Charlie. Ba la Treichville chiar rămăsese fără oglinda retrovizoare de la mașină. Îi fusese șterpelită aproape de sub nasul lui de un puștan cu ochi nevinovați... Dar așa cum spun africanii: "Dacă furi un alb, nu-nseamnă că furi".

După ce-și potoli setea, Parker ridică capul, urmărind cu privirea fundul frumos al unei somptuoase indigene bambara, cu o bucată de pânză prinsă în jurul șoldurilor, care se legăna la câțiva metri de el, cu o moliciune cât se poate de tropicală. Numai că, asta nu-i alungă deloc angoasa.

Mai avea încă patru ore până la întâlnirea de la Treichville.

Ce pățise Charlie?

El era pivotul principal al unei operațiuni clasificată "top secret", al cărei nume de cod era RUFI. Ea fusese declanșată de directorul Secției Operațiuni, ramura clandestină din cadrul CIA.

Niște comunicații radio, interceptate de NSA[2] cu o lună în urmă, focalizaseră atenția CIA asupra statului Sierra Leone, o țară mică situată la 1000 km nord-vest de Coasta de Fildeș, între Guineea și Liberia. După toate aparențele, Serviciul secret

---

1 Centrul din Abidjan (n.a.)
2 National Security Agency (însărcinată cu spionajul electronic)(n.a.)

iranian pregătea o acțiune teroristă împotriva Statelor Unite pornind din această țară. Stația CIA de la Freetown, capitala statului Sierra Leone, nedispunând de mijloacele materiale pentru efectuarea unei anchete asupra unei operațiuni de acest tip, misiunea fusese preluată de Stația de la Abidjan.

Stanley Parker luase hotărârea să exploateze o posibilitate descoperită cu câteva săptămâni în urmă, folosindu-l în acest scop pe Charlie.

Americanul puse o bancnotă de o mie de franci CFA pe masă și se ridică. Tare mult ar fi vrut ca timpul să treacă mai repede.

* * *

Stanley Parker opri mașina în colțul pe care îl forma aleea 7 cu strada 7, la ora nouă fix. Acea parte din Treichville era împărțită în pătrate cu cocioabe amărâte, în care se înghesuia o populație săracă, venită din cele patru colțuri ale Africii ca să profite de prosperitatea relativă a Coastei de Fildeș.

Fațada restaurantului *Babiya* era întunecată și trotuarul liber în fața ușii, ceea ce îl intrigă pe american. De obicei, era lume multă în fața restaurantului *Babiya*, proprietate a unui homosexual mauritanian, care își primea clienții într-un cort mare instalat în mijlocul curții interioare, la capătul unui culoar sordid.

Stanley Parker coborî din mașină și zări o tăbliță bătută în cuie deasupra firmei năclăite a restaurantului: "Închis din cauza vacanței".

— *God damn it!*

Mauritanianul era probabil la pârnaie sau murise de sida. Parker privi în jurul lui oamenii care mișunau pe trotuarele slab luminate. Un fel de felinare luminau negustori stând pe vine, alții dormind lungiți direct pe asfalt și alte siluete mai neliniștitoare. Trei negri tineri, așezați pe bordura trotuarului,

nemişcaţi şi fără să scoată o vorbă, se uitau fix la maşina lui, aşa cum o pisică se uită la un canar. Nişte derbedei gata să se arunce asupra unei prăzi izolate. Cercetă cu privirea împrejurimile. Unde era Charlie? Să nu fi venit cumva mai devreme şi să fi plecat văzând că restaurantul era închis.

Stanley Parker urcă din nou în maşină, pipăi instinctiv pistolul strecurat sub cămaşă, în ciuda regulamentului local al CIA. Cu excepţia cazurilor specifice, aşa numiţii *case officers* nu aveau voie să fie înarmaţi... Dar era mai bine să fii expulzat în mod ruşinos decât repatriat într-un sicriu de plumb... Aprinse farurile. Derbedeii dispăruseră.

Nouă şi cinci. Charlie poate că trecuse pe-acolo şi poate că avea să mai revină. Încuie portierele, aprinse o ţigară şi puse o casetă. Îl blestemă în gând pe Bob Van Heusen. Din cauza neglijenţei lui îşi făcea acum sânge rău.

* * *

Se făcuse deja nouă şi jumătate.

Stanley Parker clocotea, gândindu-se la tot felul de variante. Cea mai rea era aceea ca Charlie să fi fost prins de cei care îl urmăreau. Deasemenea era posibil să fi sosit mai devreme, fără să ştie că restaurantul era închis, şi să nu fi vrut să aştepte în acel colţ rău famat. În acest caz avea să mai treacă pe-acolo.

Americanul îşi aminti brusc de cei trei negri zăriţi ceva mai devreme. Aveau vreo legătură cu cei care îl căutau pe Charlie? Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci Charlie era posibil să fi venit şi să se fi eschivat zărindu-i.

Sau poate că pur şi simplu întârzia. Africanii nu aveau nici cea mai mică noţiune a timpului. Dar, după spusele lui Van Heusen, lui Charlie îi era frică. Şi ştia că protecţia lui cea mai bună era Stanley. Deci nu existau şanse să piardă vremea pe undeva...

Americanul continuă să tragă nervos din ţigară, scrutând zadarnic întunericul. Cei trei negri puteau să se ascundă în nenumăratele colţuri învăluite în beznă şi să stea şi ei la pândă.

La zece, nu mai rezistă, porni maşina şi se îndreptă spre bulevardul Delafosse, conducând cu viteză foarte mică. Charlie îi cunoştea maşina. Dacă era ascuns în vreun colţ întunecos, avea să iasă la iveală... Ajunse pe marele bulevard, fără să fi văzut pe nimeni, nici pe Charlie şi nici pe cei trei negri.

Farurile luminau pereţii de chirpici, spaţiile conturate de neoanele verzi sau galbene şi felinarele negustorilor mauritani stând pe vine lângă tarabele lor. Tenacitatea lor eliminase orice concurenţă.

Unde era Charlie, fir-ar să fie?

Ca să fie cu sufletul împăcat, trecu din nou prin faţa restaurantului *Babiya*. Nu văzu pe nimeni. Lăsă motorul să meargă, stinse farurile, mai aşteptă puţin, apoi îşi zise că Charlie poate îl aştepta în unul dintre locurile în care avea obiceiul să-i dea întâlnire.

Dacă se gândea bine, cei trei negri îl cam îngrijorau. Ce căutau în faţa unui restaurant închis?

Parcurse aleea Reine Pokou, mărginită pe amândouă părţile de localuri cu prostituate din Ghana, Togo, Camerun, de mici restaurante şi localuri de dans. O mulţime de inşi se înghesuiau pe trotuar, încercând să-i agaţe pe clienţii destul de rari. Stanley Parker conducea cu viteză foarte mică, sperând ca Charlie, dacă se afla pe-acolo, să-i vadă maşina.

În faţa discotecii *2001*, o bambara înaltă cu un fund splendid veni să se legene în faţa maşinii cu un zâmbet pofticios şi interesat.

— Vii, şefule? Zău că nu e deloc scump!

Era cu siguranţă o aspirantă la Miss Sida.

Strada răsuna de muzica care se revărsa în valuri din toate

localurile: Kassav, Touré Kunda, ritmuri atât de electrizante încât și prostituatele se legănau pe trotuar. Brusc, după un ultim negustor mauritan, urmă o adevărată beznă. Strada plăcerilor se terminase. Oamenii dormeau direct pe trotuar; era prea cald în colibele de argilă și tablă ondulată. De departe ai fi zis că sunt niște cadavre.

Stanley Parker nu știa ce să facă. Încotro să meargă acum? Se gândi deodată la un local mic de lângă piața din Treichville pe unde Charlie ardea gazul uneori...

Acolo unde s-ar fi așteptat să găsească discoteca, nu era nici urmă de așa ceva. Viră pe niște străzi întunecoase, încercând să se orienteze, zări un taxi care tocmai lăsase un client și se opri lângă el.

— Hei, știi unde e *Bounty*?

Șoferul nici măcar nu răspunse. Americanul coborî din mașină și se apropie de taxi. Acesta demară imediat și Parker fu nevoit să facă un salt într-o parte ca să nu fie călcat de mașină.

Probabil că fusese luat drept un libanez cu gânduri rele...

Bounty nu mai exista. Porni din nou spre bulevardul Delafosse, la intrarea în Treichville, și opri în fața restaurantului *La Créole*. Îi deschise ușa un negru de doi metri.

— Parchez mașina, șefule!

Patroana restaurantului, o creolă de o sută douăzeci de chile, îl strânse în brațe pe Stanley, gata să-l sufoce, și îi șopti la ureche cu răsuflarea mirosind a paciuli[1]:

— Am o chelneriță nouă din Benin. Să-ți arăt ce sâni are...

Restaurantul era arhiplin de albi și de negri, care se ospătau cu specialități aproximativ creole. În local cânta un pian electronic și un cântăreț cu vocea spartă. Pereții erau aproape în întregime acoperiți cu tablouri naive. Chelnerițele,

---

1 Plantă erbacee, originară din Extremul Orient, din care se extrage un parfum puternic(n.t.)

cu decolteuri adânci, se mişcau alene printre mese, cu un zâmbet forţat.

— L-ai văzut în seara asta pe Charlie? întrebă Stanley Parker.

— Nu. Vrei să cinezi?

— Nu, mai târziu. Dacă Charlie trece pe-aici, spune-i să mă aştepte că mă întorc.

Ea îi făcu şmecherește cu ochiul.

— Ştrengarule...

Stanley Parker ieşise deja în jilăveala fetidă a acelui sezon al ploilor care nu se mai sfârşea. Avea stomacul din ce în ce mai crispat din cauza angoasei. Unde să se mai ducă? Merse până la barul vecin unde Charlie se mai oprea uneori.

Era pustiu ! Fu gata să-şi lase o mânecă unei prostituate togoleze care insista să fie călărită. Se uită la ceas. Era ora zece. Situaţia devenea din ce în ce mai îngrijorătoare. Alături strălucea firma de la *La Canne à Sucre*, sala de dans la modă din Treichville. Porni pe scara îngustă, salutat de un portar chel şi scheletic.

Poate că Charlie se refugiase acolo.

* * *

Un *groto*[1], în costum tip Mao, de culoare maro, aproape de culoarea pielii, durduliu ca o reclamă Michelin, cu ochii înotând în grăsime, se legăna cu o încetineală prudentă la marginea ringului, cu degetele "încrustate" în fesele partenerei sale filiforme, coafată ca un sputnik.

Clienţii abia îşi puteau vorbi. Orchestra de ghanezi era de-a dreptul dezlănţuită. Două cântăreţe şi un trompetist, care-şi scuipa literalmente plămânii cu entuziasm, într-un adevărat desfrâu de muzică africană. Orchestra — cea mai bună din Abidjan — cânta de se cutremurau pereţii, iar dansatorii în transă nu se mai dezlipeau de ring. Era lume din

1 Abreviere la Gros Tonneau (Butoi Mare). Înalt funcţionar sau om de afaceri în argoul celor de pe Coasta de Fildeş (n.a.)

cea mai pestriță: prostituate, studenți, albi, câțiva negri, oameni de afaceri. Stăteau îngrămădiți pe banchete și pe taburete.

Stanley Parker cercetă fiecare colțișor apoi ajunse la barmanul pe care îl cunoștea foarte bine.

— Nu l-ai văzut pe Charlie?

Barmanul scutură din cap.

— Nu, șefule, nu în seara asta. Un punch mortal?

— OK.

O siluetă în tunică lungă se ivi din umbră și se frecă cu îndrăzneală de spatele americanului.

— Îmi oferi și mie unul?

Barmanul, bine dresat, aducea deja două. Fata se cocoță pe taburetul vecin. Avea o tunică verde strânsă pe corp, niște sâni ca obuzele, fese extraordinar de arcuite, o față rotundă și buze enorme. O indigenă bamileke cu un fals aer de semeție. Alcoolul mai relaxă puțin stomacul crispat al lui Stanley Parker.

Orchestra începu o melodie lentă și senzuală și indigena întrebă:

— Mă inviți la dans?

Fata se lipi de partenerul ei, cu brațele petrecute după gâtul lui, balansându-și bazinul cu moliciune.

Stanley Parker, cu mintea în altă parte, se străduia să ghicească unde putea să fie Charlie. Fata se sprijinea de el cu o insistență crescândă.

Dacă i-ar fi oferit trei punch-uri, ar fi dus-o la el, iar pentru două tunici ar fi devenit iubirea vieții sale. După terminarea dansului, ea îl trase cu fermitate pe o banchetă din fund, unde cvasiobscuritatea era propice înfloririi iubirilor eterne.

La Canne à Sucre era unul din locurile unde Charlie știa că îl putea găsi. Deci putea să-l aștepte puțin și să supravegheze ușa de la intrare. Se lăsă în voia fetei. Vacarmul pe care-l făcea orchestra era ceva mai slab acolo în fundul sălii. Fata în tunică verde profită de obscuritate ca să-și strecoare o mână între picioarele partenerului ei. Cu expresia de pe față la fel de

semeaţă, ea începu să mişte degetele cu abilitate şi Stanley Parker nu se putu abţine să nu reacţioneze. Fata trase cu ochiul spre el.

— Îţi plac?

Dacă n-ar fi fost speriat de sida, Parker ar fi posedat-o cu cea mai mare plăcere.

— Da, răspunse el cu politeţe, dar n-am timp.

Puse două bancnote de o mie de franci CFA pe masă şi se ridică. Fata se ridică şi ea şi se ţinu după el pe scară prinzându-l din urmă la maşină.

— Nu mă iei cu tine?

Parker se întoarse spre ea agasat. Fata profită ca să se lipească de el, frecându-se de sexul lui încă întărit. Mai înainte ca el să fi putut reacţiona, degetele ei abile îi desfăcură şliţul, îl apucă cu fermitate de sex şi începu să-l scuture cu rapiditate.

Doi negri care treceau pe-acolo le aruncară priviri întărâtate.

Înfuriat, Stanley Parker o îmbrânci.

— Ţi-am spus că n-am timp. Cară-te.

— Tu mi-ai spus să vin, şefule! protestă fata cu o voce vehementă.

Ea se întoarse spre cei doi negri şi îi chemă să-i ţină parte vorbindu-le în dialectul lor. Negrii se apropiară imediat ameninţători. Stanley cântări situaţia într-o fracţiune de secundă.

Era o ocazie numai bună să se aleagă cu un cuţit înfipt în burtă. Scoase din buzunar o bancnotă de o mie de franci CFA şi o puse în mâna fetei.

— Haide, cară-te.

— Numai atât... zise ea cu un geamăt.

Unul dintre negri scoase cuţitul.

— Şefule, trebuie să-i dai ce i se cuvine... E o fată cumsecade.

Cu calm, americanul luă mâna stângă a negrului și o puse pe cămașa lui, în locul în care se afla mânerul pistolului.

Negrul simți forma și făcu un salt înapoi de parcă ar fi fost înțepat de un scorpion, continuând să se retragă cu ochii holbați.

— Metal rece! Metal rece!

Apoi se pierdu în întuneric împreună cu amicul său. La Treichville se omora cu ușurință de ambele părți. În fiecare dimineață, gunoierii găseau cadavrele hoților uciși cu lovituri de baston de către paznici. Ferocitatea domnea în ambele tabere.

Fata în verde strânse banii în mână și se îndreptă spre *La Canne à Sucre*. Stanley Parker înjură printre dinți.

Afurisită țară, afurisită meserie!

În momentul în care voia să urce în mașină, privirea îi fu atrasă de o lumină albastră care clipea în străduța din față, în barul *La Zorba*.

Zorba era un netrebnic de naționalitate nedeterminată care importa prostituate din toate țările, chiar și din Columbia. Dar știa tot ce se petrecea la Treichville.

Parker traversă și intră în bar. Era întuneric în toată regula.

Un cuplu se legăna pe loc, cei doi stând lipiți unul de altul ca doi câini în călduri, iar câteva epave de toate culorile stăteau agățate de bar. Fetele așteptau pe banchete. Patronul se apropie și dădu mâna cu Parker.

— Bei un păhărel?

— Depinde, răspunse americanul. Îl caut pe Charlie. L-ai văzut?

Interlocutorul său se schimbă imperceptibil la față.

— Nu. Nu în seara asta.

Stanley Parker ghici instantaneu că mințea. Inima începu să-i bată cu putere. Chestia asta nu mirosea bine deloc. Se retrase și ieși. Una dintre fete se ridică de pe banchetă și îl prinse din urmă pe trotuar.

— Șef Stan!

Parker se întoarse. Era una dintre prostituatele lui Zorba, Arlette din Ciad, o frumoasă tubu cu pielea de culoare deschisă și ochii de căprioară plini de melancolie. Se spunea că e seropozitivă, dar clienții ei nu știau asta. Americanul îi zâmbi.

— Sunt grăbit, Arlette.

— E vorba de altceva. Am un mesaj pentru tine. L-am întâlnit pe Charlie, prietenul tău.

Stanley Parker se opri brusc.

— Unde e?

— A trecut pe-aici foarte devreme, răspunse ea cu lipsa de precizie caracteristică africanilor. Părea îngrijorat. Te căuta și a zis că se întoarce pe aleea Reine Pokou.

Se jucau de-a v-ați-ascunselea...

— De ce Zorba nu mi-a spus nimic?

— Au venit niște tipi care l-au căutat și ei.

— Ce tipi? Câți erau? Albi?

— Trei albi, șefule. Nu erau oameni buni.

Îi puse o bancnotă în mână.

— Mulțumesc, Arlette. Dacă-l vezi pe Charlie, spune-i să se ducă la *La Créole* și să nu se miște de-acolo. Voi încerca să dau de el.

Alergă până la mașină, asudând de angoasă. El trebuia să-l găsească primul pe Charlie. Înainte de a demara, scoase pistolul Walter PPK de sub cămașă, băgă un glonț pe țeavă, puse piedica și îl așeză între cele două scaune, astfel încât să nu poată fi văzut de afară. Transpirația îi picura de pe față și asta nu i se datora numai căldurii de la Treichville.

* * *

Charlie ieși de la *Tropical*, o discotecă pe trei sferturi goală și se întoarse. Cei trei negri de care fugea cercetau localul precedent.

Toată seara fusese antrenat într-un joc înspăimântător. În

faţa lui Charlie era întuneric. *Tropical* era ultima sală de dans. Îşi zise că poate urmăritorii vor face cale întoarsă şi se repezi spre extremitatea aleii Reine Pokou. Nu avea curajul să se aventureze pe străzile pustii. Lumina şi oamenii constituiau cea mai bună protecţie. Îşi blestema ghinionul. Dacă restaurantul *Babiya* n-ar fi fost închis, acum s-ar fi aflat în siguranţă.

Se opri brusc şi se lăsă pe vine în spatele unui negustor mauritan care părea împăiat în faţa micului său felinar, cu ochii pe jumătate închişi, în colţul străzii 21. Fructele de fistic nu atrăgeau pe nimeni. Omul aruncă o privire scurtă spre Charlie dar nu se mişcă. Un miros de putreziciune venea din rigola adâncă unde mişunau şobolani enormi.

Nişte gâfâieli venind din umbra aflată în spatele lui îl făcură pe Charlie să tresară. Zări un cuplu sprijinit de un zid ruinat. Fata îşi ridicase fusta mini până la şolduri în timp ce-i mângâia sexul enorm al clientului, aşezat în picioare în faţa ei. Era un alb solid, cu pantalonii lăsaţi până la glezne. Se întrerupseră ca să schimbe două vorbe. Apoi bărbatul o întoarse brusc. După o scurtă tatonare, Charlie văzu membrul dispărând în întregime între fesele negresei. Aceasta scoase un fel de răget, imediat înăbuşit. Partenerul ei o prinsese de şolduri şi o poseda cu febrilitate de parcă ar fi vrut să o înfigă în zid.

Charlie, în ciuda situaţiei, simţi o fierbinţeală în partea de jos a pântecelui văzând spectacolul acelui erotism primitiv şi violent. Lângă el, o fetiţă, ghemuită lângă mauritan, privea fix la cuplul dezlănţuit.

Albul voia să profite din plin pentru banii daţi. Îşi încetinise ritmul şi acum se mişca mult mai lent.

Charlie întoarse capul, apoi îşi şterse mâinile umede pe pulpe. Hăituiala aceea îl adusese la capătul puterilor. Norocul său fusese că-i reperase pe cei trei tipi care îl aşteptau în faţa restaurantului *Babiya*. Trebuia neapărat să ajungă la *La Canne à Sucre* sau la *La Créole* . Agentul care ţinea legătura cu el avea să treacă cu siguranţă pe-acolo. Dar pentru asta trebuia

să se aventureze pe străzile periculoase lipsite de lumină sau să ia un taxi.

Pândi maşinile. Spera ca Arlette să-i fi transmis mesajul. Simţi deodată un nod în gât. Cei trei negri tocmai ieşiseră de la *Tropical*. Ezitară, apoi, în loc să facă cale întoarsă, se îndreptară direct spre zona în care se afla el. Nu se grăbeau... privind în jur cu grijă, păşind peste oamenii lungiţi pe trotuar şi examinându-i în trecere.

Mauritanul întoarse uşor capul spre Charlie. Îi văzuse pe cei trei tipi şi înţelesese.

— Pleacă, îi zise el.

Nu voia să moară pentru un străin. Totuşi groaza din ochii lui Charlie îl înmuie. Puse mâna pe capul fetiţei.

— Pleacă cu ea, te va duce undeva.

Îi adresă câteva cuvinte cu glas scăzut, dar fetiţa nu se mişcă, fascinată de albul care o poseda pe prostituată. Trecură secunde interminabile şi bărbatul îşi revărsă în sfârşit sămânţa între fesele partenerei, cu un mârâit de animal.

Atunci fetiţa se ridică şi se întoarse spre Charlie.

— Vii?

Charlie nu răspunse. Amuţise de groază. Cei trei negri ajunseseră doar la câţiva metri de el. Era paralizat ca un iepure în faţa unui şarpe cu ochelari. Ar fi fost văzuţi imediat ce s-ar fi ridicat. Deodată, în spatele lor zări o maşină 505 albă care se apropia cu viteză scăzută.

Stanley!

Se ridică brusc şi o luă la fugă spre maşină.

* * *

— Hei, frumoaso!

Un alb beat care se clătina pe trotuar, în faţă la *Tropical*, se oprise şi arunca priviri pofticioase spre fundul rotund al lui Charlie travestitul care purta o mini strâmtă de satinet negru.

Informatorul lui Stanley Parker alerga cu stângăcie pe tocurile înalte ale pantofilor spre maşina 505, legănându-se fără să vrea într-un mod provocator. Lumina puternică a neoanelor scotea în evidenţă machiajul exagerat al feţei, genele false şi buzele date cu ruj violet. Pieptul, umflat cu hormoni, se bălăbănea sub tricoul portocaliu.

Charlie ajunse în dreptul celui aflat la volanul maşinii 505. Trăsăturile îi încremeniră. Nu era Stanley Parker, ci un alb mic de statură cu ochelari, cu mânecile suflecate şi cu o mutră rea. Aruncă o privire dispreţuitoare prin geamul deschis.

— Hei, frumoaso, ai ieşit la agăţat?

— Şefule, zise Charlie cu o voce imploratoare, ia-mă în maşină.

Albul dădu din umeri.

— Nu ţi-e bine? Cară-te, n-am chef s-ajung la spital...

Nu putea accelera din cauza oamenilor aflaţi în mijlocul străzii. Charlie întoarse capul spre cele trei siluete care veneau spre el. Imploră din nou:

— Şefule, trebuie neapărat să plec de-aici. Sunt nişte tipi care vor să-mi facă rău. Lasă-mă să urc în maşină.

— Termină cu prostiile, zise albul rânjind.

Disperat, Charlie încercă să deschidă portiera din spate. În momentul în care punea mâna pe clanţă, în interior se auzi un pocnet sec. Albul zăvorâse cele patru uşi. Apoi profită de un spaţiu gol ca să plece din loc, lăsându-l pe Charlie în mijlocul drumului, cu fetiţa lângă el. Cei trei negri se apropiau, desfăşuraţi. Toţi erau tineri, îmbrăcaţi în blugi şi tricouri, şi aveau capul ras.

Charlie se năpusti spre *Tropical*. Unul dintre cei trei negri pronunţă o interjecţie în bambara şi omul de pază îl respinse violent pe Charlie.

Fetiţa îi zise:

— Vino!

Charlie o luă la fugă pierzându-şi pantofii. În momentul în care ajungea la fetiţă, unul dintre negri îl apucă de încheietura mâinii, şi dădu cu el de un perete, lăsându-l cu răsuflarea tăiată.

Al doilea negru veni drept peste el, tăcut ca o fiară sălbatică. Cu mâna stângă îi dădu capul pe spate. Apoi, cu dreapta, îi tăie brusc beregata de la o carotidă la alta. Două jeturi de sânge ţâşniră la aproape un metru. Ţipătul lui Charlie dură o jumătate de secundă înainte de a se transforma într-un gâlgâit sugrumat oribil, acoperit de muzica de la *Tropical*.

Fetiţa, înspăimântată, vru să fugă şi se lovi de ucigaş. Acesta o dădu la o parte cu un gest brutal. Pentru că încă mai avea în mână briciul, lama lui pătrunse adânc în gâtul fetiţei. Ea încercă să oprească sângele cu degetele, apoi se prăbuşi intrând în agonie.

În timp ce Charlie aluneca la pământ scuturat de spasme, al treilea negru, un tip scund şi solid, cu craniu ovoid, îşi vârî mâinile sub fusta de satinet. În mâna dreaptă avea şi el un brici. Tăind fără să se uite, nylon şi carne, negrul găsi sexul şi testiculele, le prinse cu mâna stângă şi le tăie, aruncându-le apoi peste muribund.

Dublul asasinat nu durase mai mult de treizeci de secunde.

Cel care îl oprise pe Charlie se aplecă, încercând să-i smulgă geanta. Dar travestitul, în cădere, îşi înfăşurase băierele în jurul mâinii şi acum era blocată sub corp... Negrul trase cu disperare, dar chiar în acel moment o maşină se opri în faţa lor. Din ea coborî în grabă un bărbat.

— Atenţie! strigă şeful.

Cei trei părăsiră cadavrul şi o luară la fugă în întuneric, deplasându-se în zig-zag printre prostituate şi cei lungiţi pe trotuar.

* * *

Stanley Parker fu gata să vomite în fața tricoului și fustei pline de sânge, a gâtului tăiat și a acelor chestii aruncate pe corpul lui Charlie. Travestitul nu mai respira, golit de sânge ca un porc. Câțiva gură-cască începură să se apropie cu prudență, trăgând cu ochiul la picioarele descoperite, cu fascinație și dezgust.

— Dar nu e o *musso*[1] adevărată! exclamă un trecător.

Stanley Parker se aplecă și reuși să scoată geanta de sub Charlie. Apoi se retrase fără ca cineva să intervină. Negustorul mauritan, îngenunchiat în mijlocul străzii, ținea între mâini, resemnat, capul fetiței moarte.

Polițiștii aveau să vină peste o oră sau a doua zi...

Stanley Parker urcă în mașină și demară. Era imposibil să-i urmărească pe asasini și, oricum, nu erau decât niște asasini plătiți. Treichville era plin de astfel de specimene!

Puțin mai departe, Parker se opri pe marginea drumului ca să vadă ce avea Charlie în geantă. Nimic interesant, cu excepția unui pașaport. Îl deschise. Era un document emis de Sierra Leone, în alb, cu ștampilele oficiale. Nu mai rămânea decât să fie completat... Înăuntru se afla fotografia unui tânăr mustăcios, de tipul celor din Orientul Mijlociu, puțin bucălat... Americanul puse în buzunar pașaportul și aruncă geanta pe fereastră. Încă șocat, Parker se îndreptă spre Cocody, plin de dezgust și furie. Charlie fusese un agent excelent. Acum trebuia să descopere cine era bărbatul din fotografie. Charlie murise din cauza ei. Probabil că era foarte importantă.

* * *

Stanley Parker fuma o țigară privind distrat jucătorii de tenis de pe cealaltă parte a străzii. O căldură apăsătoare strivea orașul. Cu o oră în urmă, alarmat de țipetele înspăimântătoare

---

[1] *Fată (n.a.)*

ale servitorului său, Parker omorâse cu o lovitură de sabie un șarpe cu ochelari în fundul grădinii.

În ziar nu apăruse nici un rând despre asasinatul de la Treichville. Fotografia găsită în pașaport, fusese transmisă prin telefax la Washington, și aștepta răspunsul agenției federale. Fără prea mari speranțe... Soneria imprimantei codificate îl făcu să tresară. Se apropie și privi rândurile care se imprimau. *"Atenție Parker, atenție Parker. Identificare pozitivă. Cod RUFI. Cetățean libanez șiit deja identificat în deturnarea aparatului Boeing TWA. Numele: Nabil Moussaoui. Vârsta: 21 de ani. Înrolat în rândul milițiilor șeicului Fadlalah. Considerat drept extrem de periculos și lucrând pentru Serviciul secret iranian. Să se transmită de urgență un SNIR despre proiectul RUFI pentru* DDO Eyes only".[1]

Stanley Parker smulse hârtia. Moartea lui Charlie căpăta o importanță afurisită. Un SNIR (*Special National Intelligence Report*) însemna că președintele Statelor Unite fusese anunțat despre operațiunea RUFI. Și că va trebui s-o continue.

---

[1] *Deputy Director of Operation. Să fie citit numai de el (n.a.)*

Capitolul II

Aeroportul Lungi era cufundat în întuneric. Câteva luminiţe străpungeau obscuritatea ici şi colo, în jurul unui avion DC 10 care tocmai aterizase în faţa vechii aerogări. Malko începu să coboare pasarela, asaltat imediat de o căldură umedă, insuportabilă. Dar cum ar fi în plin soare! Lângă el, doi pakistanezi schimbau remarci puţin amabile.

— *That place is the asshole of the world*[1] ! conchise unul dintre ei.

Nici în jurul aeroportului nu era vreo lumină. Beznă absolută, totală. De parcă ai fi fost pe lună. Malko fu luminat de o lanternă imediat ce puse piciorul pe ciment. O siluetă se apropie de el.

— *Mister* Linge? Bun venit în Sierra Leone. Sunt Jim Dexter.

Îşi croiră drum prin mulţimea îngrămădită la capătul de jos al pasarelei şi se îndreptară spre aerogară.

— E o pană de electricitate? întrebă Malko.

Jim Dexter râse cu amărăciune.

— De cincisprezece zile! explică el. Nu mai au păcură ca să pună în funcţiune centrala electrică. Iar grupul electrogen al aeroportului este în pană. Nişte tipi au şterpelit câteva piese esenţiale. Pistele sunt balizate cu lămpi cu petrol. Vino. Să încercăm să-ţi recuperăm bagajele înainte de a fi furate.

Dădu unui negru care îl însoţea tichetul bagajelor lui Malko şi acesta plecă spre aparatul DC 10.

---

1 Acest loc este găoaza lumii (n.a).

Malko simţea prin tălpi fierbinţeala cimentului. Intrară în aerogara mică luminată de câteva lămpi cu petrol, unde se agitau o sumedenie de oameni într-o dezordine incredibilă. Malko putu în sfârşit să-l vadă la faţă pe şeful Staţiei CIA. Semăna a italian cu ochii lui şmecheroşi şi părul foarte negru şi ondulat. Imediat fură asaltaţi de o ceată de hamali, de vameşi, de cerşetori, de care Dexter se debarasă dându-le bancnote dintr-un teanc gros de zece centimetri.

— Trebuie să plăteşti patruzeci de leoni ca să cumperi un dolar, îi explică americanul, iar în circulaţie nu mai sunt decât bancnote de 2 şi de 20 de leoni... Ca să cumperi un cartuş de ţigări, trebuie să iei cu tine o cutie de pantofi plină cu bani...

Umiditatea era atât de mare încât haina de alpaca a lui Malko se lipise de cămaşă şi cămaşa de piele... Sudoarea îi picura de pe faţă. Angajatul lui Jim Dexter apăru cu valiza lui Malko pe cap. Se îndreptară spre ieşire.

— Nu trecem pe la vamă? întrebă Malko mirat.

— Omul meu a dat o sută de leoni vameşului, răspunse Jim Dexter. Funcţionarii n-au mai fost plătiţi de patru luni...

În momentul în care trebuia să iasă din aerogară, Malko remarcă un negru care îi observa, sprijinit de biroul vămii.

Un adevărat animal, înalt de aproape doi metri. Umerii lui de docher erau acoperiţi de un tricou albastru strâns pe corp. Avea un cap ovoid cu un păr tuns foarte scurt, nişte ochi în formă de migdală aproape închişi şi nişte buze mari. La centură îi atârna o legătură de chei şi din buzunarul tricoului ieşea un pachet de ţigări State Express 555. Faţa lui brutală degaja o cruzime primitivă, animalică. Întinse mâna spre paşaportul lui Malko şi îl examină îndelung.

— *Where are you staying*[1]?

— La *Mammy Yoko*, răspunse Malko.

Celălalt îi înapoie paşaportul fără să mai spună nimic.

Când ajunseră afară, Malko întrebă:

— Cine era?

---

1 Unde veţi locui? (n.a.)

— Un polițai din *Special Branch* a CID-ului,[1] răspunse americanul. Mă întreb ce căuta aici. Nu vine niciodată la aeroport.

Ajunseră pe culoarele aerogării cufundate în întuneric. Jim Dexter înjura tot timpul.

— Afurisita asta de țară o să-și oprească activitatea! zise el. Nu mai au petrol decât pentru trei săptămâni. Pe urmă se închide... Vino, vom lua elicopterul.

Ieșiră undeva mai departe pe pista de ciment a aeroportului și Malko zări trei elicoptere, două sovietice bimotoare și un aparat Puma francez. Surprinzător într-o țară în care nu era nici măcar curent electric...

— Unde mergem?

— La Freetown, îi explică americanul. Suntem despărțiți de un braț de mare lat de cincisprezece kilometri, estuarul Sierrei Leone. Feribotul care asigura traversarea nu mai funcționează de trei luni... Ultima dată când a mers, era gata să traverseze Atlanticul. Rămăsese în pană și pornise în derivă spre larg. Pasagerii au intrat în panică, unii au sărit în apă și au fost haliți de rechini...

— Alt mijloc nu mai există?

— Ba da. Să mergi pe râu până la podul Forodugu și să te întorci pe malul sudic. Cam patru ore de mers în total...

Malko întoarse capul spre avionul DC 10. Avea impresia că părăsea civilizația...

O adevărată haită de oameni lua cu asalt elicopterele. Jim Dexter ajunse lângă cel vopsit în verde și îl puse pe Malko să urce în cabina din față, în spatele pilotului. În partea din spate, cincisprezece pasageri se înghesuiau pe șapte locuri, plus bagajele. Nepăsător, pilotul polonez își vedea de instrumentele lui. Malko se uită cu îngrijorare la tabloul de bord.

— Azi e bine! zise Jim Dexter. Avem o suprasarcină de numai 30%...

Flegmatic, pilotul pornise motoarele. Malko se uita țintă la

---

1 Criminal Investigation Department (n.a.)

un beculeţ roşu de semnalizare care se încăpăţâna să rămână aprins.

Aparatul o porni pe pistă ca un avion. În momentul în care părăsea solul, beculeţul se stinse în sfârşit... Elicopterul se ridică greoi deasupra braţului de mare, zburând la nivelul apei... Vacarmul era îngrozitor. Jim Dexter strigă la urechea lui Malko:

— Sper că te-au prevenit că nu va fi deloc uşor...

* * *

Elicopterul ateriză pe un dreptunghi de ciment din spatele hotelului *Mammy Yoko*, situat pe Lumley Beach. Toate hotelurile din Freetown se aflau în vestul oraşului, la Aberdeen, despărţite de centru de un braţ de mare. Şi aici domnea aceeaşi căldură inumană... Interiorul climatizat constituia o adevărată binefacere. Dexter se uită la ceas.

— Vom cina în oraş, zise el. Aici e o mizerie...

Malko avu timp doar să-şi schimbe cămaşa cu alta uscată... Maşina Oldsmobile a americanului trecu podul dintre Aberdeen şi Murray Town, cartierul din Freetown situat cel mai la est, şi Malko avu impresia că pătrunde într-un oraş fantomă. Toate felinarele erau stinse. Nu ardeau decât opaiţele sutelor de negustori instalaţi pe trotuare, care vindeau aproape de toate. Farurile maşinii luminau faţadele din lemn învechite, spălăcite. Circulaţia era foarte redusă iar pietonii erau aproape invizibili în întuneric.

— Aşa e mereu? întrebă Malko.

— Ţara a luat-o la vale, îi explică americanul. Nu mai e petrol, deci nu mai e curent electric; uneori nu e nici apă, din cauza pompelor. Nu e telefon, nu sunt ziare străine, nici benzină... Şi totul se fură. Chiar şi becurile de pe stradă. Ceea ce are prea puţină importanţă, pentru că nu mai e curent electric.

Intrară pe Aleea Siaka Stevens, care arăta la fel de sinistru, ca să ajungă apoi pe Pademba Road. Peste tot se vedeau

case vechi creole din lemn colorat cu vopsea scorojită. Jim Dexter se opri în faţa unei case cu etaj, vopsită în roz. Firma anunţa : „AFRO DINING". Interiorul arăta uimitor. Cămăruţe luminate doar de câte o lampă roşie ca la bordel. Generatorul din curte făcea un zgomot infernal.

— Cel mai bun restaurant din oraş, îi zise Jim Dexter. Mâncăruri specific africane supercondimentate. Pregăteşte-ţi stomacul...

O negresă tânără, cu ochi mari în formă de migdală, cu sâni aroganţi sub tunică şi obişnuitul fund fără cusur, îi conduse până la un salon mic în care puteai admira grimasele unor măşti indiene luminate din interior. O ambianţă propice vrăjitoriei...

— I-am cerut celui mai bun informator al meu să ia masa cu noi aici, zise americanul.

— Cine-i?

— Rugi Dougan. O krio[1] înstărită care organizează baluri folclorice. Ştie tot ce se petrece în oraş şi nu-i suferă pe libanezi... Sunt un adevărat cancer care macină ţara... Au norocul că locuitorii sunt amabili, pacifişti şi deloc xenofobi.

Fata aduse două beri Star. Dexter umplu paharele apoi îl ridică pe al lui şi zise:

— Pentru succesul misiunii tale.

Malko ridică şi el paharul. Nu era într-o stare prea euforică. Rareori abordase o misiune dispunând de atât de puţine elemente concrete. Practic CIA nu ştia nimic despre ce se punea la cale în Sierra Leone împotriva Statelor Unite. Pentru începerea anchetei dispunea doar de câteva elemente disparate.

Interceptarea unor convorbiri radio dezvăluise că iranienii pregăteau o acţiune teroristă având ca bază Sierra Leone.

Fotografia unui terorist şiit libanez, având legătură cu Teheranul, despre care se presupunea că se află la Freetown.

Existenţa unei reţele de susţinere pro iraniană care se întindea de la Freetown până la Abidjan.

---

1 Creolă (n.a.)

CIA părea convinsă că iranienii vor lovi, dar nu avea habar unde, când și cum...

Malko își înmuie buzele în bere. Se întreba dacă o organizatoare mondenă de serbări folclorice putea să fie pivotul unei misiuni mai mult decât delicate: descoperirea și împiedicarea loviturii care se punea la cale.

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Jim Dexter aruncă o privire agasată la ceasul de la mână și zise suspinând:

— Ce face Rugi! I-am spus orele nouă.

— Până la venirea ei, zise Malko, ce-ar fi să-mi spui câte ceva despre povestea asta și despre felul în care poți să mă ajuți? Și mai întâi, ce caută iranienii în acest loc? Aparent n-ar prea avea ce să facă aici.

— Răspunsul e simplu, zise americanul. Din cauza libanezilor. Sierra Leone a devenit independentă la 27 aprilie 1961 și britanicii care o colonizaseră au lăsat-o în plata Domnului. E lesne de-nțeles. O țară mare cât Irlanda, populată de patru milioane de înfometați, cu cea mai mare rată a mortalității infantile din lume n-are cum să stârnească prea mare interes... Aici a existat totdeauna o importantă colonie șiită. Nabil Berri, liderul Organizației Amal s-a născut în Kissy, cartierul săracilor din Freetown. La plecarea englezilor, ei au pus treptat mâna pe toate pârghiile economice ale țării.

— Și băștinașii? I-au lăsat să facă ce vor ei?

— Băștinașii preferă muzica și trândăveala. Aici n-a existat un război de eliberare, oamenii sunt pașnici. Nu există nici măcar opoziție marxistă, libertatea presei e totală, dar libanezii au cangrenat totul, corupându-i pe oficiali, până la generalul Momoh, șeful statului. Cu complicitatea lor, libanezii pot să introducă sau să scoată din Sierra Leone pe cine vor ei. Libanezii controlează singura bogăție a țării — diamantele — și nimeni nu-și bagă nasul în afacerile lor. Statul Sierra Leone, lipsit de interes strategic, este prea mic ca să intereseze cu adevărat marile puteri.

— Și iranienii? Cum au ajuns aici?

— De la amicii lor, șiiții libanezi, știau că aici nu-i va deranja nimeni. Au sosit acum doi ani. Karim Labaki, libanezul cel mai

bogat din țară, i-a cerut lui Momoh să-i primească. Totul s-a aranjat cu un transport de petrol iranian de două sute patruzeci de mii de tone „oferit" de Teheran. În schimb, Momoh i-a lăsat să deschidă o ambasadă și un centru cultural.

Malko, care luase cunoștință de dosarul RUFI se strâmbă nemulțumit.

— Labaki este omul la care se afla Charlie la Freetown, remarcă el. Cine e de fapt?

Jim Dexter râse cu tristețe.

— Adevăratul proprietar al acestui stat... Un libanez șiit putred de bogat. Controlează totul: pescuitul, băncile, importul, și mai ales diamantele. Numai 5% iese în mod oficial... Restul se scurge prin contrabandă printr-o rețea complicată de vânzători care întorc cu lopata zeci de milioane de dolari. Lui Labaki îi revine partea cea mai mare... Are cea mai frumoasă casă din Freetown la Station Hill, colinele care domină Lumley Beach. Are elicopter personal și gărzi de corp palestiniene echipate cu armament sofisticat. Nu poate fi atins pentru că mituiește pe toată lumea. Inclusiv pe președinte...

— De ce e în relații atât de bune cu iranienii?

— E șiit și face afaceri cu ei.

— Ce legătură are cu Charlie?

Chelnerița le aduse două boluri cu *clamchowder* și se retrase în vârful picioarelor. Malko gustă din supa care ar fi putut să omoare toți microbii din Sierra Leone. Acel restaurant liniștit în mijlocul acelui oraș mort, fără mașini și fără lumini, îți provoca o senzație de indispoziție.

Americanul continuă:

— Ca majoritatea libanezilor de-aici, lui Karim Labaki îi place să-și ofere din când în când un băiat frumos, explică el. Omologii noștri din Coasta de Fildeș îl aveau ca informator pe acest Charlie, pe care Karim Labaki îl întâlnise deja la Abidjan. Așa că au avut ideea să-l trimită acum cincisprezece zile să-l „facă" pe Labaki. Lucrurile au mers atât de bine încât libanezul l-a instalat la el în casă...

— De ce Labaki?

— Numele lui a apărut foarte des în convorbirile interceptate. În plus, am aflat de la Centrală că era în relații foarte strânse cu șeful Centrului cultural iranian, un anume Hussein Forugi. Acoperire diplomatică, cadru cultural, dar membru important al Ministerului iranian al Siguranței Interne. Ticăloșii care dirijează terorismul...

— Locuitorii din Sierra Leone cunosc acest detaliu?

Americanul dădu din umeri.

— Îi doare-n cot.

Chelnerița cu picioarele goale le aduse langustă cu ardei iute. Jim Dexter se uită din nou la ceas agasat.

— Ce-o fi făcând Rugi?

Nu-i răspunse decât duduitul generatorului. Malko era mult mai interesat de ce-i povestea americanul decât de „invizibila" Rugi. Gustă din langustă și întrebă:

— Și pe urmă ce s-a întâmplat?

— Suntem obligați să ne limităm la ipoteze. Probabil că Charlie a descoperit ceva important, căci într-o dimineață a spălat putina. Presupun că asta l-a alarmat pe Karim Labaki. Apoi Charlie a murit cu beregata tăiată la Treichville, chiar în ziua întoarcerii...

— Dar cum comunică Labaki cu lumea exterioară?

— E radio amator. Are licență legală și un emițător foarte puternic... La Abidjan sunt o mulțime de libanezi șiiți... Urmarea o cunoști. Ucigașii n-au avut timp să-i salte geanta și colegii noștri au găsit un pașaport în alb emis de Sierra Leone cu o fotografie. Cea a unui terorist periculos despre care se credea că e în Iran. Bineînțeles, Stația de la Abidjan a raportat DDO-ului care a făcut sinteza tuturor elementelor proiectului RUFI. S-a considerat că treaba se cam îngroașă. Dosarul RUFI a încăput pe mâna președintelui și acesta a ajuns la concluzia că siguranța țării este amenințată. Președintele a semnat un *finding*[1] pentru intensificarea unei acțiuni clandestine destinată

---

1 Ordin prezidențial secret referitor la o acțiune întreprinsă de CIA (n.a.)

să blocheze acest proiect de atentat, incluzând o posibilă acțiune preventivă pentru eliminarea pericolului.

Malko rămase cu furculița în aer.

— Dar de ce a căzut măgăreața pe mine? Sunteți bine implantați aici.

— Nu avem mijloacele necesare pentru efectuarea unor operațiuni clandestine, se grăbi să precizeze americanul. Stația are doar trei persoane, plus un ofițer cu jumătate de normă și o secretară. Treaba mea constă în principal în a asculta convorbirile de la Ambasada Cubei și Ambasada URSS și de a-l asigura pe președintele Momoh de prietenia de neclintit pe care o au Statele Unite față de minunata lui țară.

Malko aflase deja de la Viena că RUFI se bucura de atenția Casei Albe.

— Avem vreun mijloc de a afla dacă Nabil Moussaoui, acel terorist libanez șiit căruia i s-a găsit fotografia, a fost, este sau va fi aici? întrebă el.

Jim Dexter îi aruncă o privire plină de milă.

— După toate aparențele, tipul e aici, a fost și va fi...

— Nu se poate controla, prin biroul de imigrări?

— Am încercat deja, dar fără succes până acum. Ai văzut la aeroport... Se intră în țară și se iese ca într-un sat fără câini, dacă dai darul. În plus, iranienii folosesc deseori avioane particulare care vin de la Teheran. Mașina de la ambasadă îi ia pe pasageri direct de la scara avionului.

— Ai vreo dovadă a prezenței acestui Nabil Moussaoui la Freetown?

Americanul scutură din cap.

— Nu. Dar asta nu înseamnă nimic... Poate să fie ascuns la ambasadă sau în reședința lor enormă pe Hillcot Road. Avem foarte puține contacte în mediul șiit libanez. De aceea Rugi poate să-ți fie de mare folos. Cunoaște pe toată lumea. Și pe urmă am să-ți prezint un amic. Wild Bill Hodges.

— „Merc"[1] ?

— Îl cunoști?

---

1 Mercenar (n.a.)

— Am auzit de el, zise Malko. Ce face aici?

— R & R[1]. S-a instalat în afara oraşului cu o fată superbă. De parcă n-ar fi fost de ajuns, a răpit o libaneză, nepoata lui Karim Labaki. De la ea ştie o mulţime de lucruri. Ar putea să-ţi dea o mână de ajutor zdravănă şi nu se teme de nimic...

„Wild Bill" Hodges era irlandez. După o carieră scurtă în IRA, individul se plimbase puţin prin Africa ca mercenar, din Mozambic până în Ciad, trecând prin Comore şi Zair. Era cunoscut ca un cal breaz. Malko l-ar fi crezut mai curând în Africa de Sud. Hotărât lucru, Sierra Leone era o ţară ciudată.

— Cum a aterizat aici?

Jim Dexter ridică ochii la cer.

— Datorită Papei! E catolic fervent. Ca şi şeful poliţiei din Freetown, Sheka Songu. Bill l-a întâlnit în pelerinaj la Roma... S-au simpatizat şi, în ciuda trecutului său, Songu i-a eliberat un permis de şedere. De atunci, în fiecare duminică merg amândoi la slujba de la ora şapte la Catedrala de pe Regent Road şi au acelaşi confesor. Bill a jurat că nu va comite greşeli aici şi a propus să reorganizeze protecţia apropiată a preşedintelui Momoh. Un mic serviciu care e totdeauna apreciat.

— Ştie de venirea mea?

— N-am putut să-l anunţ. N-am avut telefon, dar mă cunoaşte. Te vei duce la el, la Lakka, la vreo douăzeci de kilometri spre sud.

— Şi Karim Labaki unde e?

— Probabil în vila lui de la Hill Station. Căldura umedă începea să afecteze creierul lui Malko. Puse trei bucăţi de zahăr în cafeaua foarte tare ca să-şi revină.

Misterioasa Rugi tot nu-şi făcuse apariţia. Jim Dexter se uită la ceas şi zise cu resemnare:

— O să ne întâlnim cu Rugi mâine... Probabil c-a avut o problemă.

Asta era Africa...

— Nu-i putem telefona?

— Telefonul nu funcţionează. Şi stă tocmai la dracu-n praznic, la Kissy, în vestul oraşului. Te voi duce înapoi la hotel.

---

1 Rest and Recreation. Repaus (n.a.)

Chelneriţa se ivi cu nota de plată. Jim Dexter luă din servieta-diplomat un teanc de bancnote gros de cincisprezece centimetri şi îl puse pe masă, fără să mai numere. Negresa luă teancul şi dădu înapoi o parte din el.

— Păstrează restul, zise Jim Dexter.

Restul avea o grosime de vreo patru centimetri. Negresa îl băgă în buzunar, aruncându-i lui Malko o privire provocatoare de putorişcă tropicală. Fata era vizibil fascinată de ochii lui aurii.

Ridicându-se, Malko o atinse uşor fără să vrea şi simţi sub tunica ei conturul unui sân tare care nu se eschiva.

— *Come back soon!* zise ea cu o voce plină de un fel de tânjeală sexuală.

Afară era întuneric beznă. În faţa unei staţii de benzină închisă se formase o coadă de maşini.

— Aşteaptă să ia benzină mâine dimineaţă la şase când deschide, îi explică americanul. Carburantul este problema cea mai mare.

Deodată se ivi o oază de lumină: şase etaje de neon. Barclay's Bank. Jim Dexter îi preciză imediat.

— În bancă nu mai sunt bancnote... Nu mai e voie să se scoată decât şapte sute de leoni pe zi. Preţul unui pachet de ţigări...

— De ce nu tipăresc?

— Ar costa mai mult decât valoarea lor. Şi încă mai datorează bani tipografiei londoneze. În plus, libanezii monopolizează bancnotele ca să cumpere diamantele din junglă, şi consumă foarte multe.

Flăcările opaiţelor se răreau treptat; părăseau centrul pentru a se întoarce la Aberdeen. Malko scruta întunericul din jurul lui. Ce putea să se pună la cale în acea ţară de la capătul lumii, lipsită de toate, în care se ascundea o mână de fanatici iranieni? Evident că era o ascunzătoare ideală acolo. În fundul Africii de Vest, cu sprijinul logisticii libaneze...

După acel oraş ciudat, hotelul *Mammy Yoko* însemna civilizaţia! Trei prostituate fardate şi îmbrăcate după moda

europeană flecăreau în hol. Toate îl urmăriră pe Malko cu priviri lungi și pofticioase. Clienții erau rari în anotimpul ploilor...

Malko luă cheia și vru să urce. În acel moment simți cum îi tresare inima. În spatele prostituatelor, în umbră, îl zărise pe negrul înalt de la aeroport.

Fuma, cu ochii pe jumătate închiși, și se uita țintă la Malko. Fără să se ascundă! Imediat ce-l văzu îndreptându-se spre ascensor, negrul stinse țigara și se îndreptă spre ieșire. Deci negrul fusese pus să-l supravegheze.

Dar de cine?

Capitolul III

Instalată în ghereta santinelei de la intrarea preşedintelui Joseph Momoh, o negresă îşi alăpta copilul la sânul care semăna cu urechea unui cocker enorm. Un soldat opri maşina 505, închiriată de Malko chiar în acea dimineaţă, ca să lase să iasă un Mercedes alb plin cu copii.

Echipate cu arme heteroclite, gărzile flecăreau aşezate în şanţ.

Malko îşi continuă drumul pe Spur Road, o stradă mărginită de vile, care lega Lumley Beach de cartierul rezidenţial care domina oraşul, şi aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

Prezenţa poliţistului negru, seara trecută la hotel, îl lăsase cu un fel de indispoziţie, amintindu-i că nu era înarmat. Pistolul lui extraplat rămăsese la Liezen, din cauza controalelor foarte severe de pe aeroporturi. Trebuia ca Jim Dexter să-l echipeze.

Vilele care mărgineau Spur Road nu erau de un lux nemaivăzut, aproape toate fiind acoperite cu tablă ondulată, având în jurul lor câte o grădină neîngrijită, pe faţadele decolorate ieşind în evidenţă „umflăturile" aparatelor de aer condiţionat. Dar spre centru apăreau cele mai arătoase.

Ziua, Freetown părea şi mai prăpădit cu vechile lui case maronii din scânduri diferite, verandele invadate de iarbă şi acoperişurile din tablă. Toate acestea aminteau de oraşul Port-au-Prince, marea mizerie a lumii tropicale. În Sierra Leone durata medie de viaţă nu depăşea treizeci şi patru de ani.

După vilele libanezilor urmară nişte case vechi şi ciudate din lemn, cocoţate pe piloni înalţi de ciment, vestigii ale colonizării britanice, amestecate cu vile moderne, toate pline de antene radio enorme.

Puţine maşini, dar şiruri de pietoni; grupuri de puşti ducând pe cap, în echilibru, legături enorme de lemne.

Africa secolului trecut...

Oraşul dispăru, ascuns de o colină împădurită. Drumul şerpuia printre pereţii verzi ai junglei. După un kilometru, Malko zări pe stânga ceea ce căuta: vechiul sat construit pentru ultima conferinţă a OUA[1]. Vile moderne închiriate de atunci unor străini. Viră la stânga şi ajunse foarte repede la un supermarket nou-nouţ. Pe faţadă puteau fi citite trei litere mari: AVI. Duse maşina în parcare şi pătrunse în interior. Acolo urma să aibă loc un contact despre care nu-i vorbise lui Jim Dexter. Îi fusese comunicat la Viena, la ordinul DDO-ului, cu recomandarea de a-l păstra secret, chiar şi pentru şeful Staţiei de la Freetown.

Supermarketul semăna cu toate construcţiile de acest fel din lume. Clienţi erau însă puţini. Casierii negri moţăiau în faţa maşinilor de încasat. Se opri lângă etajera de care erau atârnate bucăţile de salam şi se uită în jur. Un bărbat foarte blond şi uşor adus de spate, îmbrăcat într-un combinezon din pânză, se ivi din spatele unui raion, adresându-i un zâmbet foarte comercial.

— Bună ziua. Vreţi mezel?

Avea nişte ochi uimitor de albaştri, fruntea joasă şi o faţă incredibil de mobilă...

— Sunteţi Wael Afner? întrebă Malko.

O luminiţă de surpriză se aprinse o fracţiune de secundă în ochii albaştri.

— Da. Aveţi treabă cu mine?

— Am un mesaj pentru Popeye.

Wael Afner nici nu clipi. Un cuplu se apropie şi femeia începu să pipăie un salam.

— Veniţi în biroul meu, voi verifica dacă am asta în următorul meu container, zise Afner.

---

1 Organizaţia Unităţii Africane, organizaţie interguvernamentală, creată în 1963, destinată întăririi unităţii, solidarităţii şi stabilităţii statelor africane independente (n.t.).

Malko îl urmă într-un birou mic de tot unde o femeie brunetă făcea socoteli. Blondul o alungă cu o privire. Închise ușa și strânse îndelung mâna lui Malko.

— *Ata medaber ivrit*[1]?

— Nu.

Afner zâmbi.

— Păcat. Aici nu prea am ocazia să vorbesc evreiește. Ce mai face Popeye? Am fost anunțat că veți veni.

Popeye era numele de cod al ofițerului de la Washington care asigura legătura dintre Mossad și CIA.

— Nu l-am văzut, zise Malko.

Îl privi aprinzând o țigară. Wael Afner era un ofițer al Mossadului. „Antena" cea mai avansată a Serviciului secret israelian în Sierra Leone. Jim Dexter îi cunoștea prezența, dar nu era sigur de apartenența lui la Centrala de informații israeliană.

— Un J & B? propuse el.

— Mulțumesc, zise Malko. Mai curând un pepsi. N-ai probleme aici?

— Nici una. Am o asociată cu mare greutate: nevasta președintelui Momoh. Datorită ei, containerele mele trec vama fără probleme. Le-am jurat că nu suntem mercenari și că nu le vrem nici un rău. Doar să vedem și noi puțin ce se petrece...

— Și-ai văzut?

Ochii albaștri ai israelianului se întunecară.

— Da. Idioții ăștia de șiiți libanezi conversează întruna pe undele radio. Totul e codificat, bineînțeles, dar trimit benzile la „centru"...

— Și iranienii?

— Fac totul prin curier. Nici o legătură radio.

Luă o gură de whisky. Malko aștepta să intre în subiect. Israelul își menținuse totdeauna un picior în Sierra Leone, datorită prieteniei legată de președintă cu Moshe Dayan.

— Ce știi despre lovitura teroristă care s-ar pregăti de-aici? întrebă Malko. Cei de la Langley mi-au spus că tu ai tras semnalul de alarmă.

---

1 Vorbiți evreiește? (n.a.)

— Exact, zise israelianul. Dar deocamdată nu știu mare lucru. Ticăloșii ăștia sunt prudenți. A trecut ceva vreme de când supraveghem aici axa Iran-șiiții libanezi. Am încercat să-i împiedicăm să vină dar Karim Labaki e prea puternic și prea bogat... Am avut informații și de la Beirut. Doi teroriști șiiți libanezi, având legături cu iranienii, ar fi venit aici și s-ar fi ascuns așteptând momentul în care vor acționa.

— Vor să atace oamenii de la ambasadă aici?

— Nu, nu cred. Asta i-ar pune rău pe șiiți cu Momoh. Dar Freetown este o excelentă bază de plecare, datorită logisticii șiite.

— Știi ceva despre identitatea acestor doi teroriști?

— Nimic.

— Știi unde sunt?

— Nu.

Unul dintre cei doi era cu siguranță cel a cărui fotografie fusese găsită în geanta lui Charlie, Nabil Moussaoui.

— N-ai continuat ancheta aici?

Wael Afner zâmbi dezarmant.

— Misiunea mea e doar să ascult, n-avem Serviciu Acțiune. Și așa prezența mea la Freetown face mulți dinți să scrâșnească.

— În felul ăsta nu văd nici o șansă de a-i găsi pe acești doi șiiți, zise Malko.

Israelianul îi adresă un zâmbet călduros și puțin ironic.

—... Nici un secret nu rezistă în Africa. E o problemă de timp și de bani. Mi se pare că aveți un șef de stație excelent. Jim Dexter. Apropo, ai primit instrucțiuni despre felul cum vor fi tratați, dacă vor fi descoperiți? Pentru că autoritățile locale nu vor mișca nici un deget.

Malko îl pivi drept în ochi.

— Am primit instrucțiuni, zise el.

Wael Afner rămase tăcut câteva clipe, apoi zise cu gravitate:

— Bine. Credeam că de la moartea bătrânului Casey, Compania e din nou slăbită ca pe vremea lui Carter.

Reveniră în magazin și, înainte de a ieși, Afner îl întrebă pe Malko:

— Ai o bancnotă de un dolar? Scrie „noroc" pe ea... Tocmai am deschis magazinul.

Malko făcu așa cum i se ceruse și israelianul agăță bancnota deasupra unui salam. Chiar și cei de la Mossad își păstrau simțul comerțului. Malko mai voia să știe ceva.

— Ieri am remarcat la aeroport un negru imens, cu capul ras, o adevărată brută. L-am revăzut ieri seară la hotel. S-ar părea că face parte din CID. Îl cunoști?

Ochii albaștri ai israelianului deveniră deodată duri.

— Foarte probabil să fi fost Eya Karemba, răspunse israelianul. E unul dintre oamenii lui Karim Labaki, libanezul șiit care i-a adus pe iranieni în Sierra Leone. Poate omul cel mai periculos.

* * *

Malko se uită la Wael Afner stupefiat. Cum era cu putință ca Jim Dexter să nu cunoască legăturile polițistului negru cu Karim Labaki?

— Credeam că e polițist.

— Este, confirmă israelianul, dar lucrează mai ales pentru Labaki care se folosește de calitatea lui. Deseori îl însoțește când se duce după diamante în junglă și îi servește drept gardă de corp. Este un musulman șiit extrem de fanatic. Merge zilnic la Centrul cultural iranian. Fii atent la el...

Era clar că Mossadul știa multe. Malko se întreba în ce viespar nimerise. Wael Afner îi strânse mâna.

— Vino peste două zile. Dar să fii prudent seara. Karemba e un ucigaș. Nevasta președintelui spune că lucrează și cu vrăjitorii. Răpește copii și îi vinde pentru a fi sacrificați... Șefii lui știu asta dar le e frică de Labaki.

În timp ce străbătea în sens invers Spur Road, Malko se întreba dacă nu cumva Karemba se afla în ajun la aeroport special pentru a-l repera. Asta nu era deloc un semn bun. Întâlnirea cu israelianul îi adusese la cunoștință trei lucruri:

existau doi teroriști, Eya Karemba care lucra cu Labaki și Mossadul nu arunca bani pe apa sâmbetei pentru el...

Străzile erau pline. Un șir lung se întindea în fața stației Texaco, față în față cu drumul care ducea la Murray Town. Cerul era amenințător. Se opri la hotel ca să mănânce un sandvici și să bea o cafea foarte dulce, apoi urcă din nou în mașină și porni spre satul Lakka. Acolo unde trăia Wild Bill Hodges.

* * *

Agățat bine de volan, Malko se străduia să nu fie aruncat din mașină din cauza zdruncinăturilor. Îngrozitor era un cuvânt blând pentru caracterizarea drumului care părea format doar dintr-o înșiruire de gropi enorme...Mergea în zig-zag, evitând adânciturile cele mai mari, gata să atingă vehiculele care veneau din sens invers și care se dedau aceloraşi manevre. Exista o singură certitudine: nu-l urmărea nimeni.

Cei treisprezece kilometri i se părură o sută. Găsi un drum care cobora la dreapta spre mare, după sat. După explicațiile lui Jim Dexter, acolo era. Alte zdruncinături îl făcură să înjure printre dinți. Drumul se termina într-o fundătură, în fața unei plăji superbe. La dreapta se afla o vilă mare și albă în mijlocul unei vegetații tropicale. Un Range Rover roșu era oprit în față. Malko coborî, descoperind o piscină uriașă, marmură, ferestre mari... Wild Bill Hodges trăia pe picior mare.

Bătu la poartă dar nu-i răspunse nimeni. Deschise poarta de fier și merse pe lângă piscină. O ușă-fereastră întredeschisă dădea spre un salon mare cu pardoseala din marmură, cu mobile moderne și un leu enorm din lemn lângă bar.

Te-ai fi crezut în Florida. În încăpere nu era nimeni. Totuși în cameră răsuna o muzică africană, difuzată de o combină hi-fi *Akai* așezată direct pe pardoseală.

Intră și se opri lângă leul din lemn de abanos, mirat că nu vedea pe nimeni. Tocmai voia să strige când o siluetă se ivi

brusc din spatele barului, împinsă parcă de un arc. Avu timp să vadă o față cu pete roșii, doi ochi mici și cenușii înfundați în orbite, plini de răutate și, mai ales, țeava neagră, care i se păru enormă, a unui *shot-gun* Beretta.

Arma era îndreptată spre el.

Cel care ținea arma strigă:

— *Fucking Lebanese! I kill you!*[1]

---

1 *O să te-mpușc, libanez nenorocit! (n.a.)*

Capitolul IV

Instinctiv, Malko se aruncă la pământ într-o fracţiune de secundă. Detunătura asurzitoare zgudui încăperea şi o gaură mare cât pumnul apăru în uşa grădinii chiar în spatele capului său. Malko se rostogoli şi se proiectă afară din cameră. Încă nu-şi revenise din spaimă...

Agresorul dăduse ocol barului şi se repezise după el. Nu avea cum să ajungă la maşină. Celălalt ar fi avut timp să-l ciuruiască. Malko o luă la fugă pe lângă piscină, urmărit de omul cu puşca.

Ajunse în fundul grădinii şi sări peste o balustradă de piatră care o separa de plajă. În momentul în care cădea pe pământ, răsună o a doua detunătură şi aşchii de piatră ţâşniră deasupra capului său. Ghemuit pe nisip, Malko se uită în jur. Plaja pustie, se întindea cât vedeai cu ochii. Agresorul avea să-l vâneze ca pe un iepure... Malko se hotărî într-o fracţiune de secundă. Se ghemui în spatele unui copac pipernicit, încordat, gata să sară. Nu avu timp să aştepte. Mârâind, urmăritorul său urcă pe balustrada de piatră albă şi ateriză greoi pe sol, ţinând puşca în mâna dreaptă.

Îl zări pe Malko în momentul în care acesta îi aruncă un pumn de nisip în ochi... Agresorul se clătină, ştergându-se cu braţul stâng... Piciorul lui Malko porni cu viteza unei rachete, izbind mâna care ţinea arma...Impactul smulse puşca, declanşând o nouă împuşcătură, care săpă o pâlnie pe plajă... Malko făcu un plonjon şi apucă puşca Beretta. Puse capătul ţevii în gâtul agresorului care se pregătea să sară asupra lui.

— Ușurel! zise el. Dacă îmi amintesc bine, mai sunt cinci cartușe...

Necunoscutul, vizibil iritat, își ștergea ochii plini de nisip potopindu-l cu o ploaie de înjurături. Malko se uită la el cu atenție. Ciudat personaj. Tot antebrațul stâng era tatuat cu un Christ în formă de cruce albastră. Pe dreptul se putea vedea o statuie a Fecioarei Maria... Avea la brâu o centură de cow-boy și blugii dispăreau într-o pereche de cizme texane... Fața presărată cu pete roșii, părul cenușiu foarte scurt și ochii înfundați în orbite îi dădeau un aer foarte neliniștitor.

— Bill Hodges? întrebă el.

— Știi foarte bine cine sunt! bombăni irlandezul. Ce-aștepți? De ce nu-mi găurești mațele?

Avea vocea unui om care făcuse gargară cu fontă topită. Plus un accent ciudat, ceva între Texas și New York... Tipul îl privea pe Malko cu o ură nemăsurată.

— Liniștește-te, zise Malko, nu sunt libanez și nu-ți vreau nici un rău...

Wild Bill îi aruncă o privire bănuitoare și stupefiată.

— *Who the hell are you?*

Malko lăsă în jos pușca și îi întinse mâna.

— Malko Linge. Vin din partea lui Jim Dexter...

Trăsăturile irlandezului se destinseră.

— Jim! Înseamnă că ești unul dintre „boys"[1].

— Dacă vrei...

Wild Bill era dezolat.

— La dracu! Era gata să te împușc. Zău că-mi pare rău. Dar n-aveam cum să știu...

— Așa-i primești totdeauna pe oameni? întrebă Malko scuturându-se.

Wild Bill își mai scoase câteva grăunțe de nisip din ochiul drept înainte de a răspunde.

— Nu, dar i-am șterpelit o libaneză unui tip. De atunci face

---

1 Agenți CIA (n.a.)

pe dracu-n patru ca s-o ia înapoi. Au trimis poliţai pe care i-am trimis la plimbare, apoi au venit chiar ei. M-au ameninţat... Pe mine, William Hodges, de parcă mi-ar fi fost frică de un poponar de libanez! Şi am aflat că vor s-o răpească. Atunci, duminică la slujbă, l-am prevenit pe amicul meu Songu care conduce poliţia: „ Dacă poponarii ăştia vin la mine, o să mierlesc doi-trei". El mi-a răspuns: „Domnul îi va recunoaşte pe ai lui...". Trebuie să spun că nu-i sufăr pe libanezi. Şi acum am crezut că sunt ei... Am lăsat peste tot deschis ca să le dau curaj. Vino să ne-mpăcăm.

— Nu sunt supărat, remarcă Malko.

Irlandezul îl bătu pe umăr şi Malko avu o clipă impresia că o să-şi scuipe plămânii.

— Zău ca-ai merita să fii irlandez...

Reveniră în grădină. Îşi făcură apariţia doi servitori negri, temători, şi irlandezul începu să-i ocărască într-o limbă necunoscută lui Malko. Unul dintre ei plecă rapid şi se instală la bar, purtând o haină albă. Malko întinse puşca irlandezului. Acesta o aruncă pe o canapea şi zise:

— Dacă vin, acum suntem doi. Nu pot să-i sufăr pe libanezi... Pe primul loc sunt broaştele râioase, şi pe urmă vin ei. Le-am spus servitorilor mei că dacă taie beregata unui libanez şi-i împrăştie sângele pe pământ, asta o să facă să crească diamante... Idioţii m-au crezut, dar n-au îndrăznit să încerce... Sunt prea buni la suflet.

Deschise o sticlă de Moët, umplu două cupe şi ciocni cu Malko.

Partea din spate a barului era în întregime tapisată cu bancnote de cinci livre emise de efemerul stat Biafra.

Wild Bill surprinse privirea lui Malko, suspină şi zise:

— Cu astea m-au plătit... Bun venit la Lakka. Să ţi-o prezint pe frumoasa mea.

Se întoarse şi strigă:

— Yassira!

Câteva clipe mai târziu, apăru o tânără femeie, purtând un veşmânt alb, lung, încrustat cu aur. Părea speriată. Malko se aştepta să vadă o brunetă. Yassira era blondă ca spicul grâului şi avea ochii mari şi albaştri. Corpul era mai oriental, cu sâni bine dezvoltaţi şi şoldurile în formă de amforă. Gura era mare, bine conturată şi avea dinţi frumoşi.

— Bună ziua, domnule! zise ea cu o voce timidă.

Bill Hodges îi făcu cu ochiul lui Malko.

— Înţelegi de ce nu vreau s-o dau înapoi porcului ei de bărbat...

— Înţeleg.

Băură şampania în tăcere. Yassira îşi turnase un Cointreau. Irlandezul puse jos paharul şi zise:

— Bun, acum o să-mi explici de ce-ai venit. Yassira, ne revedem în camera ta.

Supusă, libaneza plecă, luând cu ea paharul cu Cointreau.

Malko nu avea de gând să facă pe şmecherul. Wild Bill Hodges participase la prea multe „lucrături" ca să poată fi dus de nas.

— Lucrez într-adevăr pentru CIA, zise el. Avem toate motivele să credem că iranienii pregătesc o acţiune teroristă pornind de-aici. Cu complicitatea unui libanez şiit, Karim Labaki.

— Labaki!

Fu gata să se sufoce de uimire.

— E unchiul Yassirei. Un poponar! Ce caută el în treaba asta?

— Încă nu ştiu.

Irlandezul dădu ocol barului, se opri în faţa lui Malko şi zise apăsat:

— Chiar dacă n-am să câştig un leone, sunt de partea ta, dacă e vorba să le scoatem sufletul ticăloşilor ăştia de libanezi. Dar atenţie, Labaki e un *Big Shot* aici, trebuie să ai grijă de asta.

— Ştiu, zise Malko.

Îi istorisi irlandezului toată povestea, dar fără să-i spună nimic de israelian. Bill Hodges își umplea mereu paharul cu șampanie și-l golea. Treptat, privirea i se tulbură. Căscă gata să-și rupă maxilarul.

— Sunt sigur că pot să te ajut, conchise el, dar acum e ora siestei. Vom continua discuția puțin mai târziu. Acum să-ți dau o cameră.

Se întoarse spre culoarul care ducea la dormitoare și strigă:

— Seti!

O fată la fel de brunetă pe cât de blondă era Yassira se ivi de pe culoar. Părul lung îi cădea pe umeri, împletit cu fir de aur. Avea niște ochi mari și negri și o față rotundă și senzuală. Era pakistaneză sau indiancă. Fata ridică spre Malko o privire insistentă și neruşinată.

— Prietenul meu vrea să se odihnească, zise el. Condu-l în camera galbenă.

O luminiță lubrică se aprinse în ochii ei negri. Era clar că și ea se pregătea pentru o siestă activă.

Hotărât lucru, vizita la mercenarul irlandez era plină de surprize...

Cine era această Seti? După toate aparențele, fosta amantă a lui Wild Bill. Care își merita cu prisosință porecla. Malko se uită cu atenție la fată în timp ce-și termina paharul de șampanie.

Era în picioarele goale, purta niște pantaloni bufanți din mătase aproape transparentă, o brățară la gleznă și un bolerou de mătase gri-bej foarte strâns pe corp.

— Vino, zise ea.

La capătul culoarului, ea se dădu într-o parte ca să-l lase pe Malko să intre într-o cameră tapisată cu mătase galbenă în care se afla un pat cu baldachin.

— Odihnă plăcută, zise ea.

În momentul în care se întorcea, prin perete se auzi un țipăt. Un țipăt de femeie, răgușit, scurt, care se prelungi într-un gâfâit caracteristic. Malko își simți sângele transformându-se în plumb fierbinte... Întâlni privirea tinerei femei.

Seti încremenise, cu privirea tulbure, cu pupilele negre mărite. Rămaseră nemișcați câteva secunde, apoi ea își trecu limba peste buze. Malko îi privea pieptul ridicându-se de parcă ar fi vrut să dea într-o parte mătasea boleroului. Se făcuse tăcere dar Seti părea țintuită locului, la câțiva centimetri de Malko. Acesta era fascinat de sânii care umflau mătasea boleroului.

Nu venise acolo pentru un divertisment erotic, dar reacția lui după un pericol era totdeauna aceeași: o dorință de nestăpânit de a face dragoste. Pupilele negre ale frumoasei Seti îl priveau cu intensitate. El îi atinse ușor cu mâna, unul după altul, sfârcurile întărite ale sânilor.

Tânăra femeie fu scuturată de o scurtă înfiorare, dar nu se eschivă. Malko prinse curaj, mângâind pe rând sânii prin mătasea boleroului. De cealaltă parte a peretelui se auzi un șir de gâlgâieli, apoi încă un țipăt sfredelitor de femeie copleșită de plăcere. Seti întoarse capul, cu gura întredeschisă, de parcă privirea ei ar fi putut să străpungă peretele. Malko simți o fierbințeală în partea de jos a pântecelui. O trase în cameră și închise ușa. Apoi, ușurel, își puse mâinile pe șoldurile ei și depărtă elasticul care ținea pantalonii pe talia fină. Pe pielea brună se vedea o urmă ușoară. I-i trase în jos și îi dezveli pântecele gol.

Seti nu făcuse nici o mișcare. Când ajunse cu degetele între coapsele ei, Malko își dădu seama de starea în care se afla. Seti tremura. Contactul degetelor lui o trezise din reverie. Întoarse capul spre el și zise cu o voce atonă:

— Așa o călărește în fiecare zi...

O împinse pe patul cu baldachin şi ea se lăsă în voia lui, pantalonii rămânând pe podea. Malko, după ce se dezbrăcă, o pătrunse dintr-o singură mişcare. Seti închise ochii şi murmură:

— *Please, slowly*[1].

* * *

Intra şi ieşea din pântecele ei fierbinte. Seti îşi încrucişase picioarele în spatele lui, mişcându-şi în aşa fel bazinul pentru ca el s-o poată pătrunde cât mai adânc. Nu ţipa, nu gemea, mişcându-şi uneori buzele. Malko ştia că încă nu ajunsese la orgasm. Pielea ei arămie era incredibil de catifelată, sânii tari şi plini; făceau dragoste de parcă s-ar fi cunoscut din totdeauna, fără o vorbă. Sexul lui părea să crească cu fiecare secundă, dar se reţinea. Aparatul de aer condiţionat nu funcţiona şi erau lac de năduşeală. Deodată, simţi apropiindu-se orgasmul tinerei femei şi îşi acceleră mişcarea. Corpul îi fu scuturat de înfiorări, îşi înăbuşi strigătele slabe şi se prăbuşi în aşternut, epuizată, cu ochii închişi. Malko profită ca să-şi retragă sexul încă tare şi o rostogoli pe o parte.

O pătrunse în această poziţie, mângâindu-i sânii, şoldurile, pântecele lat, pulpele jilave şi tari.

Un strigăt violent, venit din cealaltă cameră, îl încremeni. Acut şi sălbatic. Seti deveni rigidă. Se făcu din nou tăcere. Ea zise cu o voce indiferentă:

— A pătruns-o între fese. O are foarte mare şi doare tare rău.

O nouă tăcere, apoi se auziră iar o serie de strigăte, mai puţin violente, dar sacadate, amestecate cu suspine. Seti zise cu aceeaşi voce:

— Continuă. Acum e pe jumătate înăuntru.

Comenta violul Yassirei ca pe un meci de fotbal... Malko nu mai mişca. Deodată simţi degetele tinerei femei strângându-i sexul, smulgându-l din ea pentru a-l îndruma cu abilitate mai

---

[1] *Încet, te rog (n.a.)*

sus. Aproape că ajunsese într-o poziție îngenunchiată. Fu de ajuns ca Malko să facă o singură mișcare pentru a-l imita pe Wild Bill. Seti se pretă cu supleţe acestei fantezii, mișcându-se încet până când el reuși s-o pătrundă în întregime.

Deodată, în camera de alături izbucniră din nou strigăte, scurte, sfâșietoare, apropiate. Seti murmură cu o voce răgușită:

— O rupe.

În vocea ei prea calmă era o fărâmă de invidie. Malko se dezlănțui și el. Seti gemea ușor, aproape ridicându-și fundul spre el, până când el termină în interiorul feselor ei.

De cealaltă parte a peretelui se făcuse din nou tăcere. Puţin mai târziu, Seti zise cu o voce ostenită:

— Nu m-a mai atins de trei săptămâni! Înainte se culca cu mine în fiecare zi...

Coborî din pat, își luă hainele și ieși din cameră în pielea goală, lăsându-l pe Malko perplex. Oare Wild Bill bănuia ce se petrecuse? Irlandezul era într-adevăr un personaj ciudat... După „invizibila" Rugi, cel de al doilea aliat oferit de CIA părea de o fiabilitate îndoielnică. În timp ce Malko îi oferea toate explicațiile necesare, era clar că el se gândea mai mult la ce-i va face Yassirei decât la teroriștii iranieni.

În fine... Malko era obligat să se folosească de ceea ce avea.

* * *

După duș, tatuajele lui Wild Bill păreau aproape noi... Irlandezul își reîmbrăcase hainele de cow-boy și revenise la restul de șampanie. Yassira, cu trăsăturile puțin marcate de cele întâmplate, ținând în mână alt pahar cu Cointreau, ca să-și revină după atâtea emoții, urmărea la video un film egiptean.

— I-am vorbit Yassirei despre problema ta, îi zise irlandezul. Ea îi cunoaște pe toți șiiții din afurisita asta de țară. Dar niciodată nu a auzit de cei doi tipi pe care îi cauți tu.

— Păcat, zise Malko decepționat.

— Un singur lucru mai rămâne de făcut, conchise Wild Bill. Să stai de vorbă cu Labaki. Nu sunt mai mult de o duzină de palestinieni. Îi luăm prin surprindere. Dacă tipii pe care îi cauți sunt aici, punem mâna pe ei...

— Dacă nu?

Wild Bill zâmbi de-a dreptul sinistru, în timp ce-și mângâia tatuajul de pe brațul stâng.

— Porcul ăsta o să ne spună unde sunt... După câte mi-ai spus, ar trebui să știe.

— Și consecințele?

Irlandezul dădu din umeri.

— Am început să mă satur de țara asta. O s-o ștergem împreună. Prin junglă. În Liberia sau în Guineea. Nici o problemă...

Era o soluție extremă și destul de subțire. Yassira interveni pe neașteptate în conversație și zise cu vocea ei blândă:

— Am auzit că Forugi, directorul Centrului cultural iranian, are o amantă băștinașă.

— Știi cum o cheamă? întrebă Malko.

— Nu. Dar Freetown este un oraș mic. Probabil că se poate afla destul de ușor. Oficial, e centralistă la reședința iranienilor de pe Hillcot Road.

— E o șiită?

— Nu cred.

— Cum ai aflat?

— Unchiul meu a vorbit despre asta de câteva ori. Îi lua peste picior pe iranienii care dau lecții de morală tuturor.

În sfârșit o breșă în sistemul șiit. Chiar dacă nu era ceva foarte sigur. Wild Bill părea tare trist că trebuia să abandoneze planul lui de atac frontal, dar făcu haz de necaz. Seti intră în încăpere fără să se uite la el. Trecu ca o fantomă. Malko nu-l prea înțelegea pe irlandez. Era mai frumoasă decât Yassira... În fine, întâlnirea lui cu mercenarul nu fusese inutilă.

Acum trebuia să-și înceapă ancheta la Freetown. În privința asta spera să poată fi ajutat și de informatoarea lui Jim Dexter, misterioasa Rugi. Dacă reușeau să pună mâna pe ea.

Capitolul V

Karim Labaki trase din trabuc apoi dădu lent fumul afară. De când se îmbogățise, fuma trabucuri cubaneze, conducea numai mașini Mercedes 500, își comanda costumele la Saville Row și cămășile în Italia, dar vorbea și acum din colțul gurii cu mimici vulgare, ca micul derbedeu libanez care fusese timp de douăzeci și cinci de ani.

Oglinda din salonul mare cât un teren de aviație îi arăta imaginea unui bărbat bondoc, cu părul scurt și puțin încărunțit, îmbrăcat impecabil. Avea un aer de om de afaceri respectabil. Numai strălucirea din ochii negri te neliniștea. Pentru că, înainte de orice, Labaki era un ucigaș rece și metodic. Eliminase peste două sute de persoane de când luase controlul statului Sierra Leone. Unii fuseseră doborâți cu un glonț în cap, de unul dintre ucigașii lui. Alții fuseseră torturați în mod sălbatic, cu firele electrice sau cu vâna de bou. Sau uciși cu lovituri de bâtă. Alții fuseseră aruncați de vii drept hrană crocodililor din Sierra Leone.

Aproape toți erau negri, cu excepția unei echipe rivale de traficanți de diamante, niște libanezi maroniți care fuseseră închiși în camionul lor și li se dăduse foc.

Se uită cu un aer absent la omul care aștepta respectuos, în picioare la câțiva metri de el, apoi își îndreptă privirea spre vederea splendidă care se întindea la picioarele sale. Reședința lui somptuoasă era penultima înaintea peretelui vertical care domina colinele acoperite de junglă care coborau

până la Lumley Beach. Cea mai frumoasă din Freetown, cu excepţia palatului de la Juba Hill, construit de fostul preşedinte, Siaka Stevens.

Văzând că nu se mai ocupa de el, negrul care aştepta întrebă cu timiditate:

— Şefule, pot să plec?

Libanezul îl reţinu cu un gest scurt al trabucului.

— Aşteaptă.

Perspectiva de a elimina încă un adversar nu-i ridica deloc tensiunea, dar totdeauna lovea cu bună ştiinţă, evitând persoanele prea puternice, acelea a căror moarte ar fi putut declanşa represalii. Pe ele le cumpăra. Astfel preluase controlul pescuitului, importurilor, maşinilor şi mai ales a producţiei de diamante. Plus, fireşte, a două dintre cele mai mari cazinouri din Freetown. Trase iar din trabuc, cântărindu-şi decizia.

Partea pozitivă era uşor de calculat. Avea nevoie de câteva zile de linişte. Acesta era mijlocul prin care le-ar fi obţinut. Cel care conducea operaţiunea fusese categoric.

Partea negativă era mai nebuloasă. Ataca un mediu pe care nu-l cunoştea prea bine, unde banii nu puteau să cumpere totul... Închise ochii mari şi bulbucaţi şi, ca totdeauna, hotărî într-o fracţiune de secundă... Scoase încet din buzunar un teanc de bancnote de o sută de dolari şi îi zâmbi lui Eya Karemba.

— Cred că vei primi o primă...

Se ridică şi se apropie de el. Partea de sus a perucii abia dacă ajungea la umărul poliţistului, ale cărui trăsături erau mult mai regulate decât capul de gargui al lui Karim Labaki. Libanezul, cu o încetineală calculată, începu să numere bancnotele... unul din trucurile sale preferate cu care agăţa băieţeii la piscina de la *Mammy Yoko*. Număra lent banii în faţa unor puşti morţi de foame. Apoi, era destul să facă un semn discret cu capul ca să ajungă într-o cameră.

Nici o problemă, hotelul era al lui...

Eya Karemba încerca din toate puterile să nu se uite la bani, concentrându-se asupra pantofilor albaştri din piele de crocodil, catarama centurii cu un K gravat în aur masiv, cămaşa de mătase şi ceasul mare şi plin de diamante făcut special pentru libanez. Până la urmă, acesta îi întinse cinci bancnote de o sută de dolari.

— *Do it fast*[1].

Eya Karemba dădu din cap, mut de fericire. Suma aceea făcea cât solda pe un an la CID. Labaki îl lovi cu palma peste talie ca să-l alunge de-acolo şi el se grăbi să plece. Libanezul ieşi cât se poate de calm, admirând în trecere ultima sa achiziţie, o mobilă Boulle splendidă de peste o sută cincizeci de ani, restaurată în întregime în atelierele Claude Dalle din Paris. Ajunse, fără grabă, în garajul în care erau înghesuite vreo douăzeci de maşini Mercedes şi câteva maşini sport, printre care un Porsche aurit.

Doi şoferi aşteptau în poziţie de drepţi.

— Mercedesul verde! zise el.

Îşi cumpărase patru Mercedesuri 500 şi îi oferise unul preşedintelui Momoh. Aşa că mai avea trei. Într-o ţară unde practic nu existau drumuri, putea să reziste un secol. Se aşeză pe canapea, uşor agasat, spunându-şi că amicii lui iranienii deveneau puţin cam jenanţi.

Până atunci nu amestecase niciodată politica cu afacerile şi nu se descurcase rău deloc... În timp ce era hurducat pe drumul de laterit care mai păstra ici şi colo porţiuni mici de asfalt, Labaki aruncă o privire dezgustată spre casele vechi pe piloni din jurul reşedinţei sale somptuoase. Deja cumpărase câteva pentru a le demola.

Îi stricau vederea.

---

1 Fă-o repede (n.a.)

* * *

Jim Dexter agită sub nasul lui Malko un pachet de jurnale îngălbenite care păreau salvate dintr-un naufragiu.

— Privește! *New York Times* pe o săptămână, trimise de cei de la Langley în 1980. Tocmai au sosit...

Nu trecuseră mai mult de șapte ani... Americanul puse jos pachetul stârnind un nor de praf. Malko nu era deloc mirat. Urcase pe scări cele șase etaje ale Ambasadei Statelor Unite. Ușa ascensorului avea o tăbliță pe care scria „no electricity". Cozile din fața stațiilor de benzină deveniseră și mai mari și mașina lui se transformase într-o adevărată bombă, deplasându-se cu portbagajul plin de bidoane... *Daily Mail*, care în ciuda numelui nu apărea decât la trei săptămâni odată, anunța că judecătorii nu puteau să se deplaseze în provincie din cauza lipsei de carburant.

Numai polițistele în uniforme albastre continuau imperturbabil să dirijeze circulația la intersecții, cu o nepăsare moștenită de la britanici. Cât privește telefonul, cel din camera lui, atunci când voise să vorbească cu Jim Dexter, emisese un sunet continuu cât se poate de trist, după care urmase o tăcere definitivă.

Țara se ducea de râpă.

Malko povesti vizita făcută irlandezului, omițând episoadele erotice și zise:

— Wild Bill mi-a spus că Eya Karemba lucrează pentru Labaki...

Cei de la Langley ceruseră ca Jim Dexter să nu știe că Wael Afner era agent al Mossadului.

— E sigur? întrebă anxios șeful Stației.

— Asta ar explica prezența lui la aeroport, zise Malko.

— Sper să fie o informație adevărată, zise Jim Dexter. Sunt amic cu șeful lui, Sheka Songu. Am să-l întreb. Apropo, ți-am găsit niște fotografii ale lui Labaki.

Îi întinse câteva poze ale unui bărbat mic de statură, cu un cap de gargui și o perucă cu un păr prea negru. Malko le examină cu grijă și i le dădu înapoi.

— Indiferent care va fi răspunsul lui Sheka Songu, zise el, aș vrea să-mi faci rost de o armă.

— Nici o problemă! Vei avea chiar și un permis... Nu va costa mai mult de o sută de leoni. Funcționarii câștigă patru sute de leoni pe lună și nu sunt plătiți în mod regulat.

— Cu atât mai bine, zise Malko. M-aș simți mai liniștit.

— Nici Labaki n-ar îndrăzni să atace un străin, zise Jim Dexter. Președintele Momoh n-ar putea să-l acopere. Dar am un Colt 45 automat cu care omor șerpii din grădină. O să-l dau la curățat și mă voi ocupa de permis. Altceva?

— Ai informații despre Hussein Forugi?

Americanul scutură din cap.

— Nici una. Îi cerusem unuia dintre informatorii mei, un ziarist de pe aici, să scormonească puțin, dar a eșuat. Tipul ăsta se învârtește între reședința iranienilor, ambasadă și Centrul cultural. Nu i se cunoaște viața particulară. Toate contactele sale au loc la Centrul cultural. Acum, după ce l-ai întâlnit pe Wild Bill, crezi că va fi util?

Aparatul de aer condiționat se opri brusc: pană la generator. Și se aflau în plin soare, în fața Palatului Justiției, în unul dintre rarii zgârie-nori din Freetown. Căldura avea să devină foarte repede insuportabilă.

— Nu în prima fază, răspunse Malko.

— Bill e sărit bine de pe fix, conchise americanul. Dar îi urăște pe libanezi și e curajos. În plus, dacă iese cu ciocniri, nu are nici o legătură cu Compania. Am aprobarea celor de la Langley să-l folosim, dacă ai nevoie de el.

— Prietena lui, Yassira, mi-a oferit o pistă.

Îi spuse pe scurt povestea cu amanta lui Forugi. Jim Dexter radia.

— Rugi o să ți-o descopere. Ieri seară nu a mai avut

benzină... Și n-a putut să ne anunțe pentru că telefoanele nu funcționează.

— Unde ne putem întâlni?

— Va veni la *Mammy Yoko* azi după-amiază. I-am dat numărul camerei tale. Va veni pe la cinci.

— De ce în camera mea?

— E mai prudent așa. Prin hol sunt totdeauna băieții de la CID. E foarte cunoscută.

Își șterse fruntea. Temperatura urca cu un grad pe minut. Se ridică.

— Cobor și eu.

La parter, soldatul de gardă era la un pas de leșin. Aproape că era mai cald decât în stradă.

În fața ambasadei era oprit un Mercedes 280. Șoferul coborî, se apropie de Jim Dexter și îi vorbi cu glas scăzut. Acesta scutură din cap.

— E șoferul tău?

— Nu, răspunse americanul, cel al ministrului de interne. Dar mai câștigă și el câte ceva făcând pe taximetristul în timp ce patronul lui e la birou. Bine, voi trece și eu pe la hotel pe la șase. La bar.

Un negru profita de umbră, sprijinit de mașina lui Malko. Se dădu la o parte cu un zâmbet politicos.

* * *

Malko își conduse mașina în jurul pieței circulare în mijlocul căreia se înălța copacul gigantic multicentenar, care marca centrul orașului, în fața Palatului Justiției cu tencuiala căzută, și parcurse Siaka Stevens Street ca s-o ia la dreapta pe Howe Street. Se opri puțin mai departe la o intersecție aflată în fața unui parc mizerabil, Sewa Park. Intenționa să vadă puțin ce se petrecea în jurul faimosului Centru cultural iranian.

Doi vulturi, cocoțați pe ruinele unei case, contemplau clădirea mare și galbenă cu trei etaje care semăna mai mult a

închisoare decât a centru cultural, cu ferestrele protejate de grilaje şi obloanele trase. Un panou de afişaj expunea câteva fotografii cu atrocităţile irakiene care păreau că le provoacă trecătorilor o bucurie sinceră... Nu se vedea decât o singură uşă, îngustă, la care stăteau de pază câţiva negri purtând calota musulmană... În faţa centrului staţiona un Mercedes 500 verde, cu şoferul la volan.

În momentul în care Malko voia să plece, din centru ieşi un bărbat, urmat de ploconelile paznicilor şi însoţit de un bărbos mic de statură, plesnind de obezitate.

Inima lui Malko bătu mai repede. Talia şi peruca, trăsăturile schimonosite! Era Karim Labaki. Acesta urcă în Mercedesul său care demară în trombă, speriind vulturii.

La trei sute de metri mai departe, Mercedesul opri pe East Street. Malko, în timp ce-l depăşea, avu timp să-l vadă pe Karim Labaki intrând într-un fel de băcănie. Făcea piaţa. Nu era cazul să atragă atenţia. Traversă întreg oraşul, trecând pe lângă King Jimmy Market, care atrăgea atenţia prin colorit şi activitate. Deşi erau săraci, locuitorii păreau că mănâncă bine.

Datorită singurului semafor aflat în funcţiune din tot oraşul, Malko avu tot timpul să admire mica ambasadă a Iranului, situată la intrarea în Murray Town, un superb bidonvil colorat. Nici un semn de viaţă. Nici o antenă radio, nici o maşină în curte. Nu mai avea decât s-o aştepte pe foarte misterioasa Rugi, sperând că de data asta va găsi destulă benzină ca să poată veni la *Mammy Yoko*.

* * *

Bătaia în uşă fusese atât de uşoară încât Malko crezu că visase. Băuse un păhărel la piscină, uitându-se la câţiva libanezi care se încăpăţânau să agaţe nişte stewardese cu delicateţea unor buldozere. Era atât de cald încât era imposibil să stai la soare... Din fericire, o climatizare anemică menţinea în cameră o temperatură suportabilă. Deschise uşa.

Ceea ce vedeai prima dată la Rugi Dugan erau genele. Imense, arcuite, dese, ele dădeau întregii feţe o alură romantică şi senzuală de care se folosea în mod admirabil... Tânăra femeie îl privi pe Malko printre gene şi întrebă cu o voce timidă:

— Eşti prietenul lui Jim?

— Da, răspunse Malko. Intră.

Ea se strecură înăuntru ca o pisică, atingându-l uşor cu fundul, abia protejat de o rochie din jerseu. Ca la toate negresele, era uimitor de rotunjit în afară şi doi sânişori curajoşi înţepau cu sfârcurile jerseul pe dinăuntru. Era parfumată, avea inele, brăţări de toate culorile şi o geantă care probabil că o costase salariul pe trei secole.

Ochii căprui se prelungeau spre tâmple, gura era mică, cărnoasă şi nasul foarte puţin turtit.

O fată superbă... Se priviră câteva clipe, apoi ea zâmbi, aruncă geanta pe pat, luă loc şi se aşeză picior peste picior. Malko îşi zise că Rugi era la înălţimea celor mai exigente fantasme. Părea înfierbântată şi privirea ei spunea foarte clar cât de mult îi plăceau bărbaţii. Îşi zornăi brăţările şi zise:

— Jim mi-a spus că pot să te ajut, dar nu ştiu cum...

— Ai contacte cu libanezii?

Strâmbătura ei era amuzantă şi dispreţuitoare totodată.

— Ei ar vrea să aibă cu mine, dar nu-i prea sufăr... Cumpără femeile şi eu nu sunt de vânzare.

— Îl cunoşti pe Karim Labaki?

Zâmbetul i se accentuă.

— Cum să nu-l cunosc! E peste tot, posedă tot. Dar îi plac mai mult băieţii decât femeile... Ca foarte multora dintre libanezii de-aici. Vrei să faci afaceri cu el?

— Nu, răspunse Malko. Nu chiar. Mă interesează iranienii.

— Aha.

Subiectul ăsta nu părea s-o pasioneze. Malko îi vorbi de Forugi şi de amanta lui.

Rugi izbucni în râs.

— Nu e posibil! L-am întâlnit pe Hussein Forugi la o

recepţie diplomatică. Părea bolnav. Stătea într-un colţ şi bea oranjadă. Când m-am apropiat de el, a fugit de parcă aş fi fost diavolul.

— Asta e faţada, zise Malko. Iranienii au şi ei o viaţă sexuală ca toată lumea. Ai putea să descoperi cine e această femeie?

— Cred că da, zise ea. Şi pe urmă?

— Aş vrea să mă întâlnesc cu ea... Împreună cu tine. Poate că ştie lucruri interesante.

O luminiţă amuzată se aprinse o clipă în ochii frumoasei Rugi.

— Ar fi mai bine să te întâlneşti singur cu ea... Voi încerca să dau de ea. Cunosc un tip care mă va informa. Îi voi lăsa un mesaj lui Jim.

— Nu putem fixa acum o întâlnire?

Ea nu ezită decât o clipă.

— Ba da. Poimâine seară. Cinez la *Lagonda*, restaurantul Cazinoului *Bitumani*. După aceea vom merge să bem ceva la *Moonraker*, localul de la subsol. Acolo vom fi liniştiţi.

— Perfect, zise Malko.

Rugi nu se mişca.

— Ai putea să mă duci în oraş cu maşina? întrebă ea.

— Tot benzina...

Malko acceptă cu plăcere. Pe drum vorbiră de tot felul de lucruri şi o lăsă pe Rugi pe Gloucester Street.

În timp ce întorcea, Malko zări o altă maşină care făcea aceeaşi manevră. Mirat, parcă maşina şi coborî, pornind fără grabă pe strada pe care se aliniau magazinele libaneze, unele mai prăpădite decât altele.

Puţine maşini. Trotuarele erau arhipline de o mulţime densă şi de nenumăraţii negustori ambulanţi.

Negustori amărâţi care supravieţuiau Dumnezeu ştie cum!

Merse mai departe, hărţuit de negustorii ambulanţi de ţigări, de peşte, de fructe, de orice. Tocmai respingea o baracudă oferită la un preţ într-adevăr interesant de către o negresă

grasă și hilară, când remarcă un bărbat care contempla vitrina vecină. Purta o sahariană bej deformată în spate de o umflătură mare.

Cu siguranță, mânerul unei arme.

Omul care aștepta lângă mașina lui, în fața Ambasadei Statelor Unite. Pulsul i se acceleră. Nu numai că era urmărit, dar cel care îl urmărea nici măcar nu se ascundea. De parcă această filare ar fi fost un avertisment.

Capitolul VI

Malko refuză definitiv baracuda pe care negresa grasă i-o agita sub nas și își îndreptă atenția spre cel care îl urmărea. Era într-adevăr bărbatul pe care îl zărise mai devreme, cel care stătea sprijinit de mașina lui. Era un negru de talie mijlocie, cu ochelari negri la ochi. Arma de la centură forma o umflătură mare în parea din spate a saharianei. Siguranța, precum și ceva greu de definit, indicau că era polițist.

Shimbă câteva cuvinte cu un libanez în pragul prăvăliei sale, apoi se depărtă. Malko îl văzu urcând într-o mașină Honda Civic, cea care întorsese în urma lui, dar rămase la volan, fără teamă. Malko reveni la mașină și se îndreptă spre Siaka Stevens Road. Jim Dexter îl aștepta probabil la *Mammy Yoko*. Honda Civic demară imediat în urma lui.

* * *

Jim Dexter, singur, sub un ventilator al barului de la *Mammy Yoko* părea preocupat. Era deja șase și jumătate.

— Începusem să mă îngrijorez!

— Și nu greșeai, zise Malko.

Urmăritorul venise după el până în parcarea hotelului. Malko îi spuse totul americanului. Acesta păru mai mult perplex decât foarte îngrijorat.

— E posibil ca *Special Branch* să te urmărească. Voi afla

mâine dimineață de la Sheka Songu. Mă duc după permisul tău de port-armă. Dar chestia asta mă miră.

— Deci și acest tip lucrează pentru Karim Labaki, conchise Malko. Este singurul care se poate interesa de mine la Freetown.

— Cu siguranță că ai dreptate, aprobă șeful Stației. Labaki vrea să te intimideze. La Freetown totul se află, deci știe pentru ce te găsești aici. Rugi a putut să te ajute cu ceva?

— Ne întâlnim din nou poimâine seară. Trebuie să-l întrebi pe prietenul tău de la poliție dacă știe ceva despre cei doi șiiți.

— Voi încerca, dar nu cred. N-o să vrea să se amestece într-o treabă care ne privește pe noi și pe iranieni. Vino, te invit la mine la cină.

Honda Civic dispăruse. Jim Dexter se îndreptă spre colinele cartierului rezidențial. În capătul de sus al cartierului Signal Hill, americanul opri în fața unei vile ascunse în spatele unui building modern care domina golful Freetown.

— Toți membrii ambasadei locuiesc aici, îi explică el lui Malko. Avem propria noastră cisternă de benzină, camionul nostru de apă și generatorul nostru...

Un negru le deschise poarta mare a vilei și o închise apoi în urma lor.

* * *

Malko dormise buștean, învins de căldura umedă, după ce Jim Dexter îl dusese înapoi la hotel.

I se păru din nou că zărește Honda Civic ascunsă la stația de benzină Texaco. Nu-i dădu importanță și merse mai departe până la Ambasada Statelor Unite. Soldatul de gardă își recăpătase tonusul, acum când generatorul fusese reparat.

Imediat ce intră în biroul lui, Jim Dexter îi întinse lui Malko un pachet greu și un plic.

— Iată permisul și arma. Plus o cutie de cartușe.

— Ai aflat ceva?

— Nu mare lucru. Am vorbit cu Songu între două uși și mi-a jurat că CID nu se ocupă de tine.

— Deci e vorba de Labaki.

— Am un om de legătură pentru tine, zise americanul. Cel mai bun informator al meu, Eddie Connolly, un ziarist de-aici pe care îl plătesc în benzină... A fost plecat în Liberia și tocmai s-a întors. Te așteaptă la News-Room de la Ministerul Informațiilor. În building-ul „chinez", în fața Stadionului Siaka Stevens.

— Am plecat, zise Malko, care acum cunoștea la perfecție orașul.

Se întoarse la mașina parcată pe Lamy Sanko Street, transformată într-un adevărat cuptor. La o depărtare de treizeci de metri se zărea botul mașinii Honda Civic... Porni spre Connaught Hospital, supraveghindu-l pe urmăritor în oglinda retrovizoare. Circulația era lejeră dar mulțimea pietonilor era aproape compactă... Trecând pe lângă King Jimmy Market, Malko așteptă să vadă Honda împotmolită în mijlocul pietonilor, apoi viră pe Waterloo Street cu sens unic. Fu gata să atingă un camion al cărui șofer, furios, blocă Honda pornită în urma lui... Malko conduse mai departe până la Pademba Road, ca să străbată apoi Campbell Street până la Brookfield Road. Apoi parcă mașina în fața micii ambasade a Liberiei și merse mai departe pe jos.

Clădirea de douăsprezece etaje unde fuseseră grupate majoritatea ministerelor arăta foarte mândră. Numai că ascensoarele, lipsite de electricitate, nu funcționau... Un negru stătea în genunchi în parcare și-și făcea rugăciunea cu fața spre Mecca... Malko porni la atacul celor opt etaje.

Pe fiecare palier, o pancartă anunța: „Nu vă puneți degetele murdare pe pereții curați". După culoarea pereților, probabil că această recomandare era rareori respectată. Etajul

opt era un adevărat labirint de culoare și de birouri, majoritatea goale. Descoperi în cele din urmă și News-Room.O negresă îmbrăcată în haine europene, foarte machiată, cu sâni provocatori, bătea la mașină, ținându-și pantofii cu toc lângă birou. Și-i puse imediat la sosirea lui Malko.

— Îl caut pe Eddie Connolly, zise el.

Ea îi arătă spre ușa vecină.

— Tocmai s-a întors.

* * *

Eddie Connolly, negru precum cărbunele, purta, în ciuda căldurii, haină și cravată. Un neg enorm pe pometul stâng părea că îi împiedica să cadă ochelarii cu lentile groase. Îi adresă lui Malko un zâmbet politicos.

— *Sir?*

— Vin din partea lui Jim Dexter, îl informă Malko așezându-se.

— *Indeed*, zise Eddie Connolly cu un ton foarte oxfordian. Domnul Dexter mi-a vorbit de dumneavoastră. Cu ce vă pot fi de folos?

— Caut doi oameni, îi explică Malko. Șiiți libanezi. Nu am numele și semnalmentele decât ale unuia dintre ei.

Îi explică toată povestea și scoase fotografia libanezului găsită în pașaportul adus de Charlie. Eddie Connolly privi îndelung fotografia și întrebă:

— Mi-o puteți lăsa?

— Bineînțeles. Crezi că poți să faci ceva?

Jurnalistul își slăbi puțin nodul la cravată și răspunse cu un ton ușor sentențios:

— *Indeed*, dacă acești oameni au intrat în mod legal în Sierra Leone, trebuia să fi lăsat o urmă la *Immigration Office*. Am acolo câțiva prieteni. Dacă nu, voi încerca să fac o mică

anchetă la aeroportul Longi și în mediile libaneze. Toți nou-veniții sunt cunoscuți. Altceva nu mai știți?

— Ba da, răspunse Malko. Este posibil ca acești doi oameni să se ascundă în reședința ambasadorului iranian sau la Karim Labaki.

Jurnalistul își pierdu brusc lumina din privire.

— *Indeed*, domnul Labaki este foarte puternic. Chiar și CID îl protejează. Trebuie să fiu atent, este o treabă foarte delicată. Nu știu dacă voi putea ajunge la vreun rezultat...

— Sunt sigur că vei face tot ce-ți stă în putință, zise Malko.

Deschise servieta diplomat și scoase din ea două „cărămizi" de bancnote de douăzeci de leoni pe care le așeză pe masă. Jurnalistul se grăbi să le ia și le făcu să dispară într-un sertar, chiar în momentul în care mica jurnalistă cu sâni ascuțiți și pantofi cu toc cui intra în birou. Tânăra îi aruncă lui Malko o privire provocatoare și zise:

— Eddie, mă duc la Palatul de Justiție!

— V-o prezint pe Bernice, cea mai bună investigatoare a mea, zise Eddie Connolly. Un prieten, domnul Linge.

Probabil că Bernice nu era numai investigatoarea lui cea mai bună... Tânăra îi zise lui Malko:

— Nu mergeți în oraș?

— Ba da, răspunse el.

— Atunci luați-mă și pe mine. N-am mașină.

Eddie Connolly se bosumflase. Bernice îl sărută înainte de plecare și o porni înaintea lui Malko. Jos, se așeză cu mare plăcere în fotoliul mașinii 505.

— Am și eu o mașină, dar n-am timp să stau la coadă la benzină, zise ea. Eddie se descurcă singur.

Era într-adevăr foarte atrăgătoare cu corpul ei plin de nerv și fața triunghiulară cu ochi strălucitori machiați cu mov. O mică bombă sexuală. Bernice coborî în fața copacului uriaș și îi adresă o privire plină de promisiuni.

— Dacă ai nevoie de informații, zilnic sunt aici.

Soldaţii care făceau de gardă în faţa Palatului de Justiţie urmăriră cu o privire pofticioasă legănatul provocator al şoldurilor ei. Liniştiţi şi paşnici, localnicii nu se gândeau decât la sex şi la muzică.

Malko dădu ocol copacului şi se îndreptă spre *Mammy Yoko*. Aruncase momelile, acum nu mai trebuia decât să tragă cu precauţie undiţele...

* * *

Negrul care aştepta în holul hotelului se apropie de Malko şi-l întrebă timid:

— *Mister* Linge? Am un mesaj de la *mister* Bill. Vă cere să mergeţi la el...

Evident, din moment ce telefoanele nu funcţionau, comunicaţiile erau aleatorii. Malko făcu repede un duş şi o porni din nou pe drumul cumplit care ducea spre Lakka. Ce voia Wild Bill Hodges?

Puse pistolul într-o sacoşă de piele împreună cu un teanc enorm de leoni. Drumul i se păru şi mai greu ca prima dată. O adevărată oroare. Nu puteai nici măcar să gândeşti. Praful roşu pătrundea de peste tot, îţi ardea ochii, zdruncinăturile îţi vătămau spatele, şalele, încheieturile mâinilor, muşchii. Ar fi fost nevoie de un tanc sau de o motocicletă...

Dar Range Rover-ul roşu al irlandezului nu se afla în faţa vilei. Malko intră şi dădu peste un servitor negru.

— Patron nu acasă, zise el. Dus la Freetown.

Asta era culmea! Malko se uită la piscină cu o poftă furioasă de a se arunca în apă, dar se calmă repede când văzu batracienii care se zbenguiau nestingheriţi.

— *And the lady*? insistă el.

— Plecată şi ea.

Din ce în ce mai bine... În momentul în care voia să plece, negrul îi arătă spre plajă.

— *Miss* Seti înoată acolo...

Malko se îndreptă spre plajă, cu sacoșa în mână. Nu vedea pe nimeni. La dreapta îi era clar totul, dar la stânga, o ridicătură de teren îi ascundea vederea. Păși pe nisipul tare și descoperi, după o grămadă de stânci, o plajă și mai frumoasă cu bungalourile unui club de vacanță. O siluetă era întinsă pe nisip. Prea departe ca să poată vedea cine e. Continuă să înainteze. Marea, cocotierii și nisipul alb formau un loc cât se poate de idilic...

Silueta se dovedi a fi o femeie... Lungită pe burtă și având pe ea doar un slip roșu. Pielea brună, părul lung și negru, corpul svelt îl făcură s-o recunoască pe Seti. Tânăra femeie întoarse capul și își scoase ochelarii negri când îl văzu. Privirea ei era întrebătoare și încântată.

— Ce faci aici?

— Îl caut pe Bill.

Seti își aruncă părul pe spate și se ridică, descoperindu-și sânii plini și tari, fără nici un fel de pudoare.

— A plecat în oraș cu Yassira.

— M-a chemat aici.

— I se întâmplă să uite. Așteaptă-l, n-ar trebui să întârzie. Pune-ți un costum de baie, marea e foarte cladă.

— N-am.

Ea se ridică.

— Îți voi împrumuta eu unul, stai puțin.

Seti dispăru printre cocotierii care ascundeau o duzină de bungalouri mari și se întoarse cu două slipuri. Malko se dădu după un pom și se schimbă. Seti îl aștepta jucându-se în apă. Valurile erau călduțe, era extrem de plăcut. Înotară puțin, apoi rămaseră la mal, cu apa până la brâu.

— Ce faci aici? o întrebă Malko.

— Am hotărât să mă instalez în unul din bungalourile de la St. Michael Lodge, îi explică Seti. În acest moment e loc destul.

Un val îi aruncă unul peste altul. Instinctiv, Malko o cuprinse cu brațul după mijloc, iar Seti rămase lipită de el, cu o coapsă

între picioarele lui, cu privirea brusc tulburată. Sfârcurile sânilor se sprijineau de pieptul lui, sporindu-i tulburarea. Un val și mai puternic îi despărți și ea se scutură.

— Vino, hai să facem un duș.

Malko o urmă până la bungaloul spațios cu un acoperiș superb de paie. O plasă împotriva țânțarilor atârna deasupra patului. Seti își scoase slipul, dezvăluind triunghiul bine epilat al pântecelui și fesele frumos rotunjite. Malko veni lângă ea sub duș. Apa răcoroasă atenuă arsura soarelui și sării. Avea impresia că e în vacanță.

Seti opri dușul, se lăsă brusc în jos în fața lui și îi luă delicat sexul în gură. Nu se auzea decât foșnetul mătăsos al marelui ventilator și, în depărtare, zgomotul valurilor... Degetele și gura frumoasei Seti făceau adevărate minuni. Malko își simți sexul umplând treptat gura tinerei femei și simți cum îl furnică șalele. Cu mâna stângă, ea îi mângâia spatele, coborând tot mai jos, întărâtându-l cu îndrăzneală. Apoi se ridică, îl luă de mână și îl trase spre pat.

Cu brațele și picioarele depărtate, Seti îl așteptă să sară peste ea și suspină cu satisfacție.

Tânăra femeie se mișca lent, suspinând ușor, cu sacadări bruște, frecându-se cu senzualitatea delicată a unei pisici în călduri. Malko se desprinse de ea, o întoarse pe o parte și o pătrunse din nou. Mișcându-se lent, Malko se juca cu sfârcurile sânilor ei. Seti se arcuia, se răsucea în brațele sale. Deodată gemu: „Stai, stai, îmi vine iar"... Corpul ei era lac de sudoare și picioarele i se destindeau spasmodic. Malko o prinse de șolduri și începu s-o posede cu nădejde, depărtându-i de fiecare dată fesele rotunde, provocându-i de fiecare dată câte un țipăt. Ajunseră împreună la orgasm și rămaseră încastrați unul în celălalt, înfășurați în plasa de țânțari care se desprinsese.

Puțin mai târziu, Seti se întinse și murmură:

— Îmi place să fac dragoste cu tine. Am fost totuși foarte îndrăgostită de Bill. Poate pentru că era o brută. Eram călărită.

Cum mă atingea cu sexul lui enorm, parcă înnebuneam, aveam orgasm după orgasm. Dar nu m-a mângâiat niciodată și părea să nu știe că am sâni... Pe urmă a întâlnit-o pe această târfă de Yassira...

— N-o prea ai la suflet...

— E o putoare! zise ea cu o convingere profundă. Se plictisea cu libanezul ei care o ciocănea o dată pe lună. Auzise că Bill are un sex superb și a vrut să-l încerce. Când se va sătura, se va întoarce în casa ei mare din Station Hill, o să-ncaseze o bătaie bună și Bill va rămâne singur ca un prost...

Câtă luciditate!

— Nu bănuiește asta?

— Nu știu. Când vrea o femeie, e ca un nebun. În plus, crede că e cel mai tare, dar aici libanezii fac legea. Au prea mulți complici. Aici o să-i rămână penele sau pielea.

— Se va întoarce la tine.

— Nu mai vreau. Stai! Mă duc să fac un duș.

În momentul în care ieșea din plasa de țânțari, cineva bătu la ușă. Seti făcu un pas înainte, trase zăvorul și întredeschise ușa. O detunătură puternică făcu să se cutremure bungaloul. Cuprins de oroare, Malko o văzu pe Seti aruncată în spate ca de un pumn invizibil, cu o pată enormă de sânge în mijlocul pieptului.

Ușa fusese făcută țăndări. Zări țeava unei puști cercetând încăperea în căutarea lui.

Lungită pe spate, Seti avea ochii tulburi și agoniza.

Capitolul VII

Cu nările agresate de mirosul înțepător al prafului de pușcă, Malko se rostogoli, trăgând cu el plasa de țânțari, cu intenția de a evita următoarea împușcătură.

Se aruncă pe covorul de rafie în momentul în care se auzi cea de a doua detunătură. Cartușul cu alice ciopârți suporții plasei de țânțari și făcu o gaură enormă în perete. Malko trase cu febrilitate de toarta sacoșei de piele în care se afla arma.

Afară nu se auzea nici un zgomot. Probabil că ucigașul își reîncărca pușca. Malko apucă pistolul, îl încărcă și ținti ușa cu brațul întins. Trase de trei ori, cu degetul crispat pe trăgaci.

Profitând de adăpostul oferit de pat, Malko se deplasă apoi pe lângă perete spre ușa deschisă. Nici o reacție. Întinse mâna cu pistolul în față și se aruncă afară. Aerul călduț îl lovi în față.

Zări, la extremitatea pâlcului de cocotieri, un bărbat înalt care fugea spre drum, cu pușca în mână. Malko goli încărcătorul fără să ezite. Dar ținta era prea departe. Ucigașul dispăru. Negrii veneau în fugă de la Club House, atrași de împușcături. Malko auzi zgomotul unui motor în depărtare. Asasinul fugea. Reveni în bungalou și se aplecă peste Seti.

Tânăra femeie, întinsă pe spate cu ochii ficși, nu mai respira. O rană oribilă îi ciopârțise pieptul. Cartușul cu alice făc use să-i explodeze inima. Malko se ridică cu lacrimi în ochi. Moartea era un lucru îngrozitor, ireversibil. Se întoarse. Trei negri priveau scena îngroziți.

— Anunțați-l pe Bill Hodges, le zise el.

Unul dintre negri plecă în fugă. Malko luă cearceaful și acoperi cadavrul tinerei femei, victimă nevinovată, căci, fără îndoială, el fusese cel vizat. Și încă nu descoperise nimic despre cei doi teroriști șiiți. Prezența lui reprezenta deci un pericol. Omul pe care îl văzuse fugind putea să fie Eya Karemba, negrul enorm care lucra pentru Karim Labaki. Deodată se gândi la Rugi. Și ea era în pericol. Trebuia s-o prevină.

Gândurile i-au fost brusc întrerupte de o adevărată tornadă.

Era Wild Bill Hodges.

Irlandezul, cu pușca în mână, cu ochii mijiți, cu fața congestionată, îi dăduse la o parte pe negrii adunați în jurul ușii ca o ghiulea de tun. Se repezi la cadavru fără o vorbă, smulse cearceaful și se uită la Seti. Apoi, acoperi fața moartei, se ridică și întrebă cu o voce dură:

— Cine e ticălosul care a făcut asta?

Malko îi povesti pe scurt cum se petrecuseră lucrurile. Încruntat, Wild Bill Hodges îi interpelă pe negri în creola de neînțeles pentru Malko. Unul dintre ei răspunse ezitând.

— Cunoașteți un negru foarte înalt care are o mașină Pajero albă? îl întrebă el pe Malko.

— Mașina n-o știu, dar ucigașul ar putea să fie Eya Karemba.

— Karemba! ticălosul ăla de poponar!

Era gata să izbucnească. Strângea pușca în mână de parcă ar fi vrut să înceapă să tragă.

— Nenorociții de libanezi au vrut să se răzbune, zise el. Au crezut că sunt eu. Vom merge la Labaki și o să-i umplem pereții de sânge. Știi să folosești un M.79[1]?

— De ce m-ai chemat aici? întrebă Malko. Irlandezul se uită la el sincer surprins.

— *Tu* mi-ai spus să ne întâlnim la *Gem*, restaurantul libanez. Mi-ai trimis un tip.

---

1 Lansator de grenade (n.a.)

Urmă o tăcere plină de oroare.

— Eu am fost vizat, nu tu, îl lămuri Malko.

Îi explică trucul cu cele două întâlniri false. Bill Hodges îl ascultă în tăcere, apoi zise:

— Mergem împreună la Sheka Songu, șeful poliției. E amicul meu, o să te ajute. Dacă a fost ticălosul de Karemba...

* * *

Bill Hodges salută cu un gest dezinvolt santinela în uniformă care stătea de pază în fața biroului șefului poliției Sheka Songu, bătu scurt în ușă și intră, urmat de Malko. Cartierul general al poliției era încă foarte animat în ciuda orei târzii. Parcurseseră cei treisprezece kilometri dintre Lakka și Freetown cu o viteză dementă, unul după altul, iar Malko își lăsase în trecere mașina la hotel.

Șeful poliției ridică spre ei o față mânioasă, imediat luminată de un zâmbet. Părăsi biroul și veni spre irlandez cu mâna întinsă.

— *Bill, my friend*!

Peretele din spatele biroului său era în întregime acoperit cu imagini religioase, de la Cristos pe cruce până la Papă, de la Fecioara Maria până la tot felul de sfinți... Iată un om care nu-și ascundea credința... Avea niște urechi ciudate de faun, de parcă i-ar fi fost secționată partea superioară. Îl îmbrățișă pe Bill apoi se depărtă privindu-l cu reproș.

— Nu te-am văzut la slujbă duminică...

— Am fost în junglă, răspunse Bill.

— Aha! zise șeful poliției ușurat. Am crezut că te-ai făcut protestant. De ce ai venit?

— Sheka, zise Bill Hodges, ai sub ordinele tale un tip pe nume Eya Karemba, un tip înalt și solid?

Negrul se încruntă.

— Da.

— Are o maşină?

— Da, o Pajero albă. De ce?

— A omorât-o pe prietena mea Seti şi a încercat să-l asasineze pe prietenul meu Malko Linge aici de faţă, în urmă cu două ore.

Poliţistul se întunecă la faţă.

— E grav ceea ce spui... Eşti sigur?

— Îţi plăteşti bine oamenii? întrebă irlandezul. Câte milioane de leoni costă o maşină Pajero?

— Nu din soldă a cumpărat-o, recunoscu poliţistul stingherit. Ştii cum stau lucrurile. Face ore suplimentare. Îl voi chema imediat.

Ridică receptorul telefonului şi avu o lungă conversaţie în creolă. Apoi închise şi zise:

— Nu era de serviciu aici. Se pare că era la Labaki.

— Cheamă-l ticălosul ăsta, insistă Bill Hodges.

Tatuajele de pe braţ îi tremurau. Tenul foarte palid din cauza furiei îi scotea şi mai mult în evidenţă pistruii.. Sheka Songu îi aruncă o privire neliniştită.

— Ştii că...

— Cheamă-l, altfel mă duc după el cu puşca şi o să iasă rău de tot...

Sheka Songu îşi reţinu un suspin şi formă un număr cu o încetineală prudentă. Era clar că ar fi dorit din tot sufletul să nu-i răspundă nimeni. Dar nu se întâmplă aşa.

— Domnul Labaki e acolo? întrebă el cu o voce plină de respect.

Bill Hodges dădu ocol biroului şi branşă difuzorul telefonului. În încăpere răsună o voce jovială.

— *Sheka, my friend*! Eu sunt, Karim. Ce pot să fac pentru tine?

În ciuda jovialităţii libanezului, poliţistul se făcuse cenuşiu la

faţă. Se uită cu disperare la Bill Hodges, proţăpit în faţa lui precum statuia Comandorului, şi înghiţi în sec.

— *Mister* Labaki, nu vreau să vă deranjez, dar am nevoie de unul din oamenii mei pentru o misiune urgentă şi cred că e la dumneavoastră...

— Cine?

— Eya Karemba.

Tăcere scurtă, foarte scurtă, apoi, din ce în ce mai jovial, Karim Labaki zise:

— Eya? Bineînţeles că e aici, a lucrat pentu mine toată ziua. Trebuia să aduc nişte diamante din junglă şi am avut nevoie de o gardă de corp. Ştii cât e de solid. Dar într-o jumătate de oră poate să fie la tine la birou.

— Mulţumesc, zise Sheka Songu cu o voce stinsă.

— Apropo, zise libanezul, ziua nevestei tale e curând, nu-i aşa? Cred că am găsit ceva pentru ea care o să-i placă. O pepită adevărată, am să ţi-o trimit. Aşa, veghează la menţinerea ordinei. Mâine mă întâlnesc cu preşedintele Momoh şi-i voi spune cât de mult te apreciez. Pe curând.

Clicul receptorului pus în furcă răsună ca o ghilotină. Bill Hodges se repezise, dar poliţistul închisese deja. Urmă o tăcere apăsătoare. Poliţistul îi privea pe cei doi albi cu o privire încetoşată.

— Aţi auzit, zise el cu o voce fără timbru. Dacă-l acuz pe Karemba, va jura că toată ziua a fost lângă Labaki. Libanezul va confirma. Şi dacă insist, se va plânge preşedintelui care îmi va telefona şi îmi va ordona să-i las prietenul în pace...

Părea foarte nefericit. Lui Malko îi era milă de el. Hodges părea un vulcan gata să erupă.

— El a fost! zise Bill. Acest ticălos. O să-i tai capul şi o să-i smulg inima. Seti era o proastă, dar o fată foarte drăguţă. Dar pentru că n-ai nici o putere, îmi voi rezolva problemele eu însumi cu Labaki.

Songu îl privi implorator.

— Bill, te rog, nu voi putea să te protejez. Știi că-i are pe toți acești palestinieni...

Bill Hodges se uită la el disprețuitor.

— Odată, în Mozambic, am ras o secție întreagă, singur. Așa că, palestinienii tăi...

Sheka Songu dădu din cap, copleșit, apoi privirea i se îndreptă spre Malko.

— Ce are Labaki cu prietenul tău?

— Caută doi tipi, zise brusc irlandezul. Niște poponari de șiiți care e posibil să-ți aducă numai necazuri...

Bill expuse pe scurt misiunea lui Malko. Negrul răsucea în mână creionul, perplex.

— Am auzit de povestea asta de la Jim Dexter. Aș vrea să vă ajut, zise el, dar nu pot. Mai întâi pentru că președintele Momoh a interzis să li se facă ceva iranienilor atâta timp cât n-au activități ilegale în această țară. El și Labaki i-au adus. Știu că ambasadorul lor i-a promis săptămâna trecută un nou transport de petrol la un preț simbolic. Asta va permite țării noastre să funcționeze timp de peste opt luni. Oamenii mei din *Special Branch* îi supraveghează pe iranieni zi și noapte, dar nu fac mare lucru... Recrutează oameni, zise el zâmbind. Mi s-a spus că oferă zece leoni tuturor celor care vin să asiste la conferințele lor de joia după-amiază, la Centrul cultural. Nu-i putem băga la închisoare pentru asta.

— Și acești doi șiiți? întrebă Malko.

— Nu știu nimic despre ei. Dar e adevărat că în țara noastră se poate intra ușor și se poate sta oricât dacă dispui de complici locali. În orice caz, nu se ascund la Centrul cultural iranian. Am acolo un informator...

Polițistul părea sincer. Malko înțelese că nu mai avea ce să obțină de la el. Tot era bine că beneficia de simpatia lui protectoare. Bill Hodges nu-și calmase furia. Puse mâna pe umărul prietenului său.

— Îmi dai cincizeci de tipi și într-o săptămână te-am scăpat de libanezi, zise el.

Sheka Songu schiță un zâmbet.

— Știi foarte bine că nu e posibil... Voi face totuși o anchetă asupra asasinării prietenei tale la Lakka. Îți voi trimite pe cineva de la CID.

— Așa, zise irlandezul cu amărăciune, trimite-mi-l pe Karemba.

* * *

Căldura se mai domolise. Ca și furia lui Bill Hodges.

— Mă întorc la Lakka, zise irlandezul. Te las la hotel. O să mă gândesc la ce-am putea face împotriva ticălosului de Labaki. Nimeni nu mi-a făcut așa ceva vreodată fără să plătească...

Nu-și descleștă gura până la *Mammy Yoko*.

La hotel, Malko găsi un mesaj. Câteva cuvinte pe care le descifră cu greutate. O întâlnire cu Eddie Connolly, jurnalistul. La opt, la barul Cazinoului Leone. La câteva sute de metri de *Mammy Yoko*.

Urcă în camera lui și umplu încărcătorul Coltului 45. Karim Labaki nu avea să se limiteze la o simplă tentativă. Voia ca Malko să dispară din Sierra Leone. Asta înseamna că era pe o pistă bună. Acum aproape că era o luptă pe față. Paralelă cu lumea oficială.

* * *

Libanezi îngălați, cu o expresie rapace, urmăreau cu o privire plină de aviditate bila de fildeș a ruletei.

La tarifele practicate de Cazinoul Leone, nici unul dintre ei nu risca să se ruineze. Crupierii negri în veșminte lungi urmăreau cu o privire posacă valsul jetoanelor. Malko îl zări pe Eddie Connolly la o masă de ruletă. Jurnalistul îl văzu și veni spre el.

— Să ieşim de-aici, zise el cu glas scăzut atingându-l uşor.

Traversară barul mare, ai cărui clienţi erau cufundaţi în contemplarea unui televizor suspendat deasupra barului, la care urmăreau înregistrarea video a unor meciuri de fotbal vechi de o lună.

Afară, o prostituată neagră cu o rochie de nylon verde, ca neonul, aştepta melancolică, aşezată pe capota unei maşini din faţa intrării cazinoului.

Eddie Connolly urcă într-o Toyota veche şi se îndreptă spre Lumley Beach. După un kilometru, opri lângă plaja pustie şi se apropie de Malko care coborâse şi el din maşina lui.

Luminile hotelului *Mammy Yoko* şi cele ale cazinoului străluceau în depărtare.

— Îţi mulţumesc că ai venit, zise jurnalistul. Nu vreau să vin la hotel. Am trimis prin altcineva mesajul. *Mammy Yoko* e al lui Labaki. Aici suntem liniştiţi...

— Ai aflat ceva?

Râsetul scurt al lui Eddie Connolly fu cât se poate de politicos.

— *Indeed, yes*!

Aprinse o ţigară ca să crească suspansul.

— Cred că am găsit urma celor doi oameni pe care îi căutaţi, zise cu precauţie negrul. Deşi nu le cunosc numele.

— Unde sunt?

— Sunt ascunşi la *mister* Labaki. Îi dă drept palestinieni, dar un băiat pe care-l cunosc a recunoscut fotografia pe care mi-aţi dat-o. O dată pe săptămână, Mercedesul îi duce la Centrul cultural iranian, la o conferinţă religioasă, după cât se pare. Exact în ziua în care *mister* Forugi este şi el prezent... Asta e tot, zise el umil. Nu e mult, dar lucrurile sunt foarte dificile cu Labaki. Tuturor le e frică de el.

— Nu știi nimic mai mult despe acești doi oameni?

— Nu.

— Nici cât timp vor sta?

— Nici. N-a vorbit despre ei nimănui. Cei de la Biroul de Imigrări nu știu nimic de prezența lor. Dar nimeni n-o să-i facă probleme lui *mister* Labaki.

Informația lui Eddie Connolly confirma ceea ce Malko bănuia de la început. Explicând astfel de ce libanezul voise să se debaraseze de el. Nici președintele Momoh nu l-ar fi putut susține dacă SUA ar fi făcut presiuni. Era o informație vitală. Scoase din sacoșă un teanc de bancnote de douăzeci de leoni groasă de zece centimetri și îl puse în mâna jurnalistului.

— Vreau să afli mai multe despre acești doi oameni. Ce fac, când vor părăsi Sierra Leone și cum. Au nevoie de acte, de pașapoarte. Probabil că aici există posibilitatea să-și procure.

— Bineînțeles, zise Eddie, cu foarte puțini bani... Dacă *mister* Labaki ar afla ce fac, ar interveni ca să fiu dat afară de la Ministerul Informațiilor și aș rămâne fără slujbă...În fine, voi încerca. Imediat ce aflu ceva, vă las un mesaj la hotel.

Malko se uită după el cum se întorcea la mașină. Profitând de blândețea extrem de plăcută a aerului, ascultând zgomotul mării, Malko ar fi dorit să se afle acolo cu Alexandra și să se scalde amândoi în valurile călduțe. Numai că era confruntat cu o mașinație care îi punea viața în pericol și era hăituit de oamenii cei mai puternici din țară. Singurul lui ajutor fiind doar un nebun ca Wild Bill Hodges.

Lupta contra cronometru începuse. Trebuia să-i descopere pe cei doi șiiți libanezi și să-i neutralizeze. Era singurul mijloc de reușită a misiunii sale, pentru că nu știa nimic despre operațiunea lor. Inima îi bătu brusc mai repede. O mașină se apropia foarte lent. Opri la câțiva metri de el. Farurile se

stinseră dar nu coborî nimeni. Rămase încremenit, aşteptând ca ucigaşii să se ivească din clipă în clipă.

Se lăsă uşor pe vine în spatele maşinii 505, scoase din sacoşă Coltul 45 şi îl încărcă. Clinchetul i se păru că face un zgomot infernal.

Capitolul VIII

Cu inima bătându-i cu putere, Malko pândea vehiculul oprit. În spatele lui auzi un zgomot de motor. O altă mașină venea din sens invers. Întoarse și se opri în spatele lui. Farurile se stinseră din nou dar nimeni nu coborî.

Malko simți o înfiorare de spaimă trecându-i pe șira spinării. Își șterse de pantaloni palma umedă, apoi, lent, îndreptă arma spre vehiculul cel mai apropiat. Dacă era o ambuscadă, mai bine să tragă el primul. Se afla la un kilometru de civilizație și nu putea să spere ajutor din partea nimănui. Zgomotul valurilor continua, monoton și liniștitor. Încercă să distingă o țintă prin parbrizul mașinii oprite în fața lui.

Imposibil! Ochii i se obișnuiseră cu întunericul și era sigur că locul șoferului era gol. Doar nu era un vehicul condus de o fantomă!

Cu arma îndreptată spre parbrizul mașinii misterioase, Malko întoarse capul și avu un nou șoc. Cealaltă mașină părea și ea la fel de goală! Totuși nu auzise nici un zgomot de portieră și ar fi băgat de seamă dacă cineva ar fi coborât. Această situație ciudată, nu mai putea fi prelungită. Se ridică și se deplasă pe lângă mașina 505 până la portiera rămasă deschisă.

Nu simți nici o reacție.

Sări înăuntru și răsuci cheia în contact. Apoi se aplecă pe banchetă astfel încât probabilitatea de a constitui o țintă să fie cât mai mică.

Intră în prima viteză, strânse pistolul în mâna dreaptă și aprinse toate farurile în momentul în care demara, cu pulsul accelerat la maxim.

Farurile luminară partea din față a mașinii ca în plină zi. Brațul care ținea revolverul căzu brusc și Malko izbucni într-un râs nervos. Cu o expresie tâmpă, omul de la volan era întins pe scaun, sprijinindu-se cu mâna pe un cap care urca și cobora între picioarele lui. Malko încă mai râdea când opri mașina în parcarea hotelului. Surpriză! Jim Dexter îl aștepta într-un fotoliu din hol. Americanul îl prinse de braț vizibil preocupat.

— Să mergem la bar.

Malko îi povesti despre spaima prin care trecuse și despre informația obținută de la Connelly. Americanul se mai destinse.

— Lumley Beach este locul unde fac dragoste libanezii. Costă mai ieftin decât la *Mammy Yoko* și uneori, lasă fata pe plajă și fug fără să plătească... Dar să nu te duci prea des acolo. Noaptea e plin de golani care îi jefuiesc pe îndrăgostiți.

— Ce-i cu tine aici?

— Sheka Songu a trecut pe la mine. Mi-a povestit ce s-a întâmplat. Ai scăpat ca prin urechile acului și asta pune o problemă. La Freetown, nimeni nu poate să facă nimic împotriva lui Karim Labaki. Iar acest tip este un adevărat ucigaș.

— Îmi dau seama, zise Malko. Mai întâi Charlie, iar acum această nefericită de Seti. Am descoperit o chestie mare de tot... Altfel n-ar risca să atace un alb.

— Cred că ai dreptate, aprobă șeful stației. Dar sunt pus în fața unei probleme morale. *Finding*-ul președintelui dă ordin să se pornească o acțiune preventivă, dar am impresia că nu dispunem de mijloacele necesare. N-aș vrea deloc să te îngrop în Sierra Leone.

— Un om prevenit face cât doi, zise Malko. Ancheta mea face progrese. Eddie Connolly se ocupă de cei doi teroriști șiiți și sper că voi obține și alte informații.

Trebuia să se mai întâlnească și cu Wael Afner, israelianul, dar Jim Dexter nu trebuia să știe asta.

— Trebuie să aflăm legătura exactă dintre Forugi și Labaki, zise americanul. Eu am convingerea că Forugi trage sforile. Pentru Serviciul secret de la Teheran. Numai că, până în acest moment, n-am putut să obțin nici o informație despre el. Aproape că nu-l vezi deloc și n-are contacte cu nimeni... Nici Songu n-are informații despre el. Șoferul lui e iranian și locuiește în reședința lor de pe Hillcot Road.

— Ar exista o mică șansă cu centralista care ar fi amanta lui, îi aminti Malko. Dacă nu e doar o bârfă. Dar integriștii iranieni nu sunt chiar atât de asceți pe cât pretind. Știu eu ce știu. Mâine seară mă întâlnesc din nou cu Rugi. Dacă mă duce la amanta lui Hussein Forugi, asta ar putea să constituie o pârghie interesantă...

Jim Dexter era sceptic. Și îngrijorat.

— Sper ca Rugi s-o găsească, zise el. Până atunci, fii foarte atent, Freetown e un adevărat Far West. Un tip ca Labaki e mai puternic decât poliția.

Malko bătu cu mâna ușor în sacoșa de care nu se mai despărțea.

— Fără Coltul tău, aș fi fost mort. Am un avantaj asupra lui Hussein Forugi. Nu știe cum îl voi ataca. Acum mă duc să fac un duș și să dorm.

* * *

Hussein Forugi contempla cu un aer posac ceața povocată de căldura care plutea deasupra orașului. Avea să fie iar o căldură infernală, cu o umiditate de 100%. Probabil că voia din tot sufletul să ajute Revoluția islamică dacă venise să stea în acel colț nenorocit de lume. Și încă acolo, pe Hillcot Road, unde se afla acum, temperatura era ceva mai îngăduitoare...

Oglinda îi arăta imaginea feței sale palide și nerase, a

părului lipit de frunte din cauza transpirației. Ochii lui mici și înfundați în orbite emanau răutate și șiretenie... Informator al fostei Savak — poliția politică a șahului — Forugi fusese nevoit să se arate deosebit de meritoriu în josnicie, ca să aibă apoi onoarea îndoielnică de a se depăși pe sine în același domeniu în serviciul ayatollahilor. Cu toate astea trebuia să facă penitență în acel loc uitat de Allah, ca să se poată perfecționa în cunoașterea Coranului și să organizeze o mică operațiune foarte sângeroasă. Dacă reușea, avea să se-ntoarcă la Teheran, unde îl aștepta un viitor radios...

Ca în fiecare dimineață, Forugi luă aparatul de tuns prevăzut cu un limitator, care îi permitea să aibă tot timpul o barbă de trei zile, conformă cu dorința mollahilor, apoi egaliză cu grijă firele de păr negru. Puse deoparte mașina de tuns și dădu jos pijamaua. Corpul lui, cu pielea foarte albă presărată cu smocuri de păr negru, era plin de cute dizgrațioase.

Intră în sala de baie, dădu drumul la duș și ridică receptorul telefonului prins pe perete.

— *Bambé Inja*[1]? întrebă el garda lui de corp.

— *Baleh, baleh*[2].

— Trimite-l la mine.

Bambé era centralista de la reședință, o negresă de optsprezece ani, cu un corp de vis, pe care se mula un veșmânt lung pictat cu mâna, cu sânii ascuțiți ca două obuze și fese pe care puteai așeza o scrumieră. Gura mare de *peul*[3] îl făcuse pe Hussein Forugi să saliveze încă de la sosirea lui la reședință. Nu era chiar genul celor de la Teheran...

Cineva bătu de două ori în ușă.

— Intră.

Tânăra Bambé se strecură în încăpere, cu ochii în jos, stingherită, încercând să nu se uite la corpul lui Hussein.

---

1 Bambé e acolo? (n.a.)
2 Da, da (n.a.)
3Trib din Camerun (n.a.)

Respirația lui Forugi se accelerase puțin. Ce moment extraordinar.

— Vino, zise el, trebuie să mă duc la ambasadă. Nu vreau să întârzii.

Cu regret, ea își desfăcu veșmântul, descoperind sânii ascuțiți, tari ca marmura, apoi curba rotunjită a spatelui cu fesele poate puțin cam late, dar minunat de rotunde și proeminente, abia protejate de un foarte mic slip albastru.

Hussein Forugi intrase în cadă și aștepta în picioare. Bambé veni lângă el. Ea luă mai întâi dușul și începu să-l ude pe tot corpul. Iranianul stătea nemișcat, cu ochii închiși. Bâjbâi după sânii tinerei negrese și începu să-i frământe... Contactul cu pielea catifelată îi provocă o erecție imediată.

Bambé începuse, cu un săpun mare, să-i acopere corpul cu o spumă albă. Apoi luă o mânușă de prosop și, cu aceeași grijă, începu să frece mai întâi spatele și umerii, apoi picioarele, spatele și fesele. Hussein Forugi respira din ce în ce mai accelerat. Lăsase sânii tinerei negrese și aștepta cu spatele sprijinit de perete, privind cu aviditate corpul gol al femeii. Bambé îi spăla acum cu o atenție deosebită partea de jos a pântecelui.

Hussein Forugi gemu ușor și sexul i se ridică cu și mai multă vigoare.

Bambé continua să maseze testicolele, partea dintre picioare, apoi, lent, sexul, până când glandul roșu ca cinabrul se ivi din spuma albă.

Fața ei era total nepăsătoare. Cea a lui Hussein Forugi, de obicei palidă, se congestionase. Cu gura deschisă, iranianul gâfâia respirând șuierător. Apucă din nou cu mâinile sânii tinerei negrese, frământându-i, ciupindu-i, ca un bolnav. Apoi coborî spre fundul tare, cuprinzându-i tot conturul. Bambé își accelera masajul. Iranianul scoase un adevărat țipăt de disperare.

— Nu, stai! Ușurel.

Bambé nu-i dădu ascultare. Atunci, cu brutalitate, Hussein Forugi dădu la o parte mâinile care îl masau și o prinse pe negresă de ceafă. Ea încercă să scape.

— Nu, șefule!

Degetele iranianului semănau cu niște cârlige de oțel. Nimic pe lume nu l-ar fi făcut să renunțe la fantasma lui. Capul coborî inexorabil și gura cărnoasă intră în contact cu sexul ridicat al lui Forugi. Iranianul gemu incitat la culme.

— Dă-mi drumul, șefule, îl imploră Bambé.

— Fă-o, altfel te dau afară! zise el șuierător.

Bambé întredeschise buzele groase. Opt mii de leoni nu era o sumă colosală, dar era mai bine decât nimic, într-o țară cu un șomaj de 40%. Sexul consilierului cultural intră imediat în gura ei până la glotă. Fata sughiță de greață. Prudent, Hussein Forugi se retrase puțin, apoi începu să se folosească de gura negresei ca de un sex, cu degetele crispate pe ceafa ei, savurându-și plăcerea. Nu voia deloc să se grăbească... Slăbi puțin presiunea și Bambé își continuă cu docilitate felația. Când era deosebit de mulțumit, Hussein Forugi îi dădea chiar o mie de leoni. Destui bani ca să-și cumpere haine noi.

Fetei nu-i păsa dacă era vorba să facă dragoste, dar detesta acest mod...

Hussein Forugi era copleșit de plăcere. Dușul continua să curgă, acoperindu-i zgomotul gemetelor. Toată lumea de la reședință știa că întrevederile matinale cu centralista nu aveau nici o legătură cu munca ei. Ceilalți negri care lucrau la reședință o luau peste picior pe nefericita Bambé, constrânsă la niște fantezii care nu făceau parte din ritualul sexual african. Sigur, moravurile erau mai mult decât libere în Sierra Leone, dar, cu excepția mediilor foarte sofisticate, oamenii făceau amor în liniște și repede, fără contraceptive. Restul erau „apucături d'ale albilor"...

Hussein Forugi se simțea foarte aproape de punctul culminant. O strânse din nou de gât pe Bambé. Aceasta, după

tremurul sexului din gura ei, înțelese că supliciul se termina. Acceleră brusc mișcarea și, imediat ce simți sperma țâșnind, vru să ridice capul. Degeaba. Forugi o apăsă pe ceafă cu o mână fermă și o forță să-i înghită sperma până la ultima picătură, în timp ce „grohăia" ca un vier satisfăcut. Era o zi deosebit de fastă. Bambé rezistase zece minute...

După ultimul spasm, iranianul îi dădu drumul. Fata se repezi imediat spre chiuvetă... Forugi se clăti puțin cu dușul, cu sufletul și trupul împăcat, ieși din cadă, se înfășură într-un prosop și se duse să aducă un teanc de leoni. Dacă erau bancnote de doi leoni, teancul arăta mai mare. Bambé se îmbrăcase deja. Tânăra negresă luă bancnotele fără o vorbă și porni spre ușă.

Hussein Forugi se uită după ea încântat. După o astfel de ședință, putea să se lipsească două-trei zile... Totul începuse din întâmplare. Aproape dintr-un joc. Bambé fusese angajată ca centralistă. Într-o zi, când se plângea de dureri, ea îi propusese un masaj cu un unguent pregătit de unchiul ei, care era un soi de vrăjitor.

La sfârșit, Hussein nu scăpase de dureri, dar sexul i se sculase înnebunitor. Treptat, jocul devenise mai sofisticat.

Iranianul se îmbrăcă în grabă. Avea o reuniune importantă cu un ambasador în legătură cu operațiunea ce trebuia efectuată pornind din Sierra Leone.

Și mai avea întâlnire la Centrul cultural cu Karim Labaki, care trebuia să-i anunțe o veste bună.

* * *

Malko se uită la ceasul de la mână pentru a douăzecea oară. Nici urmă de Rugi. Restaurantul *Lagonda*, care domina golful Freetown, era practic gol.

Hotărât lucru, avea talentul să rateze întâlnirile. În plus, Malko murea de foame. Toată ziua se fâțâise de nerăbdare,

făcând naveta între piscina hotelului și cameră. Fără informații, era condamnat la inactivitate. Înciudat, Malko ieșea din Cazinoul *Bitumani*, ca să se întoarcă la hotel, când o zări pe Rugi coborând dintr-un Mercedes. Tânăra femeie se aruncă în brațele lui și îl sărută.

— Mașina mea e în pană. A trebuit să iau un poda-poda... Apoi mașina unui prieten. Vino repede!

— Unde?

— Am găsit fata pe care o cauți. Printr-o societate a femeilor. O cheamă Bambé Tobie. I-am dat întâlnire la restaurantul *Kofi*, știi, casa aceea roșie de pe Pademba Road.

Rugi își întinse cu voluptate picioarele lungi în mașina 505 a lui Malko. De data asta purta o fustă mai mult decât mini care îi lăsa descoperite coapsele lungi și mate. Părul pieptănat pe spate îi accentua farmecul ochilor prelungi.

Traversară orașul în mare viteză, până la copacul mare din piața circulară, pentru ca apoi să intre pe Pademba Road.

Era restaurantul în care Malko fusese în prima seară când sosise la Freetown. Lumina roșie era la fel de discretă. Rugi îl duse direct într-o mică sală din fund unde aștepta o fată singură. Malko fu frapat de magnetismul sexual pe care îl degaja cu gura ei prea mare, situată în mijlocul unei fețe triunghiulare ca de pisică, cu ochii în mod ciudat alungiți, asemenea unei orientale. Veșmântul multicolor se mula pe sânii tari.

— Ea e Bambé, zise Rugi.

Rugi schimbă câteva cuvinte în creolă cu Bambé care îi răspunse cu o voce firavă.

— Nimeni nu trebuie să știe că te-ai întâlnit cu ea, preciză Rugi.

— Promit, zise Malko. Bănuiește ce mă interesează?

— Nu. Dar e foarte supărată pe Hussein Forugi, iranianul. O pune să facă lucruri care nu-i plac. Știi, africanele sunt foarte pudice...

O chelneriță aduse bere Star pentru toată lumea. Malko

preferă s-o lase la început pe Rugi să folosească creola cu Bambé, pentru a evita întrebările directe.

— Ce i-a făcut? întrebă el.

— Face ca și cum aș fi Doamna Putoare care și-a făcut curul prăvălie, zise Bambé cu un ton copilăresc și indignat.

Povesti despre dimineţile de masaj, terminând cu ultimul incident. Malko își reţinu un acces de râs... Bambé lăsă ochii în jos după ce-i aruncă lui Malko o privire care voia să spună că de fapt nu-i era silă de relaţiile normale...

Malko scoase o fotografie din buzunar și o puse pe masă.

— Îl cunoaște pe acest om?

Bambé se uită cu atenţie la fotografia lui Nabil Moussaoui descoperită de Charlie și scutură din cap dezorientată.

— Nu știu, zise ea. Albii seamănă toţi între ei...

Încurajator! Malko insistă.

— Caut doi bărbaţi tineri, libanezi, care s-ar ascunde la reședinţa iraniană.

Bambé începu să pălăvrăgească în creolă. Rugi traduse:

— Spune că doi bărbaţi au stat câteva zile într-o secţie a reședinţei unde ea nu avea voie să se ducă. Dar au plecat într-o dimineaţă într-un Mercedes, împreună cu Hussein Forugi, dar nu știe unde.

Asta confirma informaţia lui Eddie Connolly. Chelneriţa aduse o langustă tăiată în bucăţi, care părea că stătuse un secol la macerat în ardei iute. Între două gâturi de bere, cu care își mai stingea focul care îi ardea gâtul, Malko încercă zadarnic să afle mai mult despre Hussein Forugi.

Rugi, care înghiţise destul ardei iute ca să concureze cu înghiţitorul de flăcări, aruncă o privire la ceas și zise:

— Trebuie să vă las. Poţi s-o duci acasă pe Bambé? Locuiește în Murray Town.

Rugi se ridicase deja, nerăbdătoare să plece. Îl sărută pe Malko pe obraz și dispăru. Cu ochii în jos, Bambé „digera" ardeiul iute și berea. Când se ridică, la plecare, Malko putu să

constate la ea o curbă a spatelui de-a dreptul somptuoasă, subliniată de o talie incredibil de subţire.

— Trebuie să mă ţii la curent cu ce se petrece la reşedinţa iranienilor, îi ceru Malko în engleză, în timp ce străbăteau Pademba Road.

— Nu vreau să mă mai întorc acolo, zise Bambé.

Engleza ei era puţin cam „succintă", dar destul de uşor de înţeles.

Asta era culmea! Atunci de ce o mai descoperise?

— De ce? întrebă Malko.

— Nu vreau să mai fac pe Doamna Putoare, zise ea cu un ton definitiv. Malko simţi că nu avea nici o putere s-o facă să se răzgândească. Recolta din seara aceea era slăbuţă.

— Şi ce-ai să faci? întrebă el.

— Caut de lucru...

Într-o ţară ca Sierra Leone, asta era sinonim cu a juca la loto. Dar, ca mulţi africani, Bambé era fatalistă.

Noaptea, străzile din Murray Town, mărginite de vechi barăci creole, fără lumină, sparte, arătau deosebit de sinistre, cu excepţia câtorva opaiţe ale negustorilor din stradă. Bambé îl ghidă pe Malko până la un portal mare cu porţile smulse care dădea spre o grădină mare neîngrijită. Opri în faţa unei case mari cufundată în beznă.

— E mare, remarcă Malko.

— Sunt birourile Agenţiei de călătorii Kon-tiki, îi explică Bambé. Ocupă întreaga casă. Eu n-am decât o cameră la parter. Ca să-i ţină departe pe hoţi.

Nu cobora din maşină de parcă ar fi aşteptat ceva. Malko scoase un teanc de leoni din sacoşă şi îl puse pe genunchii ei.

— Dacă poţi afla ceva despre cei doi bărbaţi...

Bambé luă banii încântată.

— Acum, pentru că nu mai lucrez, am mult timp liber. Dacă vrei să mă vizitezi...

Acum era perfect îmblânzită... Nu mai era nevoie să folosească creola.

Fata o porni spre casă în lumina farurilor și Malko urmări cu privirea legănatul voluptos al șoldurilor ei, apoi demară. Era dezamăgit. Cum să mai progreseze acum?

Ajunse la hotel fără să fi putut răspunde la întrebare. Eddie Connolly îi strecurase un bilețel pe sub ușă.

„Întâlnire la Lumley Beach, în seara asta la orele unsprezece."

Era unsprezece și zece.

Capitolul IX

Malko intră pe Lumley Beach și aprinse farurile. Câteva mașini erau oprite de-a lungul plajei, cu fața la mare. Libanezi care se coțăiau... Trebui să meargă până aproape la hotelul *Atlantic* ca să-l găsească pe Eddie Connolly. Jurnalistul se plimba pe lângă mașină, fumând o țigară. Farurile mașinii 505 luminară o siluetă în interiorul Toyotei. Era Bernice, mica jurnalistă pe care o întâlnise la News-Room. Eddie Connolly îmbina plăcutul cu utilul.

— *Good evening*, zise creolul foarte politicos. Mi-era teamă că nu veți veni...

— E ceva important? întrebă Malko.

Celălalt se grozăvi râzând plin de satisfacție.

— *Indeed, yes*...Am avut noroc. Am câțiva prieteni la Biroul de Imigrări. De la ei am aflat că Karim Labaki a cerut o favoare pentru doi dintre prietenii lui.

— Ce favoare?

— Acte ca să poată ieși în mod oficial din țară. Sub o falsă identitate.

Inima lui Malko bătea mai repede. Dacă teroriștii aveau nevoie de acte false, asta însemna că se pregăteau de acțiune.

— Pe ce nume?

— Încă nu știu. Dar voi afla mâine. De la prietenul meu.

Malko își ascunse nervozitatea. De data asta se apropia de țintă. Aceste documente erau probabil pentru cei doi teroriști șiiți pe care libanezul îi ascundea la el în casă. Erau deci pe

punctul de a fi „activați". Dacă reușea să afle identitatea sub care călătoreau, asta permitea neutralizarea lor în afara statului Sierra Leone.

— Foarte bine, zise Malko. N-o să-ți pară rău.

Eddie Connolly strivi țigara pe pământ cu un zâmbet plin de umilință și continuă cu o voce timidă:

— Nu mi-ați spus că au încercat să vă asasineze.

— Cum ai aflat?

— De la unul din informatorii mei de la CID.

— Știi cine a fost?

Jurnalistul scutură din cap.

— Nu cu certitudine. Se spune că a fost Karemba. Și că a făcut-o pentru Karim Labaki.

Urmă o tăcere bântuită de briza călduță. Eddie Connolly se scărpină la gât, stingherit.

— Fii atent și tu, îl sfătui Malko.

Jurnalistul făcu un gest fatalist.

— Am mai fost amenințat, în alte cazuri. Dar în țara noastră nimănui nu-i place asasinarea jurnaliștilor. Sunt foarte cunoscut în Sierra Leone. Chiar și *mister* Labaki trebuie să țină cont de asta. Președintele Momoh ține la mine... La noi există o tradiție a libertății presei.

O mașină se opri lângă ei și stinse farurile. De data asta, pulsul lui Malko bătu mai departe liniștit. Eddie Connolly aruncă o privire spre mașina lui.

— *Indeed*, trebuie să vă părăsesc zise el cu o politețe rafinată. Cred că voi obține acea informație mâine pe la sfârșitul zilei. Ne putem revedea aici, pe la aceeași oră.

— Perfect, zise Malko. Dacă o obții, îți promit o primă de două mii de dolari.

Ochii lui Eddie Connolly clipiră în spatele ochelarilor cu lentile groase și râse puțin jenat.

— E o sumă foarte mare. Mă voi strădui.

Dădu mâna cu Malko, apoi urcă în mașină.

— Pe mâine.

Malko întoarse și se îndreptă spre Aberdeen. Acum, de-a lungul drumului, erau zeci de mașini oprite. Se flirta de mama focului pe întreaga plajă.

În holul hotelului, obișnuitele prostituate priveau prostește în gol... Malko intră în camera lui și imediat cineva bătu la ușă. Bănuitor, se duse să deschidă cu pistolul ascuns sub un prosop. Se pomeni nas în nas cu o negresă somptuoasă, pe care se mula o rochie de tafta de un roșu fluorescent.

— Bună seara, șefule, zise ea cu un zâmbet care îi descoperi niște dinți mari și albi de canibal. Ți-a bătut dragostea-n ușă.

Și odată cu ea sida! Era o negresă din Guineea. Regimul smintit al lui Sekou Touré împinsese patru sute de mii de locuitori să vină să se instaleze în Sierra Leone. Malko refuză politicos. Ar fi vrut să treacă mai repede următoarele douăzeci și patru de ore.

* * *

— Două mii de dolari! exclamă Jim Dexter șocat. Știi cât îi dau eu lui Eddie? O canistră de benzină pe săptămână. Și pentru ea îmi pupă mâna.

Șeful Stației CIA era indignat de dărnicia lui Malko. Adăugă dezaprobator:

— Eu trebuie să dau socoteală de bugetul meu.

— Ascultă, Jim, zise Malko, agasat de această zgârcenie, ai văzut ce mi s-a întâmplat? Connolly își riscă viața ajutându-ne. Și ai un *finding* al președintelui Statelor Unite drept acoperire. Eu sunt șeful misiunii și consider că, dacă cu câteva mii de dolari evităm o catastrofă majoră, angajamentul pe care l-am luat e cât se poate de bun.

— Pentru o astfel de sumă, s-ar putea să-ți aducă nu știu ce informații inventate...

— Nu cred, zise Malko, și voi verifica. Stăm pe o bombă care face tic-tac... Aș vrea să o dezamorsez.

— Și Wild Bill? Ai vești despre el?

— Nu, n-am nevoie de el. Nu, deocamdată.

Jim Dexter suspină resemnat.

— Să sperăm că amicul Connolly îți va aduce ceva concret.

— Vom analiza situația mâine dimineață, zise Malko.

Trebuia să găsească cu ce să-și omoare timpul până diseară. Eddie Connolly devenise acum singura lui speranță. Bambé, centralista, fiind „debranșată"!

* * *

De fiecare dată când apăreau farurile unei mașini la intrarea pe Lumley Beach, inima lui Malko bătea puțin mai repede. Dar nici o mașină nu se oprea în dreptul lui. Se uită la ceasul de la mână pentru a nu știu câta oară: douăsprezece și jumătate. Ultimii libanezi, care își potoliseră foamea de sex la un preț convenabil, plecaseră deja. Câteva siluete îngrijorătoare dădeau târcoale prin umbra plajei, dar nu se apropiaseră.

Ce făcea Eddie Connolly?

Lipsa telefoanelor făcea viața grea la Freetown... Mai așteptă încă un sfert de oră, apoi se hotărî să se reîntoarcă la *Mammy Yoko*. Holul și barul erau pustii. Nici un mesaj de la jurnalist. Chiar și prostituatele plecaseră la culcare. Ieși din nou ca să se ducă la *Bitumani* și *Leone*.

Același rezultat.

Începea să fie îngrijorat în mod serios. Perspectiva obținerii a două mii de dolari ar fi trebuit să-l facă pe Eddie Connolly să dea un semn de viață.

* * *

Malko se întoarse în parcarea de la *Mammy Yoko* printr-o

ploaie torențială. O aversă violentă se abătuse asupra orașului, acum la sfârșitul sezonului ploilor.

În momentul în care urca în mașina 505, un negru se ivi din coliba de paie în care se adăposteau șoferii de taxi.

— *Mister* Connolly vă așteaptă la stația de benzină Texaco, la Congo Town, zise el.

Malko răsuflă ușurat, îi dădu douăzeci de leoni și urcă la volan.

La intrarea în cartierul Congo Town, Malko fu obligat să reducă viteza. Ca în fiecare dimineață, un șir de mașini se întindea în fața stației Texaco, stând la coadă pentru benzină. În timp ce-i dădea ocol, un personaj ciudat se ivi în fața capotei și fu nevoit să frâneze brusc ca să nu-l lovească. Era un krio îmbrăcat tot în negru, ca un cioclu, cu cravată și pălărie, în ciuda căldurii sufocante. Cu aerul rătăcit, bătrânul înainta făcându-și semnul crucii, cu o privire halucinantă. Se ivise dintr-o grămadă aflată lângă peretele pe care scria, cu litere mari și roșii, sloganul : Go! Go! Go! Texaco.

Mirat, Malko opri în fața pompelor goale și se folosi de coate ca să-și croiască drum printre gură-cască adunați în jurul a ceva ce el încă nu putea zări. Ajunse în primul rând și încremeni regretându-și curiozitatea. Pe ciment era întins un cadavru în întregime gol. Îl recunoscu pe Eddie Connolly după negul mare de pe posmet. Ochelarii dispăruseră iar starea cadavrului îți făcea rău. Avea două răni groaznice, sângerânde, de o parte și de alta a gâtului. Îi tăiaseră și îi smulseseră cele două carotide, golindu-l de sânge ca pe un iepure...

Privirea lui Malko coborî până la pieptul mortului. O rană hidoasă lăsa să se vadă albul coastelor, o mare parte a sânului stâng fusese tăiat, ca o bucată de jambon, lăsând descoperiți mușchii și grăsimea gălbuie. Și asta nu era tot. Partea de jos a pântecelui nu mai era decât o gaură sângerândă. Îi desprinseseră sexul și testicolele, deschizând o plagă sângerândă în care se strângeau muștele... Privind mai atent,

Malko mai descoperi un detaliu oribil. Degetul mic de la mâna dreaptă fusese secţionat, precum şi arătătorul de la stânga...

Eddie Connolly nu fusese mutilat şi ucis acolo. Pe ciment nici măcar nu era sânge. Malko se simţi copleşit de un val de oroare. După blânda Seti, Eddie Connolly. În ambele cazuri, moartea fusese pregătită.

Ce însemna această mascaradă sângeroasă? Cu siguranţă că exista un motiv pentru acest masacru. Se uită la feţele încremenite de groază ale negrilor din jurul lui. Nu se auzea nici o vorbă... Femeile murmurau incantaţii cu glas scăzut. Mulţimea lăsase un cerc gol în jurul cadavrului, de parcă ar fi emanat unde nefaste. Nimeni nu se gândea să ia corpul.

Malko se dădu înapoi, înăbuşindu-şi senzaţia violentă de vomă. Câteva clipe mai târziu, o maşină a celor de la CID se opri în spatele lui şi doi poliţişti negri coborâră fără să se grăbească.

Malko se depărtă şi urcă în maşina lui. Eddie Connolly dusese informaţia cu el în mormânt. Încă sub efectul şocului, Malko conducea ca un robot, rememorându-şi ultima întrevedere cu jurnalistul. O revăzu brusc pe Bernice, jurnalista de culoare, aşezată lângă el. Poate ea ar fi putut să-i spună ce se petrecuse. Dacă nu i se întâmplase cumva şi ei acelaşi lucru. Cuprins de o nouă angoasă, Malko acceleră, grăbindu-se spre building-ul „chinezesc."

* * *

— Asta e adevărată vrăjitorie. Taie degetele ca să fie sigur că e mort, explică Bernice cu o voce profund tulburată.

Mica jurnalistă îşi înghiţea lacrimile. Malko o găsise în faţa maşinii de scris din News-Room. Încă nu ştia de moartea îngrozitoare a lui Eddie Connolly. Profund tulburată de vestea adusă de Malko fata ţinuse neapărat să meargă la staţia de benzină Texaco, dar acolo nu mai era nici o urmă de cadavru. O furgonetă a poliţiei ridicase deja corpul ciopârţit al

jurnalistului. Instalată împreună cu Malko la terasa de la *Gem*, restaurantul libanez care îi aparţinea lui Labaki, fata îşi dădea frâu liber durerii. Malko aşteptă să se calmeze şi zise:

— Vreau să-l găsesc pe asasinul lui Eddie. Trebuie să mă ajuţi. L-ai întâlnit ieri?

— Da, a trecut pe la birou după-amiază, pe la cinci şi jumătate. Avea întâlnire la Centrul cultural iranian cu unul dintre informatorii lui.

— Cu cine trebuia să se întâlnească? Ştii?

— Da. Eddie îmi spunea tot, zise cu mândrie Bernice. Avea întâlnire cu un fost ministru de interne, Festus M'Bompa.

— De ce la Centrul cultural iranian?

— M'Bompa e musulman. Şiit. Are contacte cu iranienii.

— Era vorba de cei doi şiiţi?

— Da. Eddie era entuziasmat, mi-a spus că va primi mulţi bani.

— Şi pe urmă?

— Trebuia să se ducă să cumpere cafea. La nişte libanezi de pe East Street. Şi apoi să ne întâlnim la birou.

— N-a mai venit?

— Nu. Am crezut că a fost reţinut, că s-a întors direct acasă.

Prin urmare, jurnalistul fusese ucis între momentul în care vorbise cu informatorul lui şi întâlnirea stabilită cu Bernice. Numai că nu fusese masacrat în plină stradă. Probabil că fusese răpit şi după aceea ucis într-un loc discret.

— Şi maşina lui? întrebă Malko.

— Era cu ea.

— Trebuie să fie undeva, zise Malko. Aş vrea să fac un tur în zona în care avea întâlnire. Poate că vom găsi un indiciu.

Străbătură Siaka Stevens Street şi opriră maşina în colţ cu East Street, apoi plecară pe jos. Cartierul era extrem de animat; era greu să-ţi imaginezi o răpire. La capătul străzii în pantă se zărea marea.

Descoperiră Toyota lui Eddie Connolly într-o fundătură care dădea spre Howe Street. Osia din spate se sprijinea pe două cuburi de lemn. Roţile fuseseră deja furate! Vehiculul era încuiat.

Bernice izbucni în lacrimi şi se prăbuşi pe capotă gemând de parcă ar fi fost corpul amantului asasinat. Malko încerca să reconstituie ce se petrecuse. Eddie Connolly îşi parcase acolo maşina pentru a pleca pe jos la întâlnire.

E puţin probabil ca să fi fost răpit la Centrul cultural iranian, supravegheat în permanenţă de CID. Deci, răpirea avusese loc mai târziu. O ridică pe Bernice.

— Aş vrea să-mi arăţi magazinul de unde cumpăra Eddie cafea.

Coborâră până la East Street şi jurnalista îl duse până la o prăvălie. Un fel de mică băcănie prăpădită.

Malko simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Exact în faţa acelei prăvălii se oprise Mercedesul lui Karim Labaki, în ziua în care îl întâlnise din întâmplare în faţa Centrului cultural iranian!

Nu avu timp s-o reţină pe Bernice, care nu ştia nimic despre descoperirea lui. Deschisese deja uşa şi Malko fu obligat s-o urmeze, ca să nu stârnească bănuieli.

Interiorul era plin cu saci de cafea, de griş, de manioc. Cutiile de carton erau stivuite până la tavan. Înăuntru plutea o aromă de cafea proaspăt prăjită, care făcea să nu se mai simtă celelalte mirosuri. Libanezul bărbos de la casă ridică capul şi le adresă un zâmbet comercial. Bernice tocmai voia să-i pună o întrebare, dar Malko i-o luă înainte.

— Aş vrea o jumătate de kilogram de cafea proaspătă, zise el.

Privirea lui o făcu să tacă pe Bernice. Libanezul se ridică şi dispăru în camera din spatele prăvăliei. Malko cercetă câteva clipe cu privirea îngrămădeala de mărfuri, apoi, nonşalant, ca un client curios, dădu la o parte perdeaua care despărţea prăvălia de încăperea în care se măcina cafeaua. Avu timp să

zărească doi negri care umpleau niște saci cu cafea, un tânăr în blugi, după toate aparențele libanez, care citea cocoțat pe un taburet, și patronul care măcina cafeaua cerută de Malko. Libanezul ridică capul și-i adresă un zâmbet politicos.

— Vin imediat. Clienții n-au voie să intre aici, Sir.

Malko se retrase. Bernice se așezase pe un sac de griș, suspinând și ștergându-și ochii.

Afară viața continua, sub căldura insuportabilă, dar Malko nu putea să-și alunge din minte spectacolul hidos al cadavrului lui Eddie Connolly ciopârțit după Dumnezeu știe care reguli ale vrăjitoriei.

Plecară cu un pachet de cafea frumos mirositoare. Deodată Bernice zise:

— Ciudat. În magazinul ăsta erau totdeauna afișe cu Khomeiny. Azi nu mai era nici unul..

Era un mic detaliu care întărea ipoteza sinistră a lui Malko. Întoarse capul și privi magazinașul cu aspect banal.

— Venea deseori aici să cumpere cafea?

— În fiecare luni.

Se întoarseră la mașină.

— Unde locuiește acest Festus M'Bompa? întrebă Malko.

— Pe drumul spre Lakka, la ieșirea din oraș, în față la Juba Barrack. Dar nu va spune nimic.

— Nu se știe, zise Malko.

Asasinarea brutală a jurnalistului îl umpluse de o mânie rece. Adversarii săi — libanezii și șiții — își băteau joc de el pe față, convinși că nu vor fi pedepsiți. Traversară din nou orașul. Bernice stătea abătută, ștergându-și din când în când câte o lacrimă mare.

Malko a opri în fața building-ului „chinezesc".

— Cei care l-au ucis pe Eddie vor plăti, îi promise el.

Bernice dădu cu tristețe din cap.

— Sunt prea puternici. Te vor ucide și pe tine. Ar trebui să părăsești Sierra Leone.

Malko nu răspunse. Întoarse, reflectând la noile date. Cu siguranţă că în acea prăvălie de pe East Street fusese răpit şi asasinat Eddie Connolly. Tot acolo se oprise şi Mercedesul 500 al lui Karim Labaki, în ziua în care îl întâlnise în faţa Centrului cultural iranian.

Acceleră, însufleţit de o hotărâre sumbră.

Era timpul să treacă la ofensivă.

* * *

— Pe tine te vom găsi tăiat în bucăţi data viitoare, zise şeful Staţiei CIA.

— Iranienii şi Labaki pregătesc ceva şi nu dau înapoi de la nimic pentru a-i elimina sau descuraja pe toţi cei care se apropie prea mult, replică Malko. Dacă renunţăm, le lăsăm calea liberă.

Jim Dexter îl privi îngrijorat.

— Malko, nu suntem la Chicago. Preşedintele a recomandat o acţiune preventivă, nu un masacru. Sunt obligat să raportez DDO-ului. Până atunci stai de-o parte...

— Exact ce doresc şi iranienii, zise Malko.

— Bine, spuse americanul cedând. Hai la Songu. Poate îl vom determina să acţioneze. Ţinea mult la Eddie.

— Nu va face nimic, obiectă Malko, dar dacă ţii neapărat...

* * *

Oldsmobilul americanului îşi croi cu greu drum prin masa de pietoni care ocupa şoseaua. Imobilul poliţiei era animat ca un stup. Sheka Songu îi primi imediat. Avea o faţă gravă şi părea profund tulburat.

— Aţi venit pentru asasinarea lui Eddie Connolly, zise el direct.

— Da, răspunse Malko. Aveam întâlnire cu el ieri seară.

Cred că a fost ucis ca să nu-mi spună ceea ce descoperise. Și ca să fiu intimidat.

O luminiță de spaimă se aprinse o fracțiune de secundă în ochii polițistului negru. Se așeză la birou și aprinse o țigară, apoi zise lent:

— Cred că vă înșelați... Am văzut cadavrul nefericitului meu prieten. Și felul în care a fost mutilat. În cursul ultimilor luni, am avut două cazuri similare la Freetown. Victime asasinate de oameni veniți din Guineea Bissau.

— De ce? întrebă Malko sceptic.

— Sunt vrăjitori, explică Songu. Au nevoie de anumite părți ale corpului uman pentru a pregăti băuturi magice pe care le vând după aceea foarte scump prin sate.

— Dar de ce Eddie Connolly?

— Era jurnalist; probabil că făcea o anchetă asupra acestor practici. Probabil că s-a întâlnit cu acești oameni și lor le-a fost frică. Aș face orice ca să pun mâna pe ei.

— Deci nu crezi în libanezi, într-un asasinat comandat de Karim Labaki? întrebă Malko.

Știa deja că polițistul mințea. Dacă Connolly ar fi făcut o anchetă în mediile vrăjitorilor, Bernice ar fi știut.

Sheka Songu zâmbi fără convingere.

— Persoana căreia i-ai citat numele nu se ocupă cu vrăjitoria.

Părea foarte stingherit. Privirea lui alunecătoare se îndrepta uneori spre fotografiile Papei care umpleau pereții biroului.

Malko își dădu seama că nu va renunța la teza lui. Părăsi biroul împreună cu Jim Dexter. Ajuns pe scară, americanul izbucni:

— E un afurisit de mincinos! Știe foarte bine pentru ce a fost ucis Connolly. Numai că moare de frică. Karim Labaki a trecut pe-aici. L-au lichidat pe Connolly în acest fel ca să se

creadă că a fost o crimă rituală. Altfel moartea jurnalistului ar fi făcut valuri...

Malko era și el înfuriat la culme. Urcară în mașina lui Dexter și acesta îl întrebă:

— Ce-ai de gând să faci?

— Să schimb metodele, zise sumbru Malko, care începea să creadă că Wild Bill Hodges avea dreptate.

Ca să dialoghezi cu libanezii, era nevoie de un lansator de flăcări.

Capitolul X

– Aici e, zise Wild Bill Hodges.

Casa lui Festus M'Bompa nu arăta deloc prea grozav. Tablă ondulată, chirpici, argilă, găini care ciuguleau în jurul unui Mercedes nou-nouţ, semn al prosperităţii. Cei doi bărbaţi coborâră din maşina 505. Faţa lui Bill Hodges avea expresia din zilele sale rele, pistruii de pe obraz ieşind şi mai mult în evidenţă.

O uşă se deschidea spre o bucătărie de o murdărie respingătoare, plină de vase nespălate. Hodges îl bătu uşor pe cap pe un mic negru care se ocupa molatic de menaj.

– Unde e şeful M'Bompa?

– Doarme.

– Du-te şi trezeşte-l. Îl aşteptăm în salon.

Intrară într-o încăpere mare unde domnea o dezordine groaznică. Se aşezară pe nişte canapele vechi, şi Wild Bill Hodges luă o sticlă de J & B şi-şi turnă un pahar plin.

– Îl cunoşti? întrebă Malko.

– Am făcut două-trei afaceri împreună... răspunse evaziv irlandezul. E unul dintre cei mai corupţi.

Aşteptară zece minute, după care o fiinţă pachidermică intră în cameră. Un negru enorm ai cărui ochi dispăreau sub perniţe de grăsime, cu o bărbuţă căruntă şi pulpe groase... Avea un costum Mao aproape de aceeaşi culoare ca şi pielea, ceea ce-i dădea aerul că e în pielea goală.

Stăpânul casei îi adresă un zâmbet radios irlandezului.

– Am făcut chef ieri seară! explică el. E cam dezordine. Ce-ţi mai face familia?

– Bine, răspunse irlandezul.

Preţ de câteva minute, cei doi amici schimbară banalităţi după ritualul african, apoi M'Bompa îşi turnă o porţie bună de whisky şi păru că aţipeşte în fotoliul lui cu arcurile rupte. Bill Hodges se răsti imediat la el.

– Ieri te-ai întâlnit cu unul dintre prietenii mei, zise el. Eddie Connolly.

Festus M'Bompa ridică imediat o pleoapă grea de saurian.

– Eddie? Nu.

Bill Hodges nu se lăsă impresionat. Se aplecă, scoase din sacoşă un vechi Mauser P.08, cu o ţeavă lungă cât turnul Eiffel, pe care îl încărcă cu o mişcare bruscă. Puse arma pe genunchi, cu ţeava îndreptată spre gazdă.

– Festus, mă cunoşti, zise el. Sunt foarte serios când vorbesc de afaceri. Iar asta e o afacere. Să nu spui că nu ţi-e frică. Pentru că ţi-este. Sunt gata să-ţi umplu burdihanul cu toate gloanţele încărcătorului.

Festus M'Bompa, trezit de-a binelea, se îndreptă în fotoliu şi zise cu o voce stridentă, ca cea a negrilor când sunt stăpâniţi de o emoţie violentă:

– Bill, sunt prietenul tău, ştii bine asta.

– Ştiu, Festus, aşa că îţi pun din nou întrebarea.

Se aşternu o tăcere mormântală.

Negrul părea să fi recăzut în toropeala de mai înainte.

Detunătura îl făcu pe Malko să tresară.În ciuda masivităţii sale, Festus M'Bompa sări din fotoliu. Fără să se deplaseze, Bill Hodges trăsese un glonţ în perete, care probabil că nu trecuse prea departe de capul fostului ministru...

M'Bompa recăzu în fotoliu şi strigă:

– Bill, eşti nebun. Da, m-am întâlnit cu prietenul tău. Şi? Asta e treaba mea.

– Festus, zise cu calm Bill Hodges, Eddie Connolly e mort. A fost mutilat. Și aș vrea să știu cine l-a ucis.

– A murit?

– Da.

Irlandezul îi explică cu detalii precise ce văzuse la Stația de benzină Texaco. Festus M'Bompa se făcuse cenușiu la față.

– Dar eu n-am nici un amestec, Bill, îți jur.

Micul negru, care băgase capul pe ușă, speriat de împușcătură, dispăru liniștit când îi văzu pe cei trei gentlemeni discutând cât se poate de pașnic...

– Și pentru ce te-ai întâlnit cu Eddie? continuă irlandezul.

De data asta răspunsul veni mai repede. Trebuie spus că țeava armei lui Bill era îndreptată direct spre stomacul fostului ministru. Acesta luă încă un gât de whisky înainte de a răspunde cu o voce sugrumată:

– Voia să știe ceva.

– Ce?

M'Bompa ridică ochii la cer și suspină.

– Ceva ce n-am putut să-i spun...

Amenințarea din ochii irlandezului era atât de mare încât se grăbi să adauge:

– Nu era mare lucru. Știi, când pleci din țară, trebuie să prezinți un certificat care să ateste că ai plătit impozitele. Durează mult până când îl obții și trebuie să dai bacșișuri...

– Iar tu ai prieteni la Biroul de Imigrări, zise irlandezul. Deci, ce voia să știe Eddie?

Fostul ministru de interne se foi în fotoliu stingherit.

– Mi-a vorbit de doi oameni care voiau să părăsească țara cu acte false. Aveau deja pașapoartele, dar le lipseau certificatele. Cineva îi spusese că eu trebuie să le procur.

– Și e adevărat?

– Da.

– De ce?

– Pe certificat e trecut numele beneficiarului și numărul pașaportului.

Malko era obligat să-și încordeze auzul pentru că negrul vorbea cu o voce înăbușită. Se apropia de țintă.

– Ei bine, nenișorule, zise Bill Hodges, ne vei spune aceste nume și suntem chit. Pentru că Eddie nu mai e ca să ni le spună el.

Festus M'Bompa se ghemui mai mult în fotoliu.

– N-am putut să-i dau satisfacție, murmură el. Cel care mi le ceruse a vrut ca certificatele să rămână în alb. Firește, asta a costat mai mult.

Privirea lui se deplasa de la Bill la Malko, de parcă ar fi vrut să se asigure că era crezut. Entuziasmul lui Malko se risipi brusc.Încă o dată se lovea de un zid.

Urmă o tăcere. Bietul Eddie Connolly murise degeaba... Dar se afla pe drumul cel bun.

Bill Hodges se aplecă spre masă și bău și el puțin whisky. Malko urmărea scena fascinat.Întreg mecanismul operațiunii se prezenta în fața ochilor săi. Irlandezul puse jos sticla de whisky și zise cu o voce extrem de blândă:

– O ultimă întrebare, Festus. Pentru cine erau aceste certificate?

Fostul ministru se ghemui de-a binelea, cu mâinile pe burtă, de parcă ar fi vrut să se apere de glonțul armei lui Bill. Scutură din cap, bombăni ceva numai pentru el și în cele din urmă zise cu o voce imploratoare, demnă de milă:

– Bill, nu mă întreba, te rog.

– Labaki, nu-i așa? zise Malko. Karim Labaki.

Negrul întoarse brusc capul spre el, cu o luminiță de groază în ochi. Sudoarea îi curgea de pe frunte. Părea că suferă fizic.Înghiți în sec, scoase un fel de geamăt și zise:

– Eu nu v-am spus nimic, eu nu v-am spus nimic. Acum plecați.

Îți stârnea mila. Bill Hodges se ridică și își puse arma în sacoșă. Negrul se sculă din fotoliu. Picioarele lui mari păreau că-l susțin cu mare greutate.

– Încă o întrebare, zise irlandezul. Când te-ai despărțit de el, unde se ducea Eddie?

M'Bompa bâigui:

– Mi-a spus că se duce să cumpere cafea.

– A plecat pe jos?

– Da.

Ieșiră din casă, lăsându-l pe fostul ministru alb ca varul la față. Urcară în mașina 505 și recapitulară situația.

– E clar, zise Malko. Ai nevoie de acele certificate doar dacă ai un pașaport emis de Sierra Leone sau dacă ești rezident. Probabil că Labaki a făcut rost de două pașapoarte pentru cei doi teroriști și avea nevoie de certificate. Ca să se poată da drept libanezi rezidenți. Nu numai ca să poată ieși din Sierra Leone. Aveau nevoie de o nouă identitate pentru ceea ce aveau de gând să facă după aceea. Acum e important să știm unde vor să se ducă.

Instinctiv, Malko se îndreptă spre centru. Bill Hodges căsca de mama focului.

– Ai dreptate. Dar acum mi-e foame. Hai să mâncăm ceva la *Gem*.

– Bună idee, zise Malko.

Gândurile lui erau însă cât se poate de negre. Ajunse încă o dată într-un punct mort. E adevărat că descoperise unde se ascundeau cei doi șiiți manipulați de iranieni, știa că se pregăteau să părăsească Sierra Leone, dar asta era tot. Nu avea nici o indicație despre noua lor identitate, despre destinația și obiectivul lor.

Imediat ce coborâră din mașină pe Rawdon Street, cei doi fură asaltați de o ceată de băieți și fetițe, cu ligheane pe cap, pline cu pateuri dulci, pește, fructe și țigări...

O negresă splendidă trecu pe lângă ei legănându-și șoldurile de regină, cu trei dorade prinse în cozile împletite.

În restaurant era mai întuneric și o răcoare extrem de plăcută. Lume era puțină. Se așezară sub un tablou care

reprezenta Baalbeck-ul în timpurile fericite în care nu erau iranieni. Imaginile de pe pereţi arătau un Liban care nu mai exista de multă vreme.

Pur şi simplu patetic!

Patronul, un libanez ştiit gras şi onctuos, veni să-i salute cu respect şi se răsti la chelner cerându-i să le aducă imediat bere. Bill Hodges se aplecă spre Malko.

– Labaki e proprietarul tuturor magazinelor de pe această stradă...

Lângă ei, patru negri la haină şi cravată, mâncau de zor. La bar, un blond, cu părul legat la spate cu o panglică, stătea cu o mutră deprimată în faţa unui pahar gol. Bill îşi bău berea pe nerăsuflate şi zise cu voce joasă:

– Aici se aranjează totul. Traficurile, denunţurile, actele false, piaţa neagră. Dacă ai nevoie de leoni, ăsta e locul potrivit, nu *Barclays*.

Casiera tria grămada de bancnote jegoase, le făcea teancuri şi le lega cu elastic.În momentul în care Malko se pregătea să mănânce, uşa de la intrare se deschise. Malko avu un şoc. Era negrul înarmat care îl urmărise o dată... Negrul trecu pe lângă masa lor şi se instală într-un colţ din fundul sălii. Malko se aplecă spre Bill Hodges.

– Îl cunoşti?

– Sigur! zise irlandezul. E un poliţai de la CID. Specializat în escortarea negustorilor de diamante. Primeşte un salariu şi de la Labaki. E foarte mândru pentru că a urmat cursurile de tir ale FBI-ului. Are totdeauna asupra lui un Magnum 347. Dar l-aş nimeri chiar şi legat la ochi...

– M-a urmărit.

– Pentru Labaki, cu siguranţă.

Blondul cu părul prins la spate alunecă de pe taburet şi schimbă câteva cuvinte cu patronul care, vizibil, îi refuză ceva. Bill Hodges rânji.

– Îl vezi pe tipul ăla? E un italian, care a fost dat afară de la

cazinoul *Bitumani*. N-are un sfanț, dar are o nevastă superbă. Patronul vrea să i-o cumpere. Așa că vrea să crească prețul.

Italianul ieși. Bill Hodges termină de mâncat și-și ridică ochii mijiți spre Malko.

– Ce-o să facem?

Bună întrebare! Malko avea impresia că se lovea de un zid de vată plină de sânge. Eddie Connolly dispăruse, așa că nu-i mai rămăseseră decât Bill Hodges și Rugi. Irlandezul nu-i putea fi de folos decât pentru o acțiune punctuală și violentă. Iar de la Rugi nu știa ce să obțină, degeaba își bătuse capul.

Misiunea lui Malko era să anihileze preventiv un comando libanez șiit. Dar nu vedea nici o soluție, în afara luării cu asalt a casei lui Karim Labaki. Pe autoritățile oficiale nu se putea conta. Reacția lui Sheka Songu fusese semnificativă. Chiar dacă conducerea din Sierra Leone nu-i suferea pe iranieni, îi acoperea din motive care nu aveau nici o legătură cu politica.

– Trebuie să mă gândesc, îi mărturisi el lui Bill Hodges.

Irlandezul suspină în timp ce-și scobea dinții.

– *Retaliate*[1]! îl sfătui el. Mierlește un iranian sau un libanez. Ca să-i faci să înțeleagă care e treaba.

– Asta nu ne va face să progresăm cu nimic, zise Malko. Scopul meu este eliminarea acestor doi teroriști, nu să declar război șiiților.

– Atunci hai să-i luăm gâtul lui Labaki și prostănacilor lui, propuse Hodges. Am toată muniția necesară.

– Poate că deja i-a evacuat pe cei doi șiiți, obiectă Malko. Trebuie să găsim o soluție mai sofisticată.

Bill Hodges se strâmbă disprețuitor, lăsându-și în jos colțurile gurii, vrând să spună că nu prea înghițea sofisticarea.

– Până diseară voi lua o hotărâre, promise Malko.

Terminară masa cu o cafea turcească infectă și ieșiră în cuptorul de-afară. Malko, obsedat de iranieni, voia să meargă

---

1. Răzbună-te (n.a.)

în fața Centrului lor cultural. Fără vreo idee precisă. Străbătând Howes Street, Malko zări, parcat în fața Centrului cultural, un Mercedes cu o placă albastră diplomatică IR. Șoferul ținea portiera deschisă.

În momentul în care mașina lui Malko trecea prin fața lui, un bărbat în costum gri, fără cravată, neras, ieși din clădirea Centrului cultural, însoțit de câțiva negri care manifestau față de el o foarte mare servialitate. Un negru mic și gras ca un butoi îi sărută mâna când acesta urcă în Mercedes.

– Ăsta e Hussein Forugi, patronul Centrului cultural, zise irlandezul.

Privirea iranianului se întâlni cu cea a lui Malko în momentul în care urca în mașină și zăbovi o secundă.Îl recunoscuse? Mercedesul demară, claxonând puternic pentru a-și croi drum, speriind vulturii...

Malko viră pe Garrisson Street, cufundat în gânduri. Vederea iranianului făcuse să-i vină o idee. Wild Bill Hodges se uită la ceas.

– Trebuie să mă întorc la Lakka. Nu vreau s-o las prea mult timp singură pe Yassira, zise el. Cu poponarii ăștia de libanezi...

Malko îl lăsă pe irlandez la *Mammy Yoko*, unde-și parcase mașina și plecă imediat. Direct spre satul în care avusese loc reuniunea OUA.

* * *

De data asta, la casă era o blondă durdulie, purtând o fustă mini în stare să-i corupă pe toți libanezii, și o bluză transparentă. În supermarket nu era nimeni. Malko se aplecă spre ea.

– Wael e aici?

– În spate. Ați adus containerul?

– Exact, zise Malko.

Traversă magazinul și bătu la ușa micului birou. Wael Afner, îmbrăcat cu aceeași salopetă-combinezon, se ridică în picioare, cu ochii scăpărând de bucurie. Un brunet gras îi lăsă singuri fără să spună nici o vorbă.

– Operatorul meu radio, zise israelianul. Un as. Își petrece viața ascultându-i pe libanezi. Vorbește mai bine araba decât ebraica... Am aflat din zvonuri că nu-ți merge prea bine. Te-am prevenit.

– Cine ți-a spus?

– Am auzit prin radio, zise Wael Afner. Libanezii vorbesc mult... Iar amicul nostru Labaki nu acționează singur.

– Ai mai aflat și altceva?

Omul Mossadului ronțăi o bucată de salam pregătită după prescripțiile iudaice.

– Da, cei doi tipi sunt pe punctul de a pleca. A venit ordinul de la Teheran. S-a petrecut ceva duminică care condiționa plecarea lor. O acțiune efectuată de unul dintre oamenii lui Karim Labaki. Numele lui de cod e King Kong.I se potrivea foarte bine lui Eya Karemba!

– N-ai mai multe detalii? întrebă Malko.

Israelianul scutură din cap.

– Nu, tipii ăștia nu sunt nebuni. Vorbesc prin aluzii. Și e mai greu de descifrat decât un cod. Nu există repere. Au pălăvrăgit mult cu un iranian din Beirutul de sud, care are codul Alfa 4 H1. Sunt foarte ambalați din cauza acestei operațiuni. Spun că SUA va plânge cu lacrimi de sânge, că vor fi răzbunați pentru afronturile din Golful Persic. Firește, o bună parte e retorică, totuși e îngrijorător.

– Ai tăi ce spun?

Wael Afner dădu din umeri.

– Nu-i prea privește. Îți spun toate astea ca să-ți fac un serviciu. Treaba mea aici e să mă implantez și să blochez influența șiită. Nu să mă joc de-a eroii. Sunt sătul de tancuri și de pistoale-mitralieră. Dar dacă nu treci la acțiune, s-ar putea să-ți explodeze în nas.

Brunetul grăsan băgă capul pe ușă și pronunță o frază în ebraică.

Wael Afner se ridică și îi întinse mâna lui Malko.

–Îmi pare rău, dar am treabă. *Take care*. Și dacă vrei mezeluri de calitate, aici le găsești.

Malko reveni la mașină perplex. Ce putuse să facă Eya Karemba duminica trecută? De unde avea să afle? Și, mai ales, cum va opri mașina infernală?

* * *

Jim Dexter răsucea gânditor un creion între degete. Climatizarea era din nou în pană, iar în biroul lui domnea o căldură insuportabilă.

– Trimit un mesaj urgent „eyes only" DDO-ului, zise el.Înainte de a lua măsuri drastice de represalii pe acest teritoriu, vreau să fiu sigur că ele intră în cadrul prevăzut de „finding"-ul dat de președinte. De asemenea, voi verifica credibilitatea informatorului tău din Mossad. Uneori am avut surprize neplăcute cu ei...

Malko luase hotărârea să-i dezvăluie sursa secretă. Nu mai era timp să umble cu ascunzișuri. Dar, ca totdeauna, birocrația trebuia să-și spună cuvântul.

– Când vei avea un răspuns? întrebă el.

Americanul se uită la ceas.

– Dacă telexurile merg bine, și dacă DDO-ul e acolo, vom ști mai înainte de a se face seară.

– Altă întrebare, zise Malko. E posibil să aflăm ce-a făcut duminică Eya Karemba?

Jim Dexter ridică ochii la cer.

– Poate dacă-l întrebăm personal...

– Și Songu?

– Nu știe totdeauna ce fac oamenii lui. Dar pot să încerc. Ne revedem tot aici puțin mai târziu.

Malko ieşi din nou în cuptorul de-afară. Avea trei ore de aşteptat în acel oraş umed şi urât mirositor. Se hotărî să se întoarcă la hotel.

* * *

Un libanez îngălat număra cu ostentaţie teancuri de leoni aruncând priviri şirete spre o chelneriţă superbă care îl privea cu demnitate. Teancul pe care îl avea în mână reprezenta salariul ei pe şase luni.

Malko nu reuşea să se destindă.În sacoşă avea Coltul 45, cu un glonţ pe ţeavă, cu piedica trasă. Se aşezase cu faţa la uşa care dădea spre curtea interioară a hotelului. Trei-patru femei în costume de baie se zbânţuiau pe cimentul deghizat în gazon din jurul piscinei.

Huruitul unui elicopter îl făcu să ridice capul. Unul din aparate ateriză în spatele hotelului, amintindu-i cât de uşor era să ieşi din Sierra Leone. Compania îi aparţinea lui Labaki. Se cufundă din nou în gânduri. Nu avea de ales, trebuia să construiască un plan bazat pe mai mulţi de „dacă„.

În momentul în care voia să se ridice şi să plece, la intrarea în piscină apăru o siluetă somptuoasă.

Rugi.

Cea cu care tocmai voia să ia legătura!

Tânăra negresă purta o rochie mai mult decât scurtă din jerseu alb care i se mula pe corp într-un mod ultraprovocator. Ochelarii negri îi dădeau un aer de star. Libanezul fu gata să-şi înghită bancnotele. Rugi se îndreptă spre Malko cu un mers plin de senzualitate.

– Malko! Ce mai faci?

Se aşeză pe marginea şezlongului, dezvelindu-şi pulpele cafenii. Rochia desena conturul sânilor ascuţiţi cu sfârcuri mari care păreau că-l sfidează pe Malko.

– Bine, răspunse el. Tocmai voiam să vorbesc cu tine. Tu?

Ea zâmbi.

– Mă ocup de un balet folcloric. Nu e prea amuzant. Pe urmă, mă voi întoarce în Europa. Viața în Sierra Leone e prea dificilă. Ai mai revăzut-o pe Bambé?

– Nu.

– Îi plăceai tare mult, zise ea. Mi-a și spus. E o fată drăguță. O cină și un costum nou ar fi fost de ajuns ca s-o legi de tine.

– Prefer să te leg pe tine, zise Malko privind-o în ochi.

– Asta o să te coste mai mult decât un costum.

Tonul era puțin cam agresiv, dar ochii și gura zâmbeau. Malko profită de ocazie.

– Până la costum, vrei să cinăm împreună? Am o idee despre care aș vrea să vorbim.

Ea se prefăcu că ezită, apoi zise:

– Da, dar nu voi avea timp să mă schimb. Locuiesc pe Kissy, la celălalt capăt al orașului, și n-am benzină.

– Arăți superb așa.

– Bine! zise ea. Mă voi duce să-mi aranjez puțin părul la coafor. Ca să fiu prezentabilă. Ne întâlnim aici, pe la nouă...

– OK. Dacă întârzii, anunță-mă.

– Nu voi întârzia!

Libanezul fu gata să-și înghită ochelarii urmărind cu privirea legănatul șoldurilor ei, după care se uită cu ură la Malko. Acesta se ridică. Întâlnirea asta îi ridicase moralul. Acum trebuia să afle răspunsul de la Langley.

* * *

Jim Dexter închise cu grijă ușa biroului. Puse jos hârtia din mână înainte de a se întoarce spre Malko.

– E OK, zise el cu o voce oarecum solemnă. Ai mână liberă ca să-i lichidezi pe ticăloși. Chiar dacă asta va provoca un scandal politic.

Capitolul XI

— Ordinul vine chiar de la preşedinte, zise americanul. A semnat un nou „finding". Se pare că interceptările radio transmise de Mossad au jucat un rol important în luarea acestei decizii. Iar DDO a susţinut intervenţia.

Malko se uită la telegrama abia descifrată care, în calitatea lui de şef al unei misiuni clandestine, îi conferea puteri extrem de extinse. Jim Dexter îi aruncă o privire incisivă.

— Ştii cam ce vei face?

— Cred că da, răspunse Malko. Dar s-ar putea să facă valuri...

Americanul făcu un gest fatalist.

— Preşedintele s-a gândit şi la asta când a semnat „finding"-ul. În cazul unui scandal, nu va fi greu să te scot din ţară. Mai ales cu Wild Bill.

Americanul privi pe fereastra prin care se vedea acoperişul plat al Ambasadei URSS-ului — cu o antenă în formă de cerc — pe care un sovietic făcea jogging.

— Ai putut afla ceva despre ce-a făcut Eya Karemba duminică?

— Da. Am avut baftă. Duminică, Karemba a lucrat pentru CID. A fost de serviciu la Aeroportul Longi. A stat acolo toată ziua.

Deci nu era cu Karim Labaki. Malko încercă să ghicească ce putuse să facă poliţistul negru la aeroport.

— În ziua aceea au fost curse internaţionale? întrebă el.

— Da, una singură, un DC 10, venind de la Paris. Avionul s-a reîntors în Europa. Ca în fiecare săptămână.

— Poţi obţine lista pasagerilor care au venit şi au plecat?

— Cred că da.

— Asta e tot?

— Da. Poate un avion al liniilor aeriene ghaneze, dacă a aterizat. Sunt foarte capricioşi.

— Şi cursele internaţionale ale Sierrei Leone?

Americanul zâmbi ironic.

— Nu are aşa ceva. Liniile aeriene ale Sierrei Leone nu au decât un singur avion împrumutat de ALIA. Dar n-au plătit la timp şi iordanienii şi-au luat înapoi aparatul. De atunci, dacă vrei să ajungi în junglă, foloseşti poda-poda şi pirogile. În Sierra Leone nu există nici un avion particular.

— Şi elicopterele?

— Cele trei care fac naveta Lungi-Freetown. Plus cele două ale preşedintelui, dar unul e accidentat.

Malko se ridică. Jim Dexter îi aruncă o privire neliniştită.

— Mă ţii la curent cu tot ce se întâmplă. Să am timp să mă pun la adăpost în cazul unei reacţii brutale a libanezilor...

— Deocamdată doar mă informez, zise Malko. Cât pot să-i ofer lui Bill Hodges?

— Cât mai puţin posibil, spuse Dexter, mereu la fel de econom. E lacom. Spune-mi câte ceva despre planul tău.

— Nu încă, zise Malko. Voi şti mai mult diseară. Până atunci, să verifici listele de pasageri.

— OK. Noroc şi succes la război, zise americanul cu un zâmbet puţin crispat.

* * *

Gărzile schiţară o poziţie de drepţi aproximativă în faţa Mercedesului 500 al lui Karim Labaki care ieşea de la reşedinţa preşedintelui Joseph Momoh. Tolănit pe perne, libanezul nici

măcar nu-i văzu. Era sufocat de furie. De când se afla în Sierra Leone, era prima dată când fusese tratat ca un puşti. Preşedintele era furios.

Se plimbase de colo-colo prin birou mormăind ameninţări la adresa lui Labaki şi a iranienilor în general. Tremura de furie. Toate astea pentru un nenorocit de jurnalist... Totuşi, libanezul nu ştia că Joseph Momoh şi Eddie Connolly făceau parte din aceeaşi societate secretă. Asasinarea jurnalistului îl şocase profund.

Şoferul întoarse capul.

— Mergem acasă?

— Nu, răspunse Karim Labaki. În Murray Town. La Ambasada Iranului.

Amicii lui iranieni începeau să-l calce pe bătături. În plus, ambasadorul îi anunţase preşedintelui că noul transport de petrol va avea mare întârziere. Or, Labaki revânduse deja acest petrol, cu un profit de zece dolari la baril, ca să cumpere petrol brut nigerian. Şi era obligat să livreze... O glumă care putea să-l coste vreo zece milioane de dolari.

Santinela deschise cu respect poarta de fier în faţa Mercedesului cu geamuri fumurii. Libanezul era unul dintre rarii oameni care puteau fi primiţi de ambasadorul Iranului fără înscriere în audienţă.

Karim Labaki urcă direct la primul etaj şi deschise uşa directorului Centrului cultural. Hussein Forugi tocmai îşi pilea unghiile. Puse jos pila şi se ridică cu un zâmbet servil.

— *Haroye doctor Labaki*[1]! Ce surpriză plăcută!

— Ar trebui să încetezi cu tâmpeniile, bombăni libanezul trântindu-se într-un fotoliu.

Iranianul nu-şi pierdu zâmbetul unsuros.

— Vreţi un *tchai*[2]?

---

1 Domnule doctor Labaki (n.a.)
2 Ceai (n.a.)

— Nu, răspunse libanezul. Vreau petrolul meu.

— Va veni... E pe drum, zise iranianul.

— Când?

Forugi făcu un gest neputincios.

— Ne aflăm în război cu un inamic nemilos, *Haroye doctor Labaki*. Petrolierele întârzie deseori.

— De două luni ar fi trebuit să fie aici, zise libanezul... M-am săturat. În plus, povestea cu jurnalistul face valuri. Preşedintele mi-a vorbit despre asta.

Hussein Forugi deschise mâinile făcând un gest plin de nevinovăţie.

— Dar unul dintre oamenii dumneavoastră a executat această acţiune...

Labaki fu gata să sfărâme biroul. Cu faţa crispată de furie, răcni:

— Tu mi-ai cerut să-l lichidez pe afurisitul ăla de negru! Pentru că începuse să devină periculos.

Iranianul bătu în retragere.

— Da, bineînţeles, dar era în interesul Revoluţiei islamice. Imamul îţi va fi foarte recunoscător.

— Vreau petrolul meu.

— Voi trimite imediat o telegramă la Teheran, zise Forugi. Puţin mai calm, Karim Labaki îi aruncă o privire incisivă.

— Cunoşti o fată pe nume Bambé?

Tenul deja palid al iranianului deveni de-a dreptul livid. Răspunse cu o voce sugrumată şi şovăitoare:

— Da. E... era angajată la reşedinţă. A fost concediată. Fura. De ce?

— Aşa, răspunse libanezul.

Era sigur că Forugi minţea. Informatorii săi îi raportaseră o întâlnire care nu-i plăcea deloc. Ca să pecetluiască această afacere, va fi obligat să fie de acord cu încă un mic efort... Se forţă să zâmbească.

— Fata asta frecventa nişte persoane suspecte, îi explică el cu un ton liniştitor. Dar dacă ai concediat-o, totul e OK.

Acest răspuns îl făcu pe Hussein Forugi să respire ușurat. Își înmuie cu voluptate buzele în ceaiul fierbinte și foarte dulce, al șaselea din ziua aceea, ignorând cu aroganță tirania zahărului de sinteză. Labaki trecea din nou în revistă proiectele sale sumbre. Iranienii făcuseră în așa fel ca toate treburile murdare să fie făcute de oamenii lui... Dacă s-ar fi ivit vreo problemă, el răspundea.

Câteva asasinate nu-l tulburau câtuși de puțin. Dar mânia președintelui Momoh îl speriase. Cum era vorba să fure, localnicii, mai curând nepăsători, deveneau de o inteligență diabolică... Era tentant să i se pună în cârcă o poveste urâtă pentru a fi deposedat de toate bunurile. Informatorii săi îi repetau tot timpul că americanii și saudiții făceau o mare presiune asupra președintelui ca să se debaraseze de iranieni și de cei care îi protejau.

Hussein Forugi îl însoți până la Mercedes manifestându-și marele lui respect.

* * *

Rugi mințise. Se dusese să se schimbe. Pantalonii de mătase de un alb fluorescent se mulau pe fundul splendid, iar bluza subțire de mătase de aceeași culoare i se lipea de sâni de parcă ar fi fost pictată pe ei. Centura groasă sublinia talia fină. Machiată ca Regina din Saba, ea putea să rivalizeze cu orice cover-girl de la New York sau de la Paris. Rugi învălui într-o privire aprobatoare cămașa de pânză și pantalonii de alpaca neagră cu care era îmbrăcat Malko. Tânăra femeie părea fascinată de ochii lui aurii.

Rugi intră înaintea lui în bar. Legănatul șoldurilor ar fi excitat și un mort. Malko își simțea gura uscată. Îi venea s-o pună jos chiar acolo.

— Un Cointreau, comandă ea.

Barul era aproape gol, cu excepția unui zgomotos echipaj al TAT-ului sosit din Guineea, care privea cu coada ochiului silueta fluorescentă a tinerei femei.

— Ai stat trei ore să te machezi... remarcă el.

Ea se topea de bucurie.

— Nici vorbă, mi-am tras doar puțin cu creionul.

Lăsată pe spate, Rugi îl provoca fățiș pe Malko. Dar nu voia să rupă această vrajă. Din păcate, nu se afla în Sierra Leone ca să-și satisfacă poftele.

— Am nevoie de tine, zise el.

— Pentru ce? îl întrebă ea cu un ton ambiguu.

— Aș vrea s-o reîntâlnesc pe Bambé, împreună cu tine.

O luminiță de furie se aprinse o clipă în ochii ei de căprioară. Apoi răspunse cu un ton de gheață:

— Pentru ce ai nevoie de mine? Ești destul de mare...

Malko își așeză mâna pe degetele ei lungi terminate cu unghii de culoarea cinabrului.

— Rugi, e vorba de afaceri. Vreau să-i cer un serviciu. Dacă mă voi duce singur, o să-i fie frică. Tu o poți convinge. Sunt gata să-i dau bani pentru asta...

— Ce s-o conving? întrebă ea, încă bănuitoare.

Malko îi explică intenția lui și ea îl ascultă mai curând sceptică.

— E foarte complicat! conchise ea. N-o să vrea.

— Putem încerca.

Ea nu răspunse. Era descumpănită și furioasă. Regretând vizibil că se făcuse frumoasă pentru un sacrificiu. O trăsese pe sfoară.

— OK, zise ea în cele din urmă. Să mergem.

Noaptea, străzile din Murray Town erau și mai sinistre decât ziua. O aversă bruscă le transformase într-o mocirlă prin care mergeau pietonii resemnați, având grijă să nu fie striviți de poda-poda care treceau cu viteză. Rugi îl ghida pe Malko în acel labirint întunecos. Încă nu-i trecuse bosumflarea. Malko

era încordat şi tăcut. Se ruga în gând ca Bambé să-i accepte propunerea. Ajunse în sfârşit în faţa portalului care dădea spre grădina părăsită unde se afla casa fostei centraliste.

Imediat ce coborâră din maşină, o haită de pisici vagaboande se împrăştie mieunând speriate... Malko bătu îndelung până când uşa se deschise în sfârşit.

Bambé, înfăşurată într-un *gara*, cu picioarele goale, îl întâmpină pe Malko cu un zâmbet radios, care dispăru în parte când o zări pe Rugi în spatele lui. Rugi îi adresă o frază lungă în creolă şi Bambé îi lăsă să intre într-o cameră mică unde totul era în dezordine.

Nu avea curent electric. O lumânare lăsa colţurile încăperii într-un întuneric complet. Bambé se aşeză turceşte pe pat.

Prezenţa lui Rugi părea că o pune într-o situaţie stingheritoare. Îi adresa mereu priviri întrebătoare. Rugi îşi trecu un braţ pe după umerii ei şi îi vorbi cu blândeţe. Cele două femei păreau mai mult decât intime şi Malko îşi aminti că în Africa erau multe lesbiene. Poate că asta era legătura societăţilor secrete...

În cele din urmă, Bambé izbucni în râs, trăgând cu ochiul la Malko, şi şopti câteva cuvinte la urechea lui Rugi.

— Credea că vei veni s-o vezi, traduse ea. Te-a aşteptat în fiecare seară.

— Are veşti despre Hussein Forugi?

— Da. I-a trimis mai multe mesaje în care o ruga să se întoarcă la reşedinţa iranienilor.

Malko avu impresia că trage în piept o gură mare de oxigen. Prima ipoteză se verificase.

— Şi ea ce-a spus?

— Nu vrea.

— Asta e tot?

— Nu. Într-o seară i s-a părut că-i vede maşina dând târcoale pe-aici, dar nu e sigură. Toate Mercedesurile seamănă între ele...

Malko îşi ascundea satisfacţia. Lui Hussein Forugi îi era

probabil foarte greu să se lipsească de jucăria lui sexuală. Poziţia pe care o avea nu-i permitea să alerge după prostituate....

Malko scoase un teanc de doari, numără cinci sute şi îi puse pe pat. Bambé nici nu clipi. Pentru ea era ceva abstract. Malko insistă.

— Toţi ăştia fac douăzeci de mii de leoni.

Privirea fetei străluci. Asta era ceva concret. Creierul ei se puse pe treabă, visând deja la mica negustorie pe care ar fi putut să o înceapă. O tarabă cu ţigări la început. Corpul ei fu invadat de un fel de voluptate la această viziune paradisiacă şi privirea ei umedă se îndreptă spre Malko. Dacă ar fi fost singuri, probabil că i-ar fi dăruit pe loc ceea ce-i refuza consilierului cultural iranian...

— Ce trebuie să fac? întrebă ea.

— Ai un mijloc prin care să iei contact cu Forugi? o întrebă el. Discret. Nu prin telefon.

— Da, răspunse ea. Am un văr care e fratele unui paznic de la reşedinţă.

Adică erau cu toţii din acelaşi sat.

— Poate să ducă un mesaj din partea ta lui Hussein Forugi?

Frica reveni în ochii fetei.

— Ce trebuie să-i spun?

— Să vină la tine. Mâine, imediat ce se va face noapte.

Negresa luă un aer bosumflat.

— Dar nu vreau. O să...

— Nu va face nimic, îi promise Malko. Voi fi aici, împreună cu un prieten. Nu ai de ce te teme.

Bambé schimbă o privire cu Rugi. Acum era momentul critic.

— Acceptă, o sfătui Rugi. Pe urmă vei pleca câteva zile în satul tău. Te duc eu cu maşina.

Malko se gândise şi el s-o pună sub protecţia lui Wild Bill

Hodges atâta timp cât avea să fie necesar. Soarta lui Eddie Connolly îi amintea pericolele colaborării cu el. Bambé părea foarte mirată de aceste intrigi din care nu înțelegea nimic.

— Dar ce vreți să-i faceți? întrebă ea.

— Să stau de vorbă cu el, răspunse Malko.

— Nu poți să te duci la reședință?

Rugi interveni.

— Nu. Forugi nu l-ar primi. Îi e frică să nu-i facă farmece. Trebuie să dea ochii cu el fără să știe.

— Aha, zise tânăra negresă, liniștită de această precizare.

Bambé se uită la bancnote, apoi la Rugi, pe urmă la Malko și zise cu o voce timidă:

— Nu știu să scriu.

Problemă neprevăzută.

— Voi scrie eu în locul tău, propuse imediat Rugi.

Malko o privi scriind instrumentul capcanei. Zarurile erau aruncate. Urma primul act al contraofensivei sale, destinată blocării operațiunii iraniene.

Capitolul XII

— Dansăm?

Rugi nu mai putea să stea locului. În difuzoarele enorme răsuna un Kassav și tânăra femeie se legăna în fotoliu ca o cobră fericită, cu privirea strălucitoare. Malko veni în urma ei pe ringul gol de la *Moonraker*, discoteca Cazinoului *Bitumani*, care îl surprinsese prin luxul ei. Nu te-ai fi crezut în una dintre țările cele mai sărace din lume, ci mai curând în Europa, cu o decorațiune interioară stil 1930, fotolii confortabile, lumini sofisticate și un disk-jockey care dansa pe loc pe podiumul care domina întreaga sală.

Imediat ce ajunse pe ring, Rugi se frecă de el lipsită de pudoare, cu atâta pricepere încât îi impuse ritmul ei. Șoldurile ei rotunde păreau că sunt montate pe rulmenți. Puținii clienți din discotecă începură să-i pună gând rău, fascinați de acel fund care se legăna la câțiva metri de ei, provocator și somptuos.

Malko simți curând efectele acestei senzualități naturale. O cuprinse instinctiv cu brațul pe după talie. Tânăra negresă nu-și încetini legănatul, frecându-se fără pudoare de Malko.

— Ador muzica asta! murmură ea.

Privirile lor se întâlniră și Malko își zise că va fi a lui mai înainte ca noaptea să se fi sfârșit. Apoi, ea se depărtă puțin, de parcă ar fi vrut să se dea și mai mult în spectacol. Își mișca pântecele asemenea unei dansatoare orientale, dar într-un ritm mai senzual, mai galeș. Alte două perechi li se alăturaseră pe

ring, dar, în comparație cu Rugi, mișcările lor păreau stângace și greoaie. Rugi păru că-și dă în sfârșit seama de efectul pe care îl producea asupra lui Malko. O clipă, tânăra femeie își sprijini pântecele de sexul lui întărit.

— Nu ești cuminte! îi reproșă ea.

Cam de o oră, Malko se destindea. Cinaseră la *Lagonda*, restaurantul Cazinoului *Bitumani*, scump și prost. După vinul alb și călduț, Rugi bău Cointreau. Malko bău forțat cafeaua foarte dulce, în perspectiva unei nopți agitate. Debarasată de „ipoteca" Bambé, Rugi făcuse din nou risipă de farmece. În ciuda complicității amoarse cu Rugi, Malko se gândea întruna la Bambé. Dacă manipularea lui eșua, nu-i mai rămânea mare lucru de încercat. Chiar dacă ar fi reușit, în fața lui se ridica un munte de dificultăți. Rugi părea foarte departe de toate astea.

Muzica se opri și se întoarseră la masa lor, situată în fund de tot, lângă ferestrele care dădeau spre golf. Rugi bău puțin Cointreau, sugând apoi cuburile de gheață, după care se întoarse spre Malko.

— Ce-ai de gând să faci cu Hussein Forugi?

Întrebarea directă îl aduse cu picioarele pe pământ.

— Ți-am spus. Să-l fac să vorbească.

— Nu va vorbi, zise ea. Știi foarte bine asta.

Se uita la Malko cu insistență.

— Îl vei omorî, nu-i așa? zise ea cu o voce calmă.

— Nu sunt un asasin, protestă el. Am nevoie să obțin o informație despre o operațiune teroristă. Nu e nevoie să-l omor pentru asta.

— Va vrea să se răzbune.

— N-am să mai fiu aici. Și o vom pune pe Bambé în siguranță.

Rugi nu răspunse.

Muzica începu din nou. Tânăra femeie abandonă brusc subiectul, legănându-se din nou în fotoliu.

Și deodată se stinse lumina.

Malko pipăi instinctiv sacoșa de piele de lângă el în care se afla Coltul 45. Auzi în întuneric râsul tineri femei.

— E pană! Vor pune imediat în funcțiune generatorul.

Tăcerea fu tulburată de câteva interpelări, apoi muzica reîncepu, dar nu la fel ca înainte. Fusese deschis un tranzistor în mare grabă. Ici și colo apărură câteva lumânări, răspândind o lumină slabă. Nu avea mare importanță căci discoteca era practic goală.

Întinzându-i tinerei femei paharul de Cointreau, Malko, fără să vrea, îi atinse ușor pieptul. Ea tresări ușor, puse jos paharul și se aplecă peste el, strivindu-i gura cu buzele și răvășindu-l cu limba ei cu gust de Cointreau, subțire și agilă ca un mic șarpe. Își așeză mâna pe sexul încă tare al lui Malko. Treizeci de secunde mai târziu, erau încolăciți ca doi șerpi boa cuprinși de nebunie. Rugi se contorsiona la cel mai mic contact, electrizată. Când Malko își strecură o mână sub bluza ei, zgândărind sfârcul unui sân, ea îl mușcă de buză. Rugi continua să-i frământe sexul cu febrilitate. Profitând de întuneric, îi trase în jos fermoarul și îl prinse între degete.

El vru să-i facă la fel, dar se lovi de pantalonii atât de strânși încât îi desenau forma sexului. Când începu să-i maseze punctul cel mai sensibil, Rugi tresări și îi șopti la ureche:

— Oprește-te, o să mă faci să urlu!

Cel puțin ea era o africană care nu fusese excitată!

Rugi îl masturba cu sârguință, cu riscul de a provoca ireparabilul. Malko murea de dorința de a-i simți gura. Încetișor, Malko îi înclină capul spre el.

Rugi se pretă la început capriciului său. Malko simți cu o plăcere extremă gura ei caldă cuprinzându-i în întregime sexul. Dar ea se ridică imediat.

— Nu e bine să facem asta...

Reîncepură să flirteze. Malko fu obligat să-i îndepărteze

degetele care îl agasau, căci Rugi ar fi vrut să-l excite până la orgasm.

— Să plecăm, propuse el. Nu se mai aprinde lumina.

— Aș mai vrea să dansez, zise Rugi. Avem toată noaptea.

Lumina și muzica reveniră brusc. Rugi avea aerul unei nebune, cu ochii strălucitori, cu buzele umflate. Malko își încheie pantalonii. Privi spre ring și zări doi bărbați care nu se aflau acolo înaintea penei de curent.

Eya Karemba și polițistul în sahariană maro reperat deja de Malko.

* * *

Rugi nu părea să-i fi remarcat pe cei doi polițiști de la CID. Se cufundase din nou în visul ei muzical. Malko se aplecă spre ea.

— I-ai văzut pe cei doi de-acolo, de la marginea ringului?

Ea întoarse capul indiferentă în direcția indicată.

— Da. Sunt de la CID.

— Ce fac aici?

— Vin deseori seara. Ca să li se ofere un păhărel sau să agațe o fată. Hai să dansăm.

Se întoarseră pe ring. Malko nu-i slăbea din ochi pe cei doi. Îi pierise cheful de amor. Acea pană de curent îndelungată i se părea brusc suspectă. Cei doi polițiști părăsiseră marginea ringului și se instalaseră la o masă, la care veni imediat una dintre prostituatele de la cazino.

Rugi profită de un slow tropical pentru a se lipi din nou de Malko, fără o vorbă. Muntele lui Venus îi apăsa imperios pântecele ca o invitație mută. În câteva clipe, Malko se simți din nou excitat la culme. Puțin mai târziu, când o trase spre ieșire, lăsând paharul de Cointreau pe jumătate plin, ea nu se împotrivi. Malko întoarse capul.

Eya Karemba și colegul său rămăseseră la masa lor.

Imediat ce urcară în maşina 505, Rugi îl încolăci din nou. Mâinile tinerei femei erau peste tot, cu o blândeţe şi o abilitate diabolică. Malko fu gata să rateze podul de peste lagună. Rugi practic îl dezbrăcase când ocoliră piaţa din jurul copacului uriaş pentu a pătrunde pe Kissy Road, unde toate magazinele erau închise.

— Mergi drept înainte până la staţia Esso, zise ea.

Aproape că ieşiseră din oraş, urmând o autostradă scurtă care mergea spre sud-est, de-a lungul Sierrei Leone. După un kilometru, Malko zări staţia Esso şi reduse viteza.

— La dreapta.

Intră pe un drum desfundat, mărginit de bungalouri modeste cu acoperişuri din tablă. Rugi îl puse să oprească în faţa unei grădiniţe. Un paznic de noapte moţăia, aşezat pe pământ, cu o bâtă enormă pe genunchi. Intrară în casă şi merseră direct în dormitor unde un pat mare, aşezat direct pe podea, acoperea aproape tot spaţiul. Rugi puse o casetă şi în cameră răsună o muzică bine cunoscută.

Brusc, Rugi îşi scoase bluza, pantalonii şi pantofii, păstrând pe ea doar un mic triunghi de nylon. Apoi, în faţa lui Malko, începu să se legene, executând un dans înnebunitor de senzual.

— Dezbracă-te, îi zise ea.

Imediat ce-l văzu gol, Rugi se frecă de sexul lui ridicat.

Malko nu auxi sfârşitul casetei. O trânti pe pat unde ea căzu cu picioarele în echer, ridicate spre tavan. Malko o pătrunse dintr-o singură mişcare. Rugi se arcui sub el şi se lăsă copleşită de orgasm cu un geamăt care se transformă într-un fel de tuse. Apoi recăzu pe pat cu un zâmbet de încântare.

— Ah, cât de tare te doream! zise ea suspinând.

— Credeam că africancele preferă negrii, zise el.

Ea îl sărută.

— N-au ochi ca ai tăi. Când i-am văzut, n-am putut să-mi mai iau privirea de la ei. Eram fascinată. Am jurat că vom face dragoste.

În timp ce vorbea, Rugi îl mângâia încetişor. Malko îşi uită pe moment grijile. Avea impresia că se află în adâncul Africii cu o creatură primitivă... Rugi nu-şi lua ochii de la sexul lui, de parcă i-ar fi pândit progresele. În curând îşi recăpătă toată vigoarea. Rugi se aşeză în genunchi. Malko se aştepta să-i ia sexul în gură, dar ea întinse mâinile spre o etajeră a patului şi luă un obiect lung şi negru.

Un falus superb din abanos, lustruit de atâta folosire. Ochii tinerei femei străluceau.

— Nu-mi porţi pică? întrebă ea. Îl iubesc, e amantul meu cel mai fidel... Aş vrea să te masturbezi.

Ea însăşi aşeză degetele lui Malko în jurul coloanei de carne. Apoi, cu privirea fixă, îşi introduse lent falusul enorm între coapse până când numai testicolele de abanos rămaseră afară. Era ceva halucinant, părea posedată, privirea îi deveni vagă, totuşi fixată asupra lui Malko... Ea începu să introducă şi să scoată falusul din corpul ei, uşurel, cât era de lung, într-o mişcare turnantă care îi freca clitorisul.

Era fascinant să vezi acei douăzeci şi cinci de centimetri de abanos dispărând în pântecele tinerei femei. Faţa ei avea o grimasă mecanică, crispată de plăcere şi de durere totodată.

— Masturbează-te şi uită-te la mine! îi ceru ea.

Era un ordin şi totodată o implorare. Erotismul atitudinii ei îl împingea pe Malko să se întreacă pe sine. Rugi gâfâia. Gesturile ei deveneau febrile, falusul intra şi ieşea din sexul ei ca un piston de locomotivă. Malko putu chiar să ghicească când va fi copleşită de orgasm după dilatarea pupilelor. Rugi gemu răguşit, mâna îi rămase crispată pe falus, cu pântecele scuturat de tremurături. Exact în momentul în care ţâşnea şi sperma lui Malko.

Ochii ei se împăienjeniră, se lăsă să alunece pe spate, ca o moartă, cu falusul înfipt în sex. Sfârcurile sânilor erau încă întărite. Abia după câteva minute se ridică, ca şi cum ar fi ieşit

din comă... Încet, Rugi smulse falusul strălucitor din ea și îl puse la loc.

— În societatea noastră secretă, *Bondo Society*,[1] zise ea, ni se întâmplă să ne adunăm și să ne satisfacem astfel. Eu dau semnalul. Unda mentală e atât de puternică încât reușesc să le provoc orgasmul în același timp cu mine...

Malko începuse să se gândească din nou la ce avea să fie a doua zi. Avea douăzeci și patru de ore ca să organizeze totul. Cu condiția ca Bambé să-și țină promisiunea. Africanii erau imprevizibili. Toți aveau o personalitate dublă: o spoială civilizată și, în profunzime, obiceiurile ancestrale unde timpul nu conta...

— Vii mâine cu mine la Bambé acasă? întrebă el.

Rugi scutură din cap.

— Nu e util. Va face ce spui tu. I-am dat ordinele necesare.

— Ordine?

— Da, face parte din aceeași *Bondo Society* ca și mine, trebuie să mă asculte. Altfel n-ar fi acceptat să te ajute...

În momentul în care Malko voia să-i mulțumească, auziră o mașină care opri în fața ușii. Rugi trase și ea cu urechea.

— Așteptați pe cineva? întrebă Malko

— Nu, răspunse ea. În orice caz, nu e un hoț. Hoții n-au mașină. Oricum, e paznicul cu bâta lui...

Fu întreruptă de o împușcătură. Se ridică și țipă îngrozită.

Malko, în pielea goală, sărise deja asupra sacoșei și scosese Coltul. Se auzi un zgomot violent de lemn rupt. Ușa fusese spartă.

— Nu mișca, strigă el, împingând-o pe Rugi într-un colț al camerei.

Cu arma îndreptată asupra culoarului, Malko așteptă câteva secunde, apoi auzi un zgomot de mașină care demara. Se făcu din nou tăcere. De parcă visaseră. Se simțea ca un prost cu arma îndreptată în gol. Lăsă un moment Coltul, își îmbrăcă

---

1 Un fel de francmasonerie (n.a.)

pantalonii, în timp ce Rugi se înfășura într-un gara, mută de spaimă.

Malko ieși pe culoar și zări în cadrul ușii dreptunghiul mai luminos al nopții. Nu mai era nimeni. Cu Rugi adăpostită în spatele lui, Malko înaintă până la ușa bungaloului. Fusese deschisă cu o lovitură de picior, iar broasca atârna smulsă. Singurul semn de violență... Înaintă și mai mult și privi afară. Nici urmă de vreo mașină, în afara mașinii sale, care era intactă. Rugi strigă din spatele lui:

— Sheka!

Nu primi nici un răspuns. Malko zări atunci o siluetă lungită în umbră, lângă casă.

Rugi reveni în cameră și se întoarse cu o lanternă. Fasciculul îl lumină pe paznicul de noapte sărăcăcios îmbrăcat pe care îl zărise la venire. Fața lui nu mai era decât o masă sângerândă. Un glonț de mare calibru îl nimerise drept în funte și făcuse să-i explodeze capul. În mână mai strângea încă bâta enormă...

— Dumnezeule, l-au omorât! zise Rugi gemând. Era paznicul... Probabil că au fost niște hoți.

— De ce-au fugit?

Cu Coltul în mână, Malko scruta întunericul. Această agresiune bizară avea cu siguranță un scop. Care? În bungalourile vecine nu se zărea nici o lumină. Probabil că oamenii erau speriați.

Rugi se întoarse în dormitor. Tânăra femeie se opri brusc și țipătul ei strident îngheță sângele lui Malko. Privirea lui urmă fasciculul luminos.

Lanterna lumina un obiect așezat jos pe culoar, pe care nu-l remarcaseră în graba lor de a vedea ce se petrecea afară. Ceva ca o bucată de lemn-dulce, lungă de câțiva centimetri. Rugi o dădu la o parte cu un țipăt îngrozit.

— N-o atinge!

Totuși nu era o bombă! Malko își opri gestul, dar înțelese brusc despre ce era vorba.

Era un deget de om. Prin minte îi trecu ca o străfulgerare imaginea cadavrului lui Eddie Connolly. Îi lipsea degetul mic de la mâna dreaptă. Rugi tremura. Fu nevoit s-o împingă ca s-o facă să intre înăuntru, pe lângă perete, pentru a trece cât mai departe posibil pe lângă rămășița macabră. După ce ajunse în dormitor, ea se întoarse spre el.

Era cenușie la față și părul părea turtit. Gura îi tremura iar pupilele erau dilatate ca la o drogată.

Malko vru s-o ia în brațe, dar ea se trase brusc înapoi.

— Nu mă atinge.

— De ce ți-e frică?

Ea scutură din cap terorizată.

— Ești alb, nu poți înțelege... E un semnal al morții. Pleacă. Te rog, părăsește casa asta. Mă pui în primejdie...

Malko se îmbrăcă. În picioare într-un colț, Rugi se uita la el de parcă ar fi fost diavolul, tremurând și cu ochii aproape ieșiți din orbite. Malko își puse arma în sacoșă și îi propuse;

— Ușa a fost spartă. Nu vrei să vii cu mine la *Mammy Yoko*?

— Nu, n-am de ce mă teme... Pleacă.

Se uitară unul la altul câteva clipe. Era de-a dreptul irațional, o adevărată nebunie. Nu mai vedea decât albul ochilor tinerei femei. Chiar și sânii ei orgolioși păreau căzuți. Buzele i se mișcau fără să iasă nici un sunet. Avea pielea ca de găină în ciuda căldurii umede care domnea în bungaloul ei fără aparat de aer condiționat.

— Vrei să-l iau de-aici? întrebă el.

— Nu! Nu-l atinge! Pleacă.

Malko străbătu culoarul, evitând degetul mortului, și ajunse la mașină. Abia pe autostradă își dădu seama cu adevărat de groaza tinerei femei și de riscul la care se expunea. Cei care veniseră omorâseră un om doar ca să aducă sinistrul lor avertisment. Autostrada era pustie cât vedeai cu ochii.

Locul ideal pentru o ambuscadă!

Puse Coltul lângă el şi încuie portierele. Slavă Domnului că nu erau semafoare! Parcurse în trombă Kissy Road, apoi Siaka Stevens Street, fără să vadă nici ţipenie de om, pe jos sau cu maşina. Starea tensionată se mai potoli abia când ajunse în parcarea hotelului, al cărui hol i se păru deosebit de primitor.

Puse lănţicul de la uşă şi aşeză Coltul pe patul lipit de patul lui. Încă mai era sub efectul şocului a ceea ce se întâmplase la Rugi. Acum ce avea să se mai întâmple?

* * *

Malko se opri în faţa bungaloului în care locuia Rugi. Ziua arăta şi mai prăpădit. Aşteptase zadarnic veşti de la ea şi se hotărâse să-i facă o vizită, traversând tot oraşul. Kissy Street era plină de lume, peste tot căruţe, zeci de negustori aşezaţi direct pe trotuar, apoi autostrada aglomerată de poda-poda, de autobuze şi de camioane supraîncărcate.

Traversă grădiniţa bungaloului. Uşa era tot spartă. Degetul de pe culoar dispăruse. Ieşi şi văzu un negru tânăr care se legăna într-un fotoliu balansoar în faţa bungaloului vecin.

— Domnişoara Rugi? întrebă el.

— *Gone, not here*, zise negrul.

— *Where*?

Negrul făcu un gest vag şi recăzu în letargie. Malko porni spre centru, fără să-şi facă iluzii.

Merse direct la Ambasada SUA şi urcă la Jim Dexter care îi ascultă relatarea cu atenţie.

— Tipii ăştia sunt şireţi, zise el. O fată modernă ca Rugi crede foarte mult în superstiţii, mai ales datorită rolului pe care îl are în *Bondo Society*. Un deget tăiat înseamnă că te cheamă un mort.... Nu numai că vei muri, dar sufletul tău nu-şi va găsi odihna. Ticăloşii ăştia folosesc toate mijloacele. Dar asta nu vine din partea iranienilor.

— Unde crezi că e?

— Probabil că s-a dus să consulte un vrăjitor din satul ei, pentru ca acesta să întreprindă ceremoniile destinate să liniștească sufletul mortului. Chestia asta poate să dureze trei zile sau trei săptămâni. Nu mai conta pe ea. E ceva cu care nu te poți lupta.

Pentru Malko însă, problema esențială era dacă Bambé își va respecta sau nu învoiala. Avusese timp s-o prevină Rugi înainte de plecare? Adversarii nu o intimidaseră și pe ea?

Avea să afle peste câteva ore.

Capitolul XIII

Lumina pâlpâitoare a lumânării dădea petelor roșii de pe fața lui Wild Bill Hodges aspectul unui camuflaj. Prăbușit într-un fotoliu, irlandezul fuma niște trabuce enorme al căror miros umplea mica încăpere. Malko se ascunsese împreună cu el în unul dintre birourile goale ale casei în care locuia Bambé.

Împotriva oricărei așteptări, tânăra negresă nu fusese prin nimic intimidată și îl primise pe Malko așa cum fusese prevăzut. Malko fusese nevoit să-i explice că Rugi trebuise să părăsească orașul și Bambé acceptase să fie luată sub aripa lui protectoare. Cu o plăcere vădită!

Era demult noapte și așteptarea începea să uzeze nervii celor doi bărbați. Nimic nu le spunea că Hussein Forugi va cădea în capcana întinsă de Malko.

Acesta se uită la Bill Hodges. Mercenarul avea pe el o cămașă de pânză, ale cărei mâneci suflecate lăsau să se vadă tatuajele, și o pereche de blugi foarte ficși pe el, strângând o burtă care părea gata să rupă centura lată cu cataramă de argint. Cizmele negre erau văcsuite impecabil și mânerul unui pumnal ieșea din cizma dreaptă.

Irlandezul scoase din gură trabucul și zise:

— Până la ce oră îl așteptăm pe poponarul ăsta de Forugi?

— Până la zece, răspunse Malko. Nu cred că după aceea va mai veni.

Bambé îi spusese că toți iranienii aveau obligația să se întoarcă foarte devreme la reședință. Deci, mai aveau de așteptat cam două ore. De cealaltă parte a casei, probabil că și tânăra negresă începuse să se plictisească.

Sub fereastra lor izbucniră miorlăituri furioase. Niște pisici vagaboande care se băteau. Camera în care se aflau dădea doar spre mare, iar iranianul n-ar fi putut să vadă lumina deoarece venea prin parc. Malko se uită pe fereastră, urmărind luminile unei bărci de pescari care se depărta în golf.

Malko se ruga cerului ca iranianul să se lase tentat. Altfel ar fi ajuns într-un impas. Sigur, Wild Bill propusese ca ultim plan atacul reședinței lui Karim Labaki, dar era o acțiune prea puțin realizabilă.

Irlandezul scoase din cizmă pumnalul cu lama ascuțită ca briciul și se distră tăind în două o foaie de hârtie. Ochii lui mici se mișcau tot timpul. Zise cu vocea lui tărăgănată:

— E frumușică micuța Bambé și probabil că încă n-are sida.

Nesătul mai era! Îți venea să crezi că libaneza lui durdulie nu-i mai ajungea... Africa părea că înzecește impulsurile sexuale și ale unora și ale celorlalți.

Căscă și închise ochii, trăgând încetișor din trabuc. Range Rover-ul lui era parcat pe o fundătură, ceva mai departe, în fața unuia dintre oamenii lui. Malko se uită la ceasul de la mână.

Opt și un sfert. În cel mult două ore vor fi lămuriți.

* * *

Hussein Forugi, având în mână un pahar cu suc de portocale, în compania ambasadorului său, stătea retras de mulțimea necredincioșilor care se înghesuiau la cocteilul dat de Ambasada Coreei de Sud, într-un salon al hotelului *Mammy Yoko*. Era una din rarele ocazii în care ieșea în lume. Aveau ordin să nu se amestece în viața diplomatică ca să nu riște „poluarea"! Cu oranjada la vedere, priveau cu un dispreț afectat mulțimea de invitați care se îmbuiba cu sandviciuri și alcool. În general, diplomații din țările africane nu puteau să reziste...

Ambasadorul se aplecă la urechea lui.

— Mesagerul nostru va ajunge la Teheran mâine. I-am spus că totul merge după dorinţa noastră. Sper că n-am greşit.

Hussein Forugi îşi mângâie barba cu satisfacţie.

— Allah e mare şi adversarii noştri proşti, zise el sentenţios. Totul se va face aşa cum a dorit Imamul.

— Nimeni nu ne va putea acuza?

— Nimeni. Nu vor fi decât îndoieli şi numai Allah va putea să spună cine a înarmat mâna care ne va lovi duşmanii.

— Perfect, zise ambasadorul. Nu trebuie cu nici un preţ să facem greşeala pe care au făcut-o sioniştii cu Eichman în America Latină. S-au certat cu câteva ţări pentru că au acţionat cu stângăcie.

— Nu e cazul nostru, îl asigură Hussein Forugi.

Îşi termină oranjada. Bileţelul din buzunar îi ardea degetele. Încă de dimineaţă, Forugi era chinuit de îndemnurile contrare ale lubricităţii şi prudenţei. Ca să se ducă la întâlnirea cu Bambé, trebuiau îndeplinite mai multe condiţii, prima fiind aceea ca nimeni din anturajul său să nu-l poată bănui. Altfel, îl aştepta întoarcerea imediată la Teheran dar nu în condiţiile dorite de el. Fanteziile sale de la reşedinţă aveau loc pe un teren prieten, unde erau tolerate. Un scandal la Freetown, asta era cu totul altceva. Pe urmă, trebuia să evite posibilitatea unui şantaj. În privinţa asta, Forugi era mai liniştit. Teancul de leoni era destul ca s-o facă pe o africană să-şi ţină gura. Un glăscior slab de tot îi spunea că chemarea fetei era ilogică, dar avea o nevoie insuportabilă să-şi simtă iar sexul în gura ei senzuală...

Puse jos paharul gol şi îi spuse ambasadorului:

— Mai am încă de lucru. Trebuie să mă întâlnesc cu un informator important.

— Ai grijă, îi recomandă diplomatul. Eu mai rămân câteva minute.

Hussein Forugi nu depindea de el, ci de Ministerul Securităţii Interne, organism mult mai puternic decât Ministerul de Externe.

Imediat ce Forugi plecă, ambasadorul se apropie de bufet și ceru discret un pahar de coniac... Alcoolul îi încălzi plăcut gâtul și i se urcă la cap. Se uita la sticla de Gaston de Lagrange de parcă ar fi fost Imamul, aruncând priviri temătoare în jur. Un negru înalt în costum tradițional îi făcu cu ochiul din mulțime și ambasadorul întoarse capul stingherit.

Hussein Forugi se întoarse la mașina din parcare și urcă în spate. Fața lui era congestionată de tensiunea nervoasă și de dorință.

— Mergem în Murray Town, îi zise el șoferului. Mă lași acolo și mă aștepți. Nu trebuie să spui nimănui. E o întâlnire secretă.

— *Baleh, baleh*, murmură șoferul blazat.

* * *

— Iată-l.

Șușotitul lui Bill Hodges îl făcu pe Malko să tresară. De câteva momente, irlandezul se ascunsese în colțul casei și supraveghea poteca care traversa grădina abandonată. Asta la inițiativa lui Malko, pentru că nu aveau de unde să știe că Forugi va veni cu mașina.

Malko sări și el pe fereastră și îl urmă în tăcere pe Bill Hodges până la postul lui de observație.

Hussein Forugi dispăruse dar ușa casei era întredeschisă. Malko se uită la ușă cu pulsul brusc accelerat. Peste câteva minute vor ajunge într-o situație ireversibilă. Se simțea ca un general pe punctul de a da semnalul unui atac. Poți să știi la perfecție teoria, când treci la acțiune ai totdeauna trac. Începând din acel moment era singur. Jim Dexter, în ciuda bunelor sale intenții, nu va putea, dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, decât să-i asigure un loc la Arlington, cimitirul agenților secreți cu merite deosebite.

Cei doi bărbați rămaseră nemișcați câteva minute. Pentru a

evita orice reacţie intempestivă, era mai bine ca Hussein Forugi să fie deja în acţiune înainte de a interveni.

Trecu aproape un sfert de oră. Malko îşi simţea pulsul bătând în tâmple. Cu stomacul crispat, Malko se mişcă de pe loc şi ajunse la culoarul întunecos care ducea la camera tinerei negrese. În momentul în care ajungea la uşă, un ţipăt răguşit rupse tăcerea. Prin uşa întredeschisă, Malko îl zări pe iranian aşezat pe pat şi pe Bambé aşezată în genunchi în faţa lui. Cu gura deschisă, cu ochii ficşi, cu o expresie de satisfacţie intensă pe faţă, Hussein Forugi îşi împrăştiase sămânţa în gura tinerei negrese.

Fu ultima lui senzaţie agreabilă.

În momentul în care revenea cu picioarele pe pământ, iranianul îi văzu pe Malko şi pe Bill Hodges. Într-o fracţiune de secundă, o stupefacţie nemărginită luă locul extazului. Cu un fel de răget furios, Forugi o îmbrânci cu violenţă pe Bambé şi se ridică ca să fugă. Numai că uitase de pantalonii căzuţi pe glezne care îi împiedicau picioarele. Făcu un pas şi căzu cu faţa pe podeaua plină de praf.

Bill Hodges îl apucă de guler în momentul în care iranianul se ridica.

— Cine eşti? răcni Forugi. Dă-mi drumul, sunt diplomat...

— Poponarule, zise irlandezul.

Apoi îl lovi cu toată forţa cu pumnul stâng în stomac. Malko avu impresia că tatuajul intra în burta lui Hussein Forugi. Iranianul icni, o porni teleghidat în spate, căzu vomând, apoi începu să se agite ca să-şi tragă pantalonii.

Bambé privea scena stupefiată, cu ochii plini de spaimă. Îl apucă pe Malko de mânecă.

— N-o să-i faceţi rău...

— Nu, zise Bill Hodges, doar stăm la o parolă...

— Ajutor! strigă Hussein Forugi. Ajutor!

De data asta, muchia palmei irlandezului îi crăpă buza de sus şi iranianul se trase înapoi, protejându-şi faţa cu ambele mâini.

În clipa în care deschidea din nou gura să strige, Bill Hodges se lăsă în jos cu un gest foarte natural. Când se ridică, lama strălucitoare a pumnalului scos din cizmă reflectă lumina lămpii de petrol. Lama apăsa deja pe mărul lui Adam al lui Forugi.

— Vii cu noi, îi ordonă irlandezul. Nu mai scoți o vorbă și totul va fi foarte bine...

Iranianul, al cărui sânge curgea pe bărbie, încetă să mai opună rezistență. Participase la destule orori ca să-și dea seama că un om ca irlandezul din fața sa putea să-i taie gâtul fără cea mai mică emoție. Bill Hodges îl pipăi rapid dar nu găsi nici o armă. Apoi îl împinse afară.

Malko interveni.

— Ai venit pe jos?

— Nu.

— Unde e mașina?

— Departe.

— Șoferul știe unde ai venit?

— Nu, mărturisi iranianul cu o voce slabă.

Malko îl lăsă pe Bill să-l tragă afară.

Bambé se agăță de el.

— Și eu?

— Vii cu noi, zise el.

Ascultătoare, Bambé stinse lumina și îi urmă. Dădură ocol casei ca să ajungă, după câteva terenuri virane înșirate pe lângă mare, în fundătura în care se afla mașina irlandezului. Bill Hodges îl urcă pe Forugi în spate cu el și încredință volanul lui Malko.

Bambé se ghemui lângă el, complet înspăimântată.

— Ce vei face?

— Nu-ți fie teamă, zise Malko. Cu noi te afli în siguranță.

În timp ce străbăteau străzile desfundate din Murray Town, Hussein Forugi se aplecă spre Malko. Își recăpătase puțin din demnitate.

— Asta e răpire! zise el. Sunt diplomat. Veţi provoca un incident foarte grav între Republica Islamică Iran şi Sierra Leone. Ah...

Amuţi. Bill Hodges îl lovise în ceafă.

— Vorbeşti când îţi spunem noi, zise irlandezul.

Malko avea totuşi stomacul crispat. Se lansase într-o operaţiune total ilegală. În acest stadiu, nici CIA nu l-ar mai fi putut proteja.

Tot drumul, Bill Hodges fredonase balade irlandeze cu o voce de eunuc. Hussein Forugi stătea tăcut, ca şi Bambé, ghemuită lângă Malko.

Zdruncinăturile îi arunca tot timpul pe unii peste alţii şi Malko se văzu nevoit să reducă viteza. Din cauza prezenţei şoferului lui Hussein Forugi, iranienii puteau să-şi dea seama foarte repede de dispariţia directorului Centrului lor cultural. Nu aveau un răgaz mai mare de una-două ore. Până atunci totul trebuia rezolvat. Altfel aveau să înceapă adevăratele necazuri...

* * *

Hussein Forugi privi cu ochii holbaţi mobilierul luxos din salonul irlandezului. Opriseră maşina în faţa casei şi îi dăduseră liber şoferului. Yassira era consemnată în camera ei. Bambé, cuibărită pe o canapea, privea scena cu ochii ei mari şi căprui.

Bill Hodges se duse la bar şi-şi turnă un pahar de whisky. În cameră domnea o tăcere apăsătoare. Forugi îşi trecu limba ascuţită peste buzele uscate.

Imediat ce intraseră în casă, irlandezul îi legase mâinile cu o sfoară pe care o ţinea de celălalt capăt ca pe o curea. Hussein Forugi, cu faţa palidă şi ochii vicleni, arăta destul de jalnic.

Malko se apropie de el.

— *Mister* Forugi, ştim cine eşti şi ce faci.

— Sunt diplomat.

— Nu, zie Malko. Faci parte din Serviciul secret iranian şi execuţi direct ordinele Imamului Khomeiny. Înainte de a fi în Sierra Leone, ai ocupat un post de torţionar la închisoarea din Evin, iar mai înainte ai fost informatorul poliţiei politice Savak, în cartierul Chemiran din Teheran. Mai vrei şi alte detalii? Cum ai provocat executarea întregii familii Lak printr-un denunţ fals? Cum ai scos ochii unui fost ofiţer din Garda Imperială...

Forugi se cocârjase copleşit. Înghiţea mereu în sec şi era şi mai palid ca de obicei.

— Nu... nu e adevărat..., bâigui el. Cine eşti?

— Ştii foarte bine, răspunse Malko. La cererea ta, unul din oamenii lui Karim Labaki a încercat să mă asasineze.

Bill Hodges, care până atunci rămăsese tăcut, puse brusc paharul pe bar şi se năpusti înainte ca un taur. Petele roşii îi invadaseră toată faţa. Îl apucă de gât pe iranian şi începu să-l dea cu capul de perete.

— Ticălosule! Tu ai pus să fie omorâtă Seti.

Hussein Forugi ţipă, se zbătu şi pînă la urmă căzu la podea. Malko interveni.

— Bill, lasă-l deocamdată. *Mister* Forugi, vreau să ştiu cine sunt cei doi şiiţi libanezi pe care i-ai ascuns în reşedinţa voastră de pe Hillcot Road şi care acum se află la prietenul vostru Karim Labaki. Şi ce se pregătesc să facă.

Hussein Forugi miji ochii. Era clar că nu se aştepta la atâtea lucruri precise. Scutură din cap şi bâigui:

— Nu ştiu ce vrei să spui, nu-i cunosc pe aceşti oameni. N-am găzduit pe nimeni la reşedinţă. Îţi dau cuvântul meu.

Malko se întoarse spre Bambé.

— Bambé, mi-ai spus că doi necunoscuţi au stat în secret la reşedinţă?

Moartă de frică, negresa nu reuşea să răspundă. Tăcerea ei declanşă totuşi o isterie a lui Hussein Forugi.

— A minţit! răcni el. E o căţea spurcată, o atee, un animal...

Continuă în persană, acoperind-o cu injurii ordinare, cu ochii aproape ieşiţi din orbite. Malko îl lăsă să se descarce. Bill Hodges se uita la iranian. Zise:

— Nu avem mult timp la dispoziţie. Lasă-mă să mă ocup de el.

Malko n-ar fi vrut să-l lase pe mâna mercenarului. Dar nu avea ce face, trebuia să-şi mânjească mâinile. Revăzu în minte agonia frumoasei Seti şi cadavrul mutilat al lui Eddie Connolly, se gândi la masacrul de la Abidjan. Fără să mai pună la socoteală ce-ar fi putut să declanşeze cei doi terorişti şiiţi.

— *Mister* Forugi, zise el, te sfătuiesc să vorbeşti.

— Porcule! Nu eşti decât un porc necredincios! răcni iranianul. Allah vă va strivi, pe voi şi pe toţi ai voştri. Şi curând veţi plânge umiliţi, vă veţi plânge morţii...

Tăcu brusc, continuând să mormăie vorbe fără şir, şi mai palid la faţă, conştient că spusese prea mult. Malko se uită cu înţeles la Bill Hodges. Irlandezul zâmbi cinic.

— Lasă-l pe mâna mea. În cinci minute o să spună tot ce ştie... Şi n-am să-l şifonez prea tare.

Îl luă după el pe iranian, trăgându-l de sfoara care îi lega mâinile. Forugi încercă să se agaţe de mobile, răsturnă leul mare din abanos, ţipă, sfâşie o perdea şi în cele din urmă fu târât pe podea. Bambé râse nervos. Pentru ea, situaţia era din ce în ce mai comică. Malko interveni.

— Vin cu tine.

— Nu-ţi fie teamă, zise mercenarul. Doar îl frăgezesc puţin. Ca la carnea prea tare care trebuie puţin bătută...

Îl trase cu brutalitate pe Forugi spre grădină. Malko vru totuşi să-l urmeze, dar Bambé se agăţă de el.

— Nu mă lăsa singură!

Devenise complet isterică din cauza spaimei. Reuşi s-o liniştească, după care plecă în căutarea irlandezului. Acesta dispăruse. Malko îl strigă:

— Bill! Unde eşti?

Nu-i răspunse decât zgomotul valurilor. Ieşi afară pe uşa-fereastră, scrută întunericul, şi Bambé se agăţă imediat de el, la fel de înspăimântată. În condiţiile astea nu putea să-l găsească pe Bill Hodges.

Malko profită ca să reîncarce armele. Dacă ar fi funcţionat telefonul! Nu avea cum să ia legătura cu Jim Dexter. Măcar să nu fi dat alarma imediat şoferul iranianului...

* * *

Karim Labaki juca pocher cu câţiva prieteni când unul din oamenii lui i se aplecă la ureche. Probabil că era un motiv grav dacă era deranjat când juca cărţi cu oamenii cei mai puternici ai ţării, printre care ministrul de interne.

Karim îşi părăsi cărţile, traversă salonul imens cu podeaua acoperită cu o mochetă creată special pentru el de biroul de studii Claude Dalle. În faţa portalului îl aştepta un om, lângă un Mercedes CD al Ambasadei Iranului. Omul era vizibil preocupat.

—El vrea să vă vorbească, zise un palestinian. Şoferul lui Forugi.

— Ce cauţi aici? îl întrebă cu bruscheţe libanezul. Ai vreun mesaj?

Din cauza telefoanelor care mai mult nu funcţionau, foloseau frecvent mesageri. Şoferul înghiţi în sec.

— Nu. *Mister* Forugi a dispărut.

— A dispărut? Unde?

Şoferul îi povesti totul. Cum văzu că după o oră Hussein Forugi nu mai apărea, se întorsese la reşedinţă şi constatase că iranianul nu era nici acolo.

Labaki se gândea, mirosind ceva necurat. Porcul de Hussein Forugi se dusese probabil la o târfă. Îi veni în minte informaţia conform căreia Forugi era amantul centralistei de la reşedinţa iraniană. Nu mirosea a bine.

— Aşteaptă-mă, zise el. Vin cu tine.

Le spuse prietenilor să continue partida singuri, luă cu el trei palestinieni şi urcă în Mercedesul 500, urmat de şoferul lui Forugi. După zece minute se aflau în Murray Town. Parcurse zona în care dispăruse iranianul, din ce în ce mai intrigat. Spera ca porcul de Forugi să nu fi trecut totuşi de partea cealaltă. Cu iranienii nu puteai să fi niciodată sigur, erau nişte lichele...

Şoferul libanezului, care începuse să exploreze strada, se întoarse în grabă.

— Şefule, am aflat ceva... Veniţi.

Libanezul îl urmă până la o negustoreasă de ţigări — doi leoni bucata —, instalată pe veranda unei case dărăpănate. Şoferul explică faptul că vânzătoarea văzuse o maşină mare roşie nu departe de casa în care intrase iranianul, cu mai multe persoane în ea... Printre care şi fata care locuia acolo.

— Cine e? întrebă Labaki.

— Bambé, fosta centralistă de la reşedinţă, îi explică şoferul. O dată, când a fost bolnavă, am adus-o aici. O fată foarte tânără.

Libanezul simţea o mână de fier strângându-i inima. Ticălosul de Forugi îl minţise! O regula pe fata asta. Or, Bambé o cunoştea pe Rugi, care se întâlnea cu agentul CIA... Chiar că începea să miroase urât de tot. Puse două sute de leoni în faţa vânzătoarei de ţigări şi întrebă în creolă:

— *You sabe oussa shi done go* [1].

Fata întinse mâna, arătând cu ea în direcţie opusă centrului oraşului.

— *Shi gogo for ya* [2].

De data asta era de-a dreptul suspect. Cel mai mult îl intriga maşina roşie. În orice caz, se punea la cale ceva grav.

---

1 Ştii unde a plecat? (n.a.)
2 A plecat încolo (n.a.)

Se felicită că nu i se putea reproșa nimic. „Musafirii" lui erau pe punctul de a o lua din loc, înarmați cu acte în regulă. Numai că, Forugi ar fi putut să vorbească și să-l implice pe el, Labaki... Trebuie să-l găsească de urgență. Mort sau viu. Mai bine mort!

— Ne întoarcem! zise el.

Cele două mașini plecară în mare viteză, stropind cu noroi puținii trecători de la ora aceea. Imediat ce ajunse acasă, Karim Labaki se duse direct la ministrul de interne.

— Știi multe mașini mari și roșii la Freetown?

Negrul se gândi câteva clipe.

— Nu-mi amintesc decât de trei, răspunse el. Cred totuși că sunt singurele. Mercedesul vice-președintelui, mașina Pajero a lui Kofi, ghanezul care are restaurant, și Range Rover-ul acelui nebun de irlandez, protejatul lui Sheka Songu. Nici măcar nu știu cum e tolerat un astfel de om în țara noastră, după crimele pe care le-a comis în Mozambic. E un adevărat rasist...

Libanezul nu-l mai asculta. CIA îl răpise pe Forugi. Ceea ce nu era chiar un semn bun. Dacă americanii trecuseră la acest fel de acțiune, asta însemna că știau ce pregătesc iranienii. Cu ajutorul lui, Labaki. Trebuia să facă curățenie cu orice preț. Până când nu ajungea totul la urechile președintelui Momoh. Sigur, era puternic în Sierra Leone, totuși nu era atât de bogat ca Statele Unite și Arabia Saudită la un loc... Îl trase într-un colț pe șeful palestinienilor lui:

— Îți iei oamenii și pleci la Lakka, la Hodges, îi ordonă el. Ai grijă, e tot timpul înarmat. Aduci tot ce găsești acolo. Dacă opun rezistență, îi omori. Nu și pe Yassira.

Capitolul XIV

Un răcnet cumplit îl înfioră pe Malko. Părea că vine dinspre plajă, dincolo de grădina lui Bill Hodges. De data asta, fără să mai asculte strigătele tinerei negrese, Malko se repezi în grădină și privi spre plajă. În dreapta, la vreo cincizeci de metri, zări lumina unei lanterne și se năpusti în acea direcție.

În timp ce se apropia, Malko zări un corp suspendat de una din crengile unui copac mare care creștea la marginea nisipului. Cuprins de oroare, Malko își zise că irlandezul îl spânzurase pe Hussein Forugi!

Când ajunse la copac, își dădu seama că iranianul era suspendat doar de mâini, sfoara care îl susținea trecea pe după o creangă, celălalt capăt fiind ținut de irlandez. Țipetele lui de durere, deși mai puțin intense, continuau de zor. Bill Hodges se uita la el cu capul ridicat. Malko privi spre cizma irlandezului și se convinse că pumnalul era la locul lui.

— Bill, ce faci? îl întrebă consternat pe irlandez.

— Ți-am spus, îl înmoi, răspunse cu calm Wild Bill Hodges.

Îl prinse pe iranian de picioare, îl trase spre el, ca pe un pendul, cât mai sus posibil, apoi îi dădu drumul. Hussein Forugi porni înainte, răzuind cu spatele, în tăcere, trunchiul copacului. Mișcarea de pendul îl readuse spre irlandez și, din nou, atingând trunchiul, țipă ca un porc înjunghiat.

Malko se uita la scenă perplex. La prima vedere, acest joc de balansoar părea cât se poate de nevinovat. Se apropie mai mult și văzu cămașa iranianului ruptă în spate, făcută zdrențe,

fâșiile fiind îmbibate de sânge. Se uită la trunchiul copacului și înțelese șiretenia cumplită a lui Bill Hodges. Trunchiul copacului era plin de protuberanțe triunghiulare, ca o enormă răzătoare naturală. La fiecare trecere, vârfurile ei smulgeau câteva fâșii din pielea consilierului cultural iranian.

Bill Hodges îl prinse de picioare și începu să-l tragă din nou spre el.

— Încă o dată, zise el jovial.

— Oprește-te! strigă Malko.

Prea târziu. Irlandezul îi dădu brusc drumul și Hussein Forugi răzui din nou triunghiul copacului, printr-o mișcare de dus-întors, țipând și implorând.

— Dă-i drumul imediat! îi ordonă Malko.

Bill Hodges îi dădu drumul și iranianul căzu greoi. Se rostogoli și ajunse pe burtă. Spatele era o rană. Unii dintre țepii copacului rămăseseră înfipți în carne. Malko era revoltat, dar irlandezul părea în largul său.

— Așa se procedează aici ca să-i facă pe hoți să mărturisească, explică el. O metodă curată și naturală care lasă cicatrice. În felul ăsta îi recunoști imediat.

Malko se lăsă pe vine lângă Hussein Forugi care gemea.

— Cine sunt cei doi oameni? întrebă el.

După toate aparențele, iranianul fusese convenabil „înmuiat". Șopti cu o voce stinsă:

— Nabil Moussaoui și Mansour Kadar, șiiți din Beirutul de Sud.

— De ce-au venit aici?

— Pentru o misiune.

— Care?

— Trebuie să pună mâna pe un avion și să-l deturneze spre Beirut.

— Aici?

— Nu.

— Unde?

— La Abidjan.

— Care avion?

Tăcere. Irlandezul, care asculta conversația, trase puțin de sfoară.

— Dă-mi voie să-l urc iar pe ticălosul ăsta.

Hussein Forugi gemu.

— Nu! Nu! Avionul de sâmbătă seara spre Paris.

Adică peste patruzeci și opt de ore.

— De ce acest avion?

— Pentru că la bord vor fi mulți americani...

— De unde știi?

— De la informatorii noștri.

— Cum vor urca la bord oamenii voștri cu armele?

Hussein Forugi tăcu. De data asta, nici amenințările lui Bill Hodges nu-l mai făcură să-și descleșteze gura.

Malko spuse cu o voce detașată:

— Urcă-l din nou. Trebuie să aflăm.

În ciuda țipetelor, Hussein Forugi fu din nou suspendat de creangă. În momentul în care irlandezul îl prindea de picioare ca să reînceapă jocul sinistru de balansoar, un negru sosi într-o fugă nebună, cu ochii ieșiți din orbite.

— Șefule! Șefule! În sat sunt niște albi care au întrebat unde se află casa noastră. Au fost trimiși la casa de la Cap Hamilton, dar se vor întoarce...

— *Shit*! Palestinienii! zise Bill Hodges.

Îi dădu drumul brusc iranianului, care încă o dată își răni spatele de copac. Malko își dădu seama că era prea riscant să încerce să afle mai mult. Nu știa cu câți oameni vor avea de-a face. Înainte de orice trebuia anunțată CIA. Trebuia să fie anunțați cei de la Abidjan.

— Să plecăm, știm destul, zise el.

Fără să le mai pese de Hussein Forugi, lungit la pământ, o porniră în fugă spre casă. Bambé, care dormea pe canapea, se sculă tresărind. Bill Hodges luă două puști, o carabină din rastelul de arme și o traistă cu cartușe. Apoi se repezi pe culoar.

— Yassira!

Libaneza apăru cu un zâmbet puţin crispat.

— Plecăm! o anunţă Bill Hodges.

— Unde?

— O să vezi!

Bambé tremura din toate încheieturile. Se agăţă de Malko.

— Nu mă lăsa!

Malko o conduse la Range Rover. Duse armele şi aşteptă cu nerăbdare. Ce făcea Bill? Minutele treceau. Pândea anxios cărarea care ducea la drumul spre Freetown, singurul drum de acces la casa irlandezului. Intrigat de absenţa lui prelungită, Malko se întoarse în casă. Se lovi de Yassira care plângea în hohote, cu hainele sfâşiate, împinsă de irlandez, ale cărui pete erau mai roşii ca niciodată.

— Putoarea asta fugea pe plajă! zise el sumbru. Nu-i plac călătoriile.

Libaneza se agăţă de Malko.

— Te rog, lasă-mă aici, nu vreau să plec cu el, e nebun... Vreau să mă întorc la bărbatul meu. M-a răpit.

O palmă zdravănă îi luă piuitul. Hotărât lucru, Bill Hodges era lipsit de galanterie. O aruncă pe Yassira în interiorul maşinii ca pe un pachet, sub privirea dezaprobatoare a lui Malko.

— De ce n-o laşi să plece?

Irlandezul izbucni într-un râs vesel în timp ce demara.

— O s-o vând pe putoarea asta! S-o găsi un libanez care să mi-o cumpere.

Bambé îi aruncă o privire admirativă. În fine, un alb care ştia să vorbească femeilor. În Africa, era ceva obişnuit să vezi o femeie târâtă de păr în public de bărbatul sau de amantul ei.

Malko tresări.

— Bill, priveşte!

Două faruri veneau drept spre ei. Vehiculul se apropia cu mare viteză pe cărare, singurul drum de fugă. De partea cealaltă se întindea plaja.

* * *

— *Bloody shit*!

Bill Hodges dădu înapoi, smulgând jumătate din gardul care despărţea poteca de plajă, trecu în viteza întâi şi acceleră.

— O să vedem dacă chiar e o maşină pentru orice fel de teren! zise el. Ţineţi-vă bine.

Malko întoarse capul. Vehiculul urmăritorilor lor nu mai era prea departe. Deodată, Range Rover-ul păru că intră în nisip şi viteza se micşoră brusc.

Cu maxilarele încleştate, cu tatuajele deformate de muşchii încordaţi de efort, Bill Hodges ambală motorul manevrând vitezele.

— Sfinte Patrick! Dumnezeii şi Cristoşii mă-si! bombăni el. Nu mă lăsa baltă!

Cu o încetineală exasperantă, Range Rover-ul începu să alunece pe o parte, recăpătând puţină viteză. Câştigând centimetru cu centimetru. Dar nu era destul. Cealaltă maşină ajunsese la treizeci de metri în spatele lor.

Bill îi aruncă lui Malko una din puşti.

— Întârzie-i!

Malko luă puşca, sări jos şi armă. Era şi timpul. Un alt Range alb îi prindea din urmă. Se opri la prima împuşcătură. Doi oameni săriră jos, traseră câteva rafale, ascunzându-se apoi după tufişuri. Malko trase toate cele opt cartuşe la nimereală, fără să-şi facă prea mari iluzii. De la distanţa aceea nu putea decât să spargă parbrizul.

Range Rover-ul roşu parcursese douăzeci de metri. Ajunse la el în fugă.

— Bravo, zise Bill Hodges.

Roţile din faţă muşcară dintr-un pământ mai tare şi virară la dreapta, pătrunzând într-o pădurice rară, făcând slalom printre trunchiurile enorme.

— Am rezolvat-o! zise Bill Hodges exultând.

Luă viteză și farurile celeilalte mașini dispărură în spatele perdelei de copaci. Tocmai când începuse și Malko să se destindă puțin, Range Rover-ul se duse în jos cu bordul, împroșcând puternic în toate părțile. Bill Hodges înjură, răsuci brusc volanul, dar nu putu să evite groapa ascunsă de frunzele uscate de bananier. Cu un „pleosc" înăbușit, mașina se înfundă până la butuci, încremeni și motorul se opri.

— *Son of a bitch*! răcni Bill Hodges.

Sări jos, inspectând stricăciunile. Malko fu într-o clipă lângă el.

— Putem rezolva cu un troliu, zise irlandezul. Dar o să facă zgomot și-i va atrage pe ceilalți.

— Să așteptăm, sugeră Malko.

Irlandezul stinse farurile. Ascunși în umbră, auziră motorul celuilalt Range Rover care urla pentru a scoate vehiculul din nisip, apoi mergând pe lângă pădurea în care se aflau. Urmăritorii erau probabil convinși că se aflau deja departe. Când se făcu din nou tăcere, Bill luă cablul înfășurat pe troliul din față și începu să tragă, ca să-l agațe de un copac.

După o jumătate de oră nu se mișcaseră nici măcar un centimetru. La fiecare tracțiune, mașina se înfunda încă puțin.

— Trebuie să folosim lopețile, zise irlandezul. Să săpăm sub roți și să punem crengi. Altfel, mâine dimineață suntem tot aici.

* * *

Karim Labaki nu se mai putea concentra asupra jocului de cărți, iar asta îl costase patru mii de dolari. Ministrul de interne care câștigase echivalentul a patru ani de salariu dintr-o singură mână, își turnă o porție bună de coniac și începu să încălzească paharul între degetele grase.

— Continuăm?

Karim Labaki nu avu timp să răspundă. Unul din palestinieni

apăru în cadrul ușii salonului și îi adresă un semn discret. Labaki se ridică imediat și se apropie de el.

— L-am găsit pe Forugi, îl anunță palestinianul.

— Viu?

— Da, dar pocit.

— Unde e?

— În garaj.

Labaki îl urmă. Palestinienii îl lungiseră pe Hussein Forugi pe o parte, direct pe ciment. Karim Labaki îi văzu spatele sfâșiat și înțelese ce-i făcuseră. Iranianul întredeschise ochii și gemu. Părea că se simte foarte rău. Labaki se întoarse spre oamenii lui.

— Lăsați-ne singuri. Păziți garajul.

Se aplecă spre rănit.

— Ce s-a întâmplat?

Cu frânturi de fraze, Hussein Forugi îi povesti întreaga aventură, fără să omită nimic. Libanezul îl asculta nepăsător, stăpânindu-și furia. Îl bătu ușor cu palma pe umăr pe iranian și zise:

— Bine, o să te-ngrijim.

Ieși din garaj și spuse câteva vorbe șefului palestinienilor. Acesta luă din Range Rover-ul alb sfoara cu care fusese legat iranianul. Împreună cu alt palestinian, trecu sfoara după gâtul lui Hussein Forugi. Apoi începură să tragă fiecare spre el, sprijinindu-se de umerii iranianului și strangulându-l cu brutalitate.

Hussein Forugi luptă doar câteva secunde. Era mult prea slăbit ca să-și poată strecura degetele între sfoară și gât. Fața i se înnegri, sughiță de câteva ori și muri zgâriind cimentul cu unghiile.

Palestinianul desfăcu sfoara și o puse la loc în mașină.

* * *

— Niște criminali au pus mâna pe prietenul nostru iranian Hussein Forugi și l-au torturat înainte de a-l asasina, explică

Karim Labaki ministrului de interne. Am fost anunţat adineauri. Oamenii mei tocmai au adus cadavrul.

Furios că i se întrerupsese jocul, ministrul zise:

— Îl voi anunţa imediat pe Sheka Songu. Ai vreo bănuială?

— Mai mult decât o bănuială. Cadavrul a fost găsit în grădina lui Bill Hodges, mercenarul... Haide să-l vezi.

Ministrul îl urmă în garaj fără tragere de inimă. Acolo se uită doar câteva secunde la cadavrul lui Forugi.

— E pur şi simplu dezgustător, zise el. Voi da ordine ca CID să-i prindă imediat pe vinovaţi.

— Au plecat cu un Range Rover roşu, preciză libanezul, probabil împreună cu alt om. Un alb, agent al Serviciului secret american, şi el tot un mercenar...

Mercenarul era oaia neagră a tuturor africanilor.

Ministrul se uită la ceas.

— Bine, dragul meu prieten, mă voi ocupa imediat, dar să terminăm partida. Avea un ful de regi şi miza era un milion de leoni. Se întoarseră la locurile lor. Karim Labaki ceru două cărţi. Păstrase doi aşi. Primi încă un as şi doi de zece. La început vru să zică „parol". Dar văzu sudoarea de pe fruntea ministrului şi se răzgândi.

— Pas! zise el aruncând cărţile.

— Parol, zise ministrul.

Îşi etală cărţile. Nici unul dintre ceilalţi doi libanezi nu aveau mai mult de o pereche. Ministrul izbucni într-un râs fericit şi strânse miza. Cu o privire, Labaki îi îngheţă pe ceilalţi libanezi care voiau să continue partida. Se ridică, dând exemplu.

— Trebuie să-l lăsăm pe ministru să-şi facă treaba, zise el.

Ministrul de interne aprobă cu gravitate.

— Voi da dispoziţie să se instaleze baraje peste tot, în aeroport, pe drumuri, la posturile de frontieră. Aceşti mercenari trebuie arestaţi. Ei sunt un adevărat flagel al Africii.

Labaki îl însoţi până la Mercedes. O maşină pe care i-o oferise chiar el, ca şi preşedintelui. Cu valijoara plină de leoni, ministrul va face treaba cu tragere de inimă. Karim Labaki se

întoarse în casă, convingându-se în trecere că palestinienii păzeau punctele strategice. Îl chemă pe șef.

— Fii atent, mai ales în noaptea asta. E posibil să fim atacați. Să tragi fără ezitare.

Se retrase în biroul lui, puse o casetă video, se instală într-un fotoliu adânc și aprinse un trabuc.

* * *

A fost nevoie de o oră și jumătate de eforturi pentru scoaterea vehiculului împotmolit! Bill Hodges ieși cu viteză din pădure și porni spre Freetown, accelerând la maxim, făcând slalom printre gropile enorme.

— Încotro? întrebă Malko.

Bill Hodges rânji.

— Bună întrebare. Habar n-am.

— Trebuie să-l previn pe Jim Dexter, zise Malko. La ora asta e probabil acasă.

— Atunci, direcția Signal Hill, conchise irlandezul. Pe urmă, vom putea face o mică vizită lui Labaki, să punem mâna pe cei doi indivizi.

— Nu știu, răspunse Malko. Ceea ce s-a întâmplat dovedește că au fost anunțați. Iranienii n-ar acționa direct. Deci, sunt cu ochii în patru. Șoferul lui Forugi s-a dus probabil la el acasă. E mai bine să examinăm situația cu Jim Dexter.

* * *

Range Rover-ul trecu podul de fier de peste Lumley Creek și intră pe drumul care urca spre colinele cartierului rezidențial. Malko reîncărcase pușca așezată pe genunchi, dar celălalt Range Rover nu se mai arătase.

Yassira nu deschisese deloc gura iar Bambé, ghemuită pe scaunul ei ca un animal, părea că doarme. Malko zări în sfârșit

building-ul înalt de pe marginea străzii unde locuiau americanii de la ambasadă și, exact în spate, vila lui Jim Dexter.

Range Rover-ul intră pe un drum în pantă care ocolea building-ul și ajunse în spate. Farurile luminară poarta mare a vilei lui Jim Dexter. În față era oprită o mașină albastră, cu sigla SLP[1] pictată cu litere albe pe portieră.

Bill Hodges înjură și răsuci brusc volanul.

— *Shit*! Poliția!

Treizeci de secunde mai târziu, coborau Signal Hill. Malko era foarte abătut. Oare ce se întâmplase pentru ca poliția oficială să supravegheze casa responsabilului CIA?

— Unde mergem? întrebă Bill Hodges.

Malko tocmai își pusese creierul la contribuție, examinând diferite posibilități. Ambasada era exclusă. Diplomații nu sufereau CIA, dar când agenții ei erau în dificultate, atunci manifestau o adevărată ură față de ei. Rugi dispăruse. Hotelul probabil că era deja supravegheat. Mare lucru nu-i mai rămânea.

* * *

— Poate că știu un loc, zise deodată Bambé cu o voce timidă.

— Unde?

— La Kofi, proprietarul restaurantului casei roșii de pe Pademba Road. Una dintre nevestele lui face parte din aceeași *Bondo Society* ca și mine. Dacă îi puteți da ceva bani, cu siguranță că va accepta să ne ajute.

— Să mergem!

Reveniră spre centru. Străzile din Freetown erau pustii. Bill Hodges străbătu Pademba Road cu o viteză nebună. Poarta mare a curții vecină cu casa din lemn care adăpostea

---

[1] *Sierra Leone Police (n.a.)*

restaurantul era deschisă. Bill intră și opri în curte. Apoi închise poarta. Vehiculul nu mai putea fi văzut din stradă.

— Vino cu mine, îi zise Bambé lui Malko.

Malko o urmă și fură primiți de o fată înaltă și fără vlagă, cu un inel de aur în nas. Cele două negrese schimbară câteva cuvinte cu glas scăzut. Cea cu inelul în nas plecă și se întoarse cu un negru foarte înalt cu un fel de pălărie din pânză, îmbrăcat după moda africană, cu mult rafinament. Avea trăsături delicate, bărbuță și ochii îi scăpărau de inteligență. Îi întinse lui Malko o mână fină, cu unghii foarte lungi, ca cele ale unei femei.

— Bună seara, îmi pare bine că vă pot veni în ajutor. Nu-i sufăr nici pe libanezi, nici pe iranieni. Sunt niște doctrinari periculoși.

— Ne poți adăposti în noaptea asta?

— Sigur. Am o încăpere mare la etajul doi pe care o țin pentru prietenii mei aflați în trecere. Trăim împreună în această casă, eu și cele șapte soții ale mele.

— Ești musulman?

Negrul scutură din cap zâmbind.

— Nu. De ce-ar trebui să fii musulman ca să trăiești cu mai multe femei? Am bătut lumea, din Florida până în Tanzania. Am întâlnit femei aproape peste tot și le-am păstrat. Sunteți bine veniți.

— Și mașina?

— O voi ascunde într-un garaj. Ați cinat?

— Nu.

— Atunci veniți.

Gazda plecă. Bambé îl agăță pe Malko de mânecă.

— Vrea o mie de dolari, zise ea.

Asta făcea primirea mai logică. Malko numără bancnotele de o sută de dolari, apoi le rupse în două.

— Acum îi dai numai jumătate, zise el. Cealaltă jumătate o va primi când plecăm.

Bambé zâmbi. Iată un alb care nu se lăsa tras pe sfoară!

Era mai bine să evite ca nu cumva Kofi să fie tentat să câștige două mii de dolari trădându-i.

* * *

Nu se auzea decât zgomotul lingurilor în bolurile de porțelan. Kofi și nevestele lui se uitau la cei doi albi și însoțitoarele lor, toți așezați pe rogojini, hrănindu-se cu un *clam chowder* foarte condimentat în care pluteau bucăți de langustă. Iluminatul era redus: lămpi roșii și câteva lumânări. Chiar și Bill era relaxat. Două dintre nevestele lui Kofi erau superbe, în veșmintele mulate pe corp ce desenau formele admirabile.

Irlandezul se holba pur și simplu la ele. Yassira stătea bosumflată în fața tuturor acelor femele. Kofi nu le scăpa din ochi.

— Veniți, zise el după ce terminară de mâncat.

Îi duse la etajul de sus, într-o încăpere mare unde se aflau vreo șase paturi de campanie. Obloanele de lemn erau închise și înăuntru era o căldură copleșitoare. Malko se trânti pe unul din paturi și Bambé luă imediat patul vecin. Bill se așeză lângă ușă, Yassira lăsă un pat între ea și el. Kofi le adresă un mic semn amical.

— Noapte bună.

Ciudată pensiune de familie.

Malko căzu pe gânduri. Afurisită situație! Era la mijloc, hăituit de ucigașii libanezilor și de poliția din Sierra Leone. Înainte de orice, trebuia să anunțe CIA. Apoi, dacă era posibil, să intervină împotriva celor doi șiiți găzduiți de Karim Labaki.

O operațiune extrem de riscantă pe care era obligat totuși s-o execute. Treptat, zgomotele de-afară se estompau. Freetown dormea. Malko își zise că era momentul să încerce un contact cu Jim Dexter. Poate că a doua zi era prea târziu... or, rămăseseră mai puțin de patruzeci și opt de ore înainte de

atentatul proiectat. Se ridică încetișor, dar Bill veghea. Irlandezul se postă în fața lui.

— Încotro?

— Vreau să încerc să dau ochii cu Jim Dexter.

— Pe jos? Știi cum să ajungi la Signal Hill?

— Bineînțeles.

Cu sacoșa în mână, Malko coborî scara care trosnea. Întoarse capul. Bambé venea după el.

— Merg cu tine...

— Nu.

— Ba da. Mi-e frică fără tine.

Dându-și seama că nu va reuși s-o facă să se răzgândească, renunță și se strecurară pe Pademba Road, pustie la ora aceea.

Capitolul XV

Malko ajunse la capătul drumeagului desfundat care ducea la vila lui Jim Dexter. Bambé păşea mărunţel în urma lui, ca un câine fidel. Fata îl pusese să o ia peste colinele acoperite de junglă, evitând astfel drumurile mari. Tăcerea nu era deranjată decât de ţipetele câtorva păsări de noapte. Ascuns în hăţişuri, Malko supraveghea poarta de fier a vilei.

Maşina poliţiei dispăruse dar un soldat, cu arma la umăr, moţăia sprijinit de poartă. Nu avea cum să intre fără să fie văzut.

Bambé se aplecă la urechea lui Malko.

— Nu mişca. Lasă-mă pe mine.

Fără nici cel mai mic zgomot, fata porni în direcţia imobilului vecin unde locuiau americanii de la ambasadă.

După câteva minute, Malko o văzu pe Bambé lângă building. De la postul lui, soldatul avea probabil impresia că ieşea din clădire. Fata traversă mica piaţă rotundă fără să se grăbească, pe la vreo zece metri de santinelă.

Soldatul se scutură, lăsă arma să-i alunece de la umăr şi o strigă pe tânăra negresă. Bambé se apropie supusă de el şi începură să vorbească. Malko nu putea să audă ce-şi spuneau, dar râsul fetei îl linişti. Soldatul îşi agăţase din nou puşca de asalt pe umăr şi se învârtea în jurul ei ca o pisică în jurul unui canar.

Bambé ţopăia pe loc ca să evite avansurile lui din ce în ce mai îndrăzneţe. În cele din urmă, soldatul puse jos puşca şi

reuşi s-o ia în braţe pe Bambé. Ea se zbătea fără convingere, soldatul încerca s-o sărute, amândoi râzând în hohote. Până la urmă, soldatul a luă pe Bambé de mână şi o trase spre un boschet, în partea opusă celei în care se afla Malko.

Acesta aşteptă câteva secunde, apoi traversă drumeagul în fugă, urcă pe poarta de fier, se lăsă să cadă în grădină şi se năpusti spre uşa vilei.

După câteva clipe, în interiorul vilei se aprinse o lumină şi vocea lui Jim Dexter întrebă din prag:

— Cine e?

— Malko!

Uşa se deschise imediat şi americanul apăru în pantaloni de pijama, cu un pistol automat Beretta în mână, cu părul ciufulit şi ochii umflaţi de somn. Se uită la Malko cu un amestec de stupefacţie şi de uşurare.

— *My God*! Te credeam la închisoare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko. De ce te supraveghează poliţia?

— Din cauza ta, răspunse americanul. Ministrul de interne este prieten cu Labaki. Te-a acuzat că eşti un mercenar. Asta mi-a spus poliţistul care a venit aici.

Îl duse în salon şi Malko începu să-i povestească ce făcuse. Americanul începu să ia note cu febrilitate.

— Unde sunt cei doi şiiţi? întrebă el.

— Cred că acasă la Karim Labaki.

— Tot n-ai reuşit să le afli semnalmentele sau numărul de paşaport?

— Nu. Unul dintre ei este bărbatul din fotografie, Nabil Moussaoui.

— Voi transmite toate aceste informaţii la Abidjan şi tuturor Staţiilor noastre. Dar aceşti terorişti trebuie neutralizaţi înainte să plece.

— O să fie dificil, zise Malko. Mai ales dacă se amestecă şi poliţia locală.

— Ţi-au percheziţionat camera de la hotel, îl anunţă

americanul. Sheka Songu a refuzat să vorbească cu mine la telefon. Ăsta e semn rău. Iar moartea lui Hussein Forugi mai mult a stricat lucrurile.

Malko tresări.

— A murit? Cine l-a omorât?

Americanul îi aruncă o privire întrebătoare.

— După toate aparențele, Wild Bill. Ți-am spus că e un tip greu de ținut în frâu.

— E o minciună! îl corectă Malko. Era viu când am plecat de la Lakka. Puțin cam șifonat, dar perfect sănătos. Ceilalți l-au asasinat și au aruncat vina pe noi...

Americanul aprinse o țigară cu un gest nervos.

— Te cred și voi menționa acest lucru în raportul meu. Dar voi l-ați răpit și, pentru poliție, voi sunteți cei care l-ați omorât. Acum ce plan ai?

— Înainte de orice, am nevoie de o mașină. Range Rover-ul roșu al lui Bill este prea ușor de reperat. Apoi mă voi gândi la un mod abil de a-l ataca pe Labaki.

— Rămâne să ne întâlnim mâine dimineață la zece la *City Hotel*, în centru, propuse Jim Dexter. Acolo nu e nimeni niciodată. Dacă vii pe jos, riști mai puțin să fii reperat, dacă nu dai târcoale prin preajma ambasadei. Îți voi aduce o mașină și bani. Cum pleci acum?

— Bună întrebare! zise Malko. Mă gândeam s-o șterg prin spatele grădinii.

Probabil că santinela se întorsese la postul ei.

— Te însoțesc, propuse americanul. Soldatul va crede că ești un invitat. Nu te-a văzut intrând...

* * *

Santinela se întorsese într-adevăr la post. Jim Dexter sparse gheața zicându-i:

— Nici o problemă?

— Nici o problemă! răspunse negrul.

Soldatul nici măcar nu se uită la Malko. I se spusese să-i intercepteze pe cei care intrau, nu pe cei care ieșeau. Americanul îi strecură în mână o bancnotă de douăzeci de leoni.

— Noapte bună.

Unde era Bambé? Coborâră pe drumeagul care ducea la șosea și, la o sută de metri mai departe, o zăriră îndepărtându-se pe jos. Jim Dexter opri doar cât fata să urce.

— Totul e bine? întrebă fata.

— Perfect, zise Malko. Ai fost formidabilă.

Cinci minute mai târziu, Jim Dexter îi lăsă pe Pademba Road, și se întoarse imediat la vila lui. Bambé părea încântată la culme că se sacrificase.

— Ce i-ai spus soldatului ca să nu intre la bănuieli? întrebă Malko.

— Că sunt la un alb. Atunci a vrut să-mi facă *fucky-fucky*...

Ochii ei luceau de o bucurie nevinovată... Se grăbi să completeze:

— Dorința lui era prea mare, și m-am distrat cu *pricky* al lui. Asta a fost tot. Dar a fost totuși mulțumit...

O putorișcă încântătoare... Bambé urcă înaintea lui Malko treptele de lemn ale casei vechi și se opri brusc, cu un deget la buze. Cu pulsul brusc accelerat, Malko scoase Coltul și păși înaintea ei. Palierul era barat de două siluete. Auzi răsuflări scurte, gâfâieli, ca ale unor oameni care se băteau. Ochii i se obișnuiseră cu penumbra și descoperi ce se petrecea. Becul roșu din tavan lumina un bărbat și o femeie, strâns îmbrățișați.

Femeia era Yassira. Sprijinită de balustrada care se clătina, cu piciorul așezat pe un scaun, tânăra femeie era luată cu asalt de ghanezul Kofi. În mod regulat ca un metronom, ghanezul intra și ieșea din ea ținând-o de șolduri. Malko ghici în lumina roșiatică dimensiunile neobișnuite ale sexului său și înțelese instantaneu atracția pe care o exercita asupra nevestelor lui.

Libaneza părea în al noulea cer, cu capul dat pe spate, cu gura deschisă, cu hainele suflecate până la şolduri.

Kofi întoarse capul, îl zări pe Malko şi îi adresă un zâmbet angelic şi plin de blândeţe. Posedându-şi în continuare partenera...

Malko şi Bambé se strecurară prin spatele lor. Yassira nici măcar nu părea să-şi dea seama de prezenţa lor. Când ajunseră la dormitorul comun, Bambé încă mai pufnea. Fură întâmpinaţi de un sforăit răsunător. Becul roşu lumina o sticlă de whisky goală, aşezată lângă irlandezul întins pe spate ca un cadavru. Măcar să nu se trezească! Malko se întinse pe patul lui de campanie.

Ce seară!

După câteva minute, Malko auzi gemete înăbuşite venind dinspre palier. Apoi se făcu din nou tăcere, Yasira se strecură în dormitor şi se lungi cuminte în pat, nu departe de amantul ei oficial... Când Malko fu pe punctul de a adormi, Bambé se strecură lângă el. Tânăra negresă îşi scosese hainele şi pielea ei era fierbinte.

Fără o vorbă, Bambé începu să-şi frece uşor corpul de el. Malko îi mângâie fundul şi ea se arcui imediat, ca o pisică. Când ajunse la pântec, Malko descoperi că zbânţuielile lui Kofi şi Yassira nu o lăsaseră indiferentă. Avea respiraţia sacadată şi bazinul agitat de înfiorări uşoare. Picioarele i se depărtară lent şi îl trase pe Malko peste ea. Ţipă încetişor când el o pătrunse dintr-o dată. Apoi se agăţă cu amândouă mâinile de bara de la capătul patului şi începu să se mişte sub el, frecând ceea ce-i mai rămăsese din clitorisul parţial amputat cu ocazia iniţierii sale în *Bondo Society*.

Curând fu zguduită de un spasm puternic. Îl strânse între picioare pe Malko şi îl trase şi mai mult spre ea, strivindu-şi sânii tari de pieptul lui.

Malko se mai mişcă o dată, atât de violent încât avu impresia că o străpunge pe Bambé, şi-şi răspândi sperma.

Când coborî cu picioarele pe pământ, Malko o zări pe Yassira privindu-i fix, cu o mână între picioare.

Bambé se întoarse în patul ei. Recreația se sfârșise. Malko rămase în întuneric, cu inima bătând cu putere, amețit de căldură, cu capul în fierbere. Următoarele ore aveau să fie decisive. Informațiile pe care putuse să le transmită celor de la CIA erau de primă importanță. Numai că, misiunea lui n-ar fi fost reușită decât dacă i-ar fi interceptat pe cei doi teroriști șiiți. Și asta nu era o plimbare de agrement.

* * *

În fiecare secundă, Malko se aștepta să vadă ivindu-se un polițist. Slavă domnului, libanezii mișunau în centrul orașului și el trecea neobservat. Din prudență îi lăsase la Kofi pe Bill Hodges și pe cele două femei.

Cu sacoșa în care se afla Coltul agățată pe umăr, Malko se opri în colțul pe care Wilberforce Street îl forma cu Johnny Street, sub firma Societății Comerciale a Africii de Vest, cea mai veche casă de comerț a acestei companii în Africa. Privi în jur. Nici un baraj de poliție, nici un fel de activitate neobișnuită. În fața lui se înălța o clădire mare și albă cu două etaje înconjurată de o grădină rămasă în părăsire unde se etala o tarabă de bibelouri africane. Vopseaua se cojea și tabla ondulată a acoperișului era înroșită de rugină. Asta era tot ce mai rămăsese din *City Hotel*, pe vremuri cel mai elegant din Freetown.

Malko traversă grădina, urcă treptele peronului și intră în bar. O încăpere plină de praf, cu câteva afișe vechi de cincizeci de ani. Un alb bătrân servea la un bar în formă de semilună. Consumator: un alt alb care părea ieșit dintr-un roman de Somerset Maugham cu costumul lui alb și pălăria gălbuie. Malko se instală la bar. După treizeci de secunde apăru și Jim Dexter. Părea nervos și întoarse capul de câteva ori.

— Nu trebuie să rămânem aici, zise el. Te caută cei de la CID. Sheka Songu mi-a spus că trebuie să părăseşti oraşul. O maşină 505 albă e parcată în faţa Staţiei de benzină Esso, la dreapta cum ieşi. Urcă în ea şi încearcă să ajungi în Liberia. Staţia de la Monrovia te va ajuta.

— Şi Karim Labaki?

Americanul făcu un gest fatalist.

— Asta e! nu putem să facem miracole. Riscurile sunt prea mari.

Puse cheile pe bar, dădu mâna cu Malko şi ieşi. Semăna cu evacuarea Saigonului. Malko remarcase deja că americanii intrau repede în panică. Îşi termină votca şi începu să se gândească. Nu-i plăcea deloc să plece şi să-i lase de capul lor pe cei doi terorişti. Dar cum să intre la libanez?

Părăsi barul fără să fi răspuns la această întrebare. În momentul în care traversa Wilberforce Street, Malko văzu doi bărbaţi coborând dintr-o maşină veche. Unul dintre ei era Eya Karemba, iar celălalt, poliţistul îmbrăcat cu sahariană.

Malko grăbi pasul şi se îndreptă spre maşina 505 albă parcată pe Johnson Street. Băgă cheia în contact exact în momentul când cei doi poliţişti dădeau colţul străzii.

Eya Karemba mergea în faţă. Zărindu-l pe Malko urcând în maşină, negrul o luă la fugă, făcând paşi imenşi. Malko ezită. Erau prea mulţi trecători în preajmă pentru un schimb de împuşcături în toată regula. Răsuci cheia în contact. Motorul porni imediat, dar trebuia să dea puţin înapoi ca să poată ieşi.

Lovi violent maşina din spatele lui. Îl văzu în oglinda retrovizoare pe Karemba care se oprea. Negrul scoase un pistol mare de la centură, întinse braţul şi ţinti cu grijă. Colegul său, care îl ajunsese din urmă, avea şi el arma în mână. Malko îşi aminti de ceea ce spusese Bill Hodges. Era un trăgător de elită. Răsuci volanul şi smulse violent maşina de la bordură, dar îşi dădu seama că nu avea timp să se depărteze.

Răsună o detunătură și geamul din spate se făcu țăndări, imitat o fracțiune de secundă mai târziu de parbrizul care explodă în interior sub impactul proiectilului. Văzu în oglinda retrovizoare că negrul țintea din nou și își zise că va muri.

Capitolul XVI

Malko se aruncă afară din maşină prin portiera deschisă, în momentul în care cel de al doilea glonţ tras de Karemba distrugea oglinda retrovizoare. Se rostogoli, scoase Coltul din sacoşă şi îl încărcă.

Poliţistul negru se apropia în fugă. Îl zări pe Malko la pământ şi crezu că e rănit. Se opri şi îl luă la ochi cu arma, vrând să-l termine.

Această eroare îl salvă pe Malko. Întinse braţul şi trase.

Cu o fracţiune de secundă înaintea lui Karemba. Pe fruntea poliţistului apăru o pată roşie, şi capul făcu explozie, aruncând în jur fragmente de carne şi oase. Karemba căzu pe spate, apăsând pe trăgaciul pistolului său nichelat. Glonţul tras de Malko îi traversă capul şi îi ieşi prin ceafă, ducând cu el o bună parte din creier şi fragmente din cutia craniană. Malko se ridică brusc. Ascuns după o maşină, al doilea poliţist trase şi el dar nu-l nimeri. Malko se aruncă la volanul maşinii 505. Oamenii alergau în toate sensurile; numai copiii se apropiau, intrigaţi de împuşcături. Malko trase la nimereală, prin geamul spart din spate.

Speriat, poliţistul în sahariană se adăposti în spatele unei maşini, permiţându-i lui Malko să plece. Făcând un adevărat slalom, Malko ajunse la intersecţia de la Rawdon Street. Un glonţ lovi portbagajul care se deschise. Aproape imediat, în maşină se împrăştie un miros de benzină. Fusese nimerit rezervorul.

Malko străbătu Rawdon Street și viră pe Siaka Stevens, îndreptându-se spre Palatul Justiției. Nimeni nu-l urmărea, dar mașina lui atrăgea atenția, din cauza portbagajului deschis, a parbrizului și a geamului din spate făcute țăndări. Noroc că se afla în Africa! În momentul în care ajungea la copacul uriaș din piața circulară, Malko auzi o pufnitură la spatele vehiculului. Sub mașină țâșniră deodată flăcări.

Malko apăsă brusc pe frână și se depărtă în fugă. Abia reușise să parcurgă vreo sută de metri pe Pademba Road când explozia zgudui cartierul. Întoarse capul. O coloană de fum negru se ridica în aer pe Siaka Stevens. Oamenii se repezeau spre locul exploziei, fără să-i acorde nici o atenție. Încetini pasul, asaltat de gânduri destul de sumbre.

CIA nu avea să-i mai dea încă o mașină și împușcase un polițist din CID. Chiar dacă acesta acționa pentru libanezul Karim Labaki. Acum vor începe să-l vâneze. Revăzu în minte cadavrul oribil mutilat al lui Eddie Connolly și nu regretă că îl împușcase pe Karemba. Dar abia acum începeau adevăratele probleme. Pademba Road i se părea interminabilă și transpirația îi lipise cămașa de umeri.

Bill Hodges avea să fie dezamăgit. Acum nu trebuia să se gândească cum să-l atace pe Karim Labaki, ci cum sá iasă viu din Freetown.

* * *

În momentele grave, Wild Bill Hodges își regăsea calmul. Molfăind un chibrit, mercenarul ascultase tot ce-i povestise Malko fără să se tulbure. Kofi, ghanezul, nu se arătase deocamdată și ei se simțeau în siguranță în acea încăpere cu obloanele închise. Range Rover-ul dispăruse. Fusese dus la adăpost. Într-un oraș în care nu existau nici taxiuri, nici mașini de închiriat, situația se anunța cam complicată.

— Trebuie să facem rost de o mașină, zise Malko.

Irlandezul aprobă cu toată convingerea.

— O să furăm una...

— De unde?

— Din față de la *Gem*. Totdeauna sunt acolo tipi care vin să schimbe bani la libanezi. Își lasă mașina cu cheia în ea. Mă duc. Așteaptă-mă aici. Și n-o lăsa pe putoarea asta de Yassira să fugă.

Yassira lăsă capul în jos. Fața trasă amintea de zbănțuiala amoroasă din timpul nopții. Bambé curăța portocale ca să facă suc și părea că trecea prin acea aventură cât se poate de bine. Wild Bill nu-și luă la el decât pistolul automat și plecă cu o cutezanță incredibilă. Malko îl văzu urcând într-un poda-poda care trecea. Se rugă cerului să nu fie prins.

Umplu încărcătorul Coltului 45. Se gândi la moartea lui Karemba. Începuse să regleze conturile. Ucigașul libanezului și Hussein Forugi plătiseră. Acum era rândul teroriștilor.

* * *

— Mergem?

Bill Hodges se ivise în capătul de sus al scărilor, congestionat la față, lac de transpirație. Se uită în jur. Yassira dispăruse. Malko nici măcar nu-și dăduse seama de asta.

Irlandezul se făcu violet la față.

— Unde e putoarea?

— Jos, răspunse Bambé. Nu vrea să plece.

Wild Hodges coborî în viteză scara. Nu era deloc momentul pentru astfel de scene! Malko îl prinse din urmă pe irlandez tocmai când acesta se pregătea s-o strângă de gât pe Yassira și îi despărți.

— O rup! zise irlandezul stacojiu la față.

Kofi apăru pe neașteptate și interveni și el. Se adresă irlandezului cu vocea lui blândă.

— Prietena ta dorește să rămână aici. E mai înțelept s-o lași. Niciodată nu e bine să-i forțezi pe oameni să facă ceea ce nu vor.

Malko crezu o clipă că irlandezul o să-i tragă un glonț în cap. Dar Bill Hodges se calmă brusc. Frecându-și tatuajele de parcă ar fi vrut să le șteargă, mercenarul bombăni:

— Dacă mucoasa asta vrea să rămână, n-are decât să crape! Ne-am fi putut folosi de ea drept scut. Bine, plecăm.

Malko schimbă o privire cu Kofi. Negrul zâmbea nepăsător. Dacă n-ar fi asistat la scena de noatea trecută, Malko ar fi putut să creadă în povestea cu bunul samaritean. Traversară curtea. Yassira și ghanezul se uitau după ei. Kofi părea foarte fericit. Cucerise a opta soție!

Wild Bill urcă în ceea ce cândva fusese un Volvo galben care părea că nu mai e ținut întreg decât de vopsea. Ușa din spate stătea închisă pentru că era legată cu sârmă iar cauciucurile erau netede ca obrazul unei bebeluș. Irlandezul se așeză la volanul acoperit cu blană sintetică, după ce aruncă în spate o geantă cu arme.

Imediat ce motorul porni, nefericitul vehicul începu să tremure ca un om bolnav de friguri, în timp ce prin spate emana fum negru. Motorul diesel făcea un zgomot ca de mașină de cusut.

— N-am avut timp să aleg, se scuză irlandezul.

Cu o astfel de mașină nu prea aveau șanse să treacă neobservați. Înainte de a urca în vehicul, Malko se întoarse spre Bambé.

— E prea periculos. Rămâi aici?

Negresa scutură din cap.

— Nu, vin cu tine.

Sări imediat în partea din spate a mașinii și se ghemui pe banchetă. Malko nu putea s-o arunce afară cu forța. Urcă lângă Bill Hodges și irlandezul demară.

— Acum vom merge până la Station Hill și, mai departe, pe

jos, zise el. Gărzile palestiniene n-ar lăsa să se apropie o astfel de rablă. Va trebui să sărim peste zidul care înconjoară parcul situat mai jos de piscină. Vom fi nevoiți să facem puțină acrobație, dar ăla e locul cel mai puțin păzit.

Malko nu răspunse. Se lansau într-o acțiune smintită. Karim Labaki avea gărzi de corp și putea să cheme poliția. Chiar dacă misiunea le reușea și luau unul dintre Mercedesurile lui Labaki, soarta lor n-ar fi fost deloc de invidiat. În ciuda riscurilor, Malko fusese de acord cu ideea de a nu părăsi orașul înainte de a încerca neutralizarea celor doi teroriști. Probabil că Bill Hodges era obsedat de aceleași gânduri sumbre, căci nu-și descleșta gura. Mașina îi duse târâș-grăbiș până la unicul semafor din oraș, în fața building-ului „chinezesc". Opriră la semafor, alături de un superb Mercedes grena cu geamuri fumurii, având pe placă scris SLO[1] și condus de un șofer în livrea.

— Ia uite! Asta e mașina vice prim-ministrului, zise irlandezul.

Malko își aminti de șoferul care îi propusese Mercedesul șefului său ca taxi, în fața Ambasadei SUA. Poate că asta era soluția la una din problemele lor.

— Dacă e singur, n-am putea să-i dăm un bacșiș șoferului ca să ne ducă la Labaki?

Bill Hodges tropăi bucuros.

—*Holy Virgin*! A naibii idee!

Sări din mașină și se proțăpi în fața capotei Mercedesului.

Semaforul trecu pe verde, mașinile din spate începură să claxoneze și șoferul vice prim-ministrului fu obligat să tragă pe dreapta. Irlandezul se aplecă lângă geamul coborât și începu imediat negocierile, urmărit cu neliniște de Malko. La început, șoferul scutură din cap. Dar când văzu prima bancnotă de douăzeci de leoni, mișcarea i se încetini. La a cincea bancnotă, negrul începu să zâmbească. Când avu teancul în mână,

---

1 Sierra Leone Oficial (n.a.)

coborî imediat ca să deschidă portiera. Irlandezul alergă la Malko.

— E grăbit. Se duce să-și ia șeful care e la președinte, pe Spur Road. Noroc că e în drumul lui. Hai să urcăm!

Malko luă geanta cu arme și urcă în partea din spate cu Bambé, în timp ce irlandezul urca în față. Mercedesul grena demară. Șoferul porni imediat girofarul, intrând în viteză pe Hillcot Road, depășind toate mașinile și alungându-i pe pietoni în șanț. Era clar că voia să-și câștige banii.

La intersecția cu King Harman Road și Mereweather, zăriră doi soldați și două jeep-uri care barau drumul.

— *Shit*, un baraj! exclamă irlandezul.

Malko își simți stomacul crispându-se. Nu aveau nici o șansă în fața unor soldați înarmați cu puști de asalt.

Angoasa lui nu dură mult. Șoferul vice prim-ministrului porni sirena și acceleră. Soldații să dădură la o parte respectuoși și cei mai prostănaci chiar salutară. Malko răsuflă ușurat. Dacă situația n-ar fi fost tensionată, ar fi murit de râs.

Dar lucrurile nu vor fi mereu atât de simple. Africanii erau foarte respectuoși cu mai-marii lor, nu la fel stăteau lucrurile însă cu libanezii și palestinienii. La capătul străzii, Mercedesul viră pe drumul plin de urme de mașină care ducea la vila lui Karim Labaki. Șoferul fluiera ușor, fără să-și dea seama de tensiunea din mașina lui. Faptul că ducea niște albi la miliardarul Labaki era un lucru cât se poate de normal.

Porniră în jos spre poarta mare de la intrare. Drumul se termina în fundătură, pe marginea falezei. Nu intrau pe acel drum decât cei care veneau la Karim Labaki. Malko zări zidurile mari și verzi care înconjurau proprietatea. Zgomotul caracteristic al unui elicopter îl făcu să ridice capul. Nu se vedea nimeni. Mercedesul ajunse la poarta mare de fier a reședinței lui Karim Labaki.

De cealaltă parte, Malko văzu elicopterul verde polonez ale

cărui rotoare se învârteau deja, chiar în fața casei, înconjurat de mai mulți oameni înarmați.

Șoferul opri în fața porții și semnaliză puternic cu sirena care acoperi zgomotul elicopterului. Oamenii înarmați se uitară spre mașină, apoi vorbiră între ei, nehotărâți. Secundele treceau interminabile. Erau asurziți de zgomotul elicopterului. Dacă palestinienii ar fi pus cea mai mică întrebare, erau terminați. Bill Hodges pusese discret pe podeaua mașinii o pușcă încărcată.

Șoferul folosi din nou sirena, insistent. Malko văzu un palestinian făcând un gest în direcția colegilor lui. Malko se uită la ei cu atenție, dar nici unul nu semăna cu Nabil Moussaoui.

Doi dintre ei, cu puști Kalașnikov agățate de umăr, dădură fuga la poartă și începură s-o deschidă, sub privirea mâniată a șoferului care își lua rolul foarte în serios. Placa oficială îi liniștea pe palestinieni. Totuși, unul dintre ei se apropie ca să vorbească cu șoferul. Nu avu timp. Acesta apăsase deja pe accelerație, îndreptându-se cu viteză spre intrarea în reședință.

Fără să se formalizeze, palestinianul închise poarta. Mașina grea venea la ei din când în când, iar geamurile fumurii îl împiedicase să-i zărească pe cei aflați înăuntru.

— E bine, șefule? întrebă șoferul, întorcând capul zâmbitor.

— Perfect! răspunse Malko.

Intrarea fiind puțin mai jos față de poartă, palestinienii nu puteau să-i vadă. Elicopterul începu să se ridice huruind asurzitor, stârnind un nor de praf roșiatic. Palestinienii se întoarseră cu spatele ca să nu fie asfixiați.

Malko, Bill Hodges și Bambé coborâră.Șoferul demară, întorcând în fața garajului ca să plece. În curte se aliniau o duzină de Mercedesuri alături de un camion mare. Malko încercă ușa. Era încuiată. Nu putea s-o forțeze; era blindată. Ar fi fost nevoie de o bazooka...

Apăsă pe butonul soneriei. Dacă nu intrau, palestinienii ar fi venit să-i ia la întrebări și ar fi început necazurile. Așteptă, cu

inima bătându-i cu putere. Zgomotul elicopterului deveni din ce în ce mai slab.Șoferul claxonă ca să i se deschidă poarta. Fără să se grăbească, unul dintre palestinieni se apropie de vehicul, îi făcu semn să coboare geamul și se apucă să-i vorbească. Malko se găsea prea departe ca să audă ce vorbeau, dar se aflau pe muchie de cuțit.

Ușa se deschise fără să fi auzit nimic. Zări în penumbră doi ochi negri, o față nerasă și o voce întrebând în engleză.

— Cine ești?

Era un libanez, îmbrăcat cu o cămașă mexicană, având un aer bănuitor și un păr care începuse să încărunțească. Malko zări în spatele lui un hol somptuos din marmură de Carrare, două console mari de lemn prețios stil Ludovic al XIV-lea, față în față cu două sofale acoperite cu mătase albastră.

— Am întâlnire cu Kariṃ Labaki, zise Malko.

Libanezul îl privi din cap până în picioare.

— M-aș mira! Sunt secretarul său particular și nu am cunoștință de nici o întâlnire în această dimineață. De altfel, domnul Labaki nu-i aici. Cine te-a lăsat să intri?

Secretarul făcu nu pas înainte, trecând prin fața lui Malko, ca să alerteze oamenii din gardă.

Dar se lovi de țeava puștii lui Bill Hodges, care îl împinse în interior. Secretarul se albi la față, și amuți. Malko intră trăgând-o după el pe Bambé, închise ușa și trase un zăvor cât toate zilele.

— Cine, ce vre...

Era clar că libanezul nu se așteptase la acest atac brutal.

— Vrem să-l vedem pe *mister* Labaki, zise Malko. Repede.

Malko scosese și el Coltul 45 din sacoșă. Nu știa câte persoane se aflau în casă. Libanezul se uită la cele două arme, dădu din cap și zise cu o voce tremurată:

— Sunteți nebuni! Ce vreți? Aici nu e nimic de furat...

Bill Hodges îl lovi cu patul armei. Aruncat peste consola aurită, libanezul, cu obrazul plin de sânge, alunecă pe perete

în jos. Bill îl ridică și îl lipi de perete, proptindu-i țeava armei în gât.

— Unde e?

— În... În sala de baie.

— Condu-ne.

— Câți oameni înarmați sunt în casă? întrebă Malko.

Libanezul își pipăi obrazul, scuipă puțin sânge și bâigui:

— Nici unul, sunt afară. Aici nu sunt decât eu și maseuza.Și personalul african...

— Să ne grăbim, zise Malko.

Ca un automat, secretarul îi conduse pe un culoar plin de tablouri. După al treilea cot, se opriră în fața unei uși albe închise.

— Aici e.

Malko apăsă pe clanță și ușa se deshise spre o sală de baie din marmură albastră, splendidă, cu oglinzi peste tot. Una dintre ele îi arătă imaginea unui bărbat cufundat într-o masă de spumă, într-o cadă aurită. Numai capul și brațul drept îi ieșeau afară. O negresă tânără, îmbrăcată cu o bluză transparentă care lăsa să se ghicească un corp admirabil, stătea pe un taburet și îi făcea unghiile.

Karim Labaki încremeni. Malko îi văzu privirea deplasându-se de la pușcă la fața lui, ochii i se închiseră aproape complet și trăsăturile feței deveniră dure. Apoi răcni:

— Ce căutați aici?

Nu se putea spune că nu avea sânge rece! Bill Hodges se apropie cu calm de cadă și vârî țeava puștii în spumă, cam în locul în care se afla pântecele libanezului.

— Fii politicos, că altfel rămâi fără coaie!

Africana se ridică țipând, și Malko o împinse fără bruschețe într-un colț al încăperii, după care se apropie și el de Karim Labaki.

— *Mister* Labaki, zise el, am venit pentru un lucru precis. Îi vreau pe cei doi teroriști pe care îi găzduiești.

— Căraţi-vă de-aici! izbucni libanezul. Nu ştiu cum aţi intrat, dar dacă nu plecaţi, ştiu cum o să ieşiţi. Morţi!

Faţa lui de gargui tresărea de furie. Se ridică pe jumătate din cadă, arătându-şi corpul musculos şi gras, pe care spuma rămânea agăţată de smocurile de păr negru. Ochii lui mici se uitau când la Malko, când la Bill Hodges cu o ură cumplită. Cel puţin egală cu cea a irlandezului. Bill se aplecă în faţă.

— Poponarule, *motherfucker* de arab! zise el. Eu o să-ţi iau maul imediat. Îţi aminteşti de Yassira? Eu o călăresc.Şi de Seti? Micuţa care a murit ucisă din ordinul tău. O să-ţi zbor creierii.

Spumega de furie. Malko îşi dădu seama că nu se mai controla şi că îl va ucide pe libanez. Acesta îşi dădu şi el seama şi întoarse capul spre Malko.

— Colegul tău e nebun! Linişteşte-l! Nu ştiu despre ce vorbeşte.

Vocea lui se transformase într-un fel de croncănit. Îi era cu adevărat frică. Confruntat deseori cu violenţa, Labaki o recunoştea cu uşurinţă. Malko apucă ţeava puştii şi o depărtă de Labaki.

— Avem de vorbit, *mister* Labaki. Să mergem la biroul tău.

Sub privirea plină de ură a lui Bill, libanezul ieşi din cadă şi îmbrăcă un halat alb cu monogramă cusută cu fir de aur. Cealaltă uşă dădea în dormitorul lui. Malko încuie uşa. Intrară în biroul somptuos. Peste tot lambriuri şi o fereastră enormă care domina colinele, cu o vedere spre golful Freetown. Lămpile din cupru aminteau de Liban. Peste tot erau fotografii în care Labaki apărea alături de toate persoanele importante din Sierra Leone. Plus una cu Nabil Beri, liderul şiit al mişcării Amal.

— Ia uite! strigă irlandezul.

Agită o fotografie în care Khomeiny dădea mâna cu Karim Labaki, acesta părând mic de tot faţă de el.

— Nemernicul!

Aruncă fotografia jos și o călcă în picioare. Karim Labaki nici nu clipi. Telefonul sună și libanezul ridică receptorul, ascultă câteva secunde și închise. Se întoarse apoi spre Malko.

— Gărzile mele. S-au trezit prea târziu și le voi pedepsi pentru asta. Acum știu cum ați intrat aici. Numai că ieșirea nu va fi deloc ușoară. Ați face bine să lăsați armele și să vă predați. Am putea găsi o modalitate de înțelegere.

Bill Hodges făcu un pas spre el, cu ochii scăpărând de ură, mai înainte ca Malko să fi putut răspunde.

— N-ai nici o ieșire, nemernicule!

Karim Labaki întoarse capul spre Malko.

— Aș vrea să-ți arăt ceva.

— Arată, răspunse Malko ținând mai departe arma îndreptată spre el.

Libanezul luă o cheie de pe birou și se îndreptă spre unul din lambriuri. Trase într-o parte un panou, dând la iveală un seif enorm. Îl deschise ușor, ca să nu se poată vedea interiorul. Apoi, cu o voce foarte calmă, zise:

— Am aici mai mult de două milioane de dolari.Și diamante care fac de trei ori pe-atât. Luați tot și plecați.

În acel moment, răsunară bătăi violente în ușă și o voce strigă:

— *Mister* Labaki, i-am anunțat pe cei de la CID! Vin.

Prin ochii libanezului trecu un fulger de bucurie, dar asta fu singura lui reacție. Nehotărât, Bill Hodges nu se mai mișca. Malko simțea că situația îi va scăpa de sub control. Nu venise să dea o spargere, ci să pună mâna pe niște teroriști. Intuia că libanezii prinseseră curaj și câștigau timp. În cel mult o jumătate de oră, reședința va fi înconjurată și Malko se va afla într-o situație imposibilă.

Karim Labaki insistă cu o voce voit blândă:

— Luați dolarii și plecați. Vă însoțesc până afară. Este o neînțelegere regretabilă. Nu cunosc nici un terorist.

Malko făcu un pas spre seif și puse mâna pe ușa grea. Trăsăturile lui Karim Labaki se destinseră imperceptibil.

— Ești un om inteligent, zise el.

În Liban, toate conflictele se puteau rezolva cu bani. Numai imbecilii bombăneau. Malko îl privi fix cu ochii lui aurii, reci ca moartea și trânti ușa peste mâna libanezului.

Capitolul XVII

Ţipătul libanezului făcu să se cutremure geamurile. Uşa seifului cântărea probabil două sute de kilograme. Cu mâna dreaptă prinsă în uşă, cu răsuflarea tăiată de durere, Labaki de schise cu stânga încetişor uşa grea, trăgându-şi afară cealaltă mână. Se uită la falangele strivite care deja se umflau.

Karim Labaki merse clătinându-se până la fotoliul biroului şi se prăbuşi în el. Avea tenul de culoarea cretei. Se uită la mână, avu un fel de sughiţ, privirea i se tulbură şi se chirci în fotoliu, cu capul pe piept.

Leşinase.

Bambé se uita la el îngrozită. Bătăile în uşă deveniră şi mai insistente. Se auzi vocea secretarului:

— Ticăloşilor! Ce-i faceţi?

Karim Labaki gemu, se îndreptă puţin, ţipă de durere, întoarse capul şi vomă pe covorul de zece milioane de franci de sub picioarele sale. Dinţii îi clănţăneau. Nu reuşea să articuleze nici un cuvânt şi avea ochii plini de lacrimi. Irlandezul se uita la el cu un zâmbet plin de răutate. Malko se apropie de el şi libanezul strigă:

— Nu mă atinge!

Mâna strivită devenea violetă, toate vasele rupte transformând-o într-un enorm hematom. Frumosul lui halat alb era murdar de vomă şi în jurul său plutea un miros acru.

— *Mister* Labaki, n-am venit aici după bani, îi preciză Malko.

Îi vreau pe cei doi oameni pe care îi găzduiești: Nabil Moussaoui și Mansour Kadar. Imediat.

Karim Labaki reuși să-și șteargă lacrimile de durere cu mâna stângă și se uită la Malko. Își recăpătase duritatea.

— Nu știu despre ce vorbești, răspunse el.

Se înfruntară din priviri. Malko îi vedea mușchii maxilarului tremurând din cauza efortului pe care îl făcea pentru a se controla.

Bătăile în ușa păzită de Bill Hodges continuau. Situația nu putea să țină așa la nesfârșit. Poate că deja era prea târziu ca să mai pună mâna pe cei doi teroriști. Pentru că libanezul nu vorbea, Malko îi apucă cu sânga încheietura mâinii strivite, apăsând-o pe birou. Karim Labaki urlă ca un porc înjunghiat.

Cu mâna dreaptă, Malko luă un presse-papier greu, o broască țestosă de malahit, și îl ridică deasupra degetelor negricioase cu articulațiile rupte.

— Îți voi sfărâma oasele până când vei vorbi, îi zise el cu răceală.

Evident, asta nu figura în codul samuraiului. Dar nici moartea a două-trei sute de persoane nevinovate prin aruncarea în aer a unui avion.

Libanezul se agăță de Malko cu mâna sănătoasă, încercând să-l respingă.

— Stai! Nu mai sunt aici.

— Unde sunt?

— Au plecat.

— Unde? Când?

Libanezul tăcu din nou. Malko apăsă ușor broasca țestoasă de malahit pe degetele foarte umflate. Karim Labaki scoase un țipăt sfâșietor, ca un cățel lovit de mașină.

— Elicopterul... Adineauri.

Asta era culmea! Dacă ar fi știut, problema s-ar fi rezolvat cu o rafală trasă în aparat.

— Unde se duc? întrebă el.

— Îi așteaptă un taxi, lângă Longi.
— Și pe urmă? Părăsesc țara clandestin?
— Nu știu... Nu cred...
Karim Labaki nu știa ce le spusese Forugi despre ținta celor doi teroriști șiiți. În treizeci și șase de ore, chiar și prin junglă, aveau destul timp să ajungă la Abidjan. Trecerea frontierei se făcea mai ușor prin junglă decât la aeroport. Dar dacă ar fi putut afla mai multe...
Apăsă din nou broasca de malahit pe falangele strivite, declanșând un nou urlet al libanezului, care la rândul său provocă blesteme în arabă de cealaltă parte a ușii. O voce isterică striga:
— Dați-i drumul domnului Labaki! Ticăloșilor!
Libanezul era alb la față ca varul, privind la mâna prinsă sub presse-papier-ul de malahit. Sudoarea îi curgea pe față. Malko își zise că nu mai era în stare să mintă. Îl întrebă din nou încotro se duceau și libanezul murmură:
— Nu știu, îți jur, nu mi-au spus... Doar i-am găzduit.
Malko nu avea timp să verifice. Nu era ușor să găsești doi teroriști în mijlocul Africii, chiar dacă le cunoșteai destinația finală, cum era în cazul de față. Mai trebuia ceva.
— Au pașapoarte eliberate în Sierra Leone?
— Da, mărturisi libanezul.
— Pe ce nume?
Mușchii maxilarului de jos al lui Labaki deveniră proeminenți sub piele, de parcă l-ar fi împiedicat să răspundă. Malko apăsă pe broasca țestoasă de malahit fără să ezite. Această informație era vitală. Eddie Connolly murise pentru că încercase să o obțină.
Gura libanezului se deschise brusc și țipătul lui cumplit se confundă cu explozia foarte puternică care răsună în exterior. Cei de-afară aruncaseră ușa în aer. Prin fum, Malko zări uniforme și palestinieni. Bill Hodges se întoarse cu viteza unui șarpe cobra. Pușca „scuipă„ cele opt cartușe cu o viteză

halucinantă. Se auziră strigăte, urmă o busculadă și, prin ușa spartă, Malko zări un corp plin de sânge zăcând în holul de marmură.

Ceilalți se adăpostiseră.

Numai că situația nu mai putea fi susținută. O voce strigă cu un puternic accent arab:

— Aruncați armele. Predați-vă.

Wild Bill își încărcă arma cu febrilitate. Se apropie de Malko. Pe față avea o expresie preocupată.

— Trebuie s-o ștergem. Îi cunosc pe idioții ăștia de negri, au să înceapă să tragă în grămadă.

Malko se uită, la fața lividă a libanezului. În ciuda durerii, își revenise și era sigur că nu va mai afla nimic de la el. Acum trebuiau să-și salveze viețile.

— Plecăm, îi zise el lui Labaki. Să nu încerci să fugi că te împușc. Bill, dă-mi arma și ocupă-te de el.

Făcură schimb. Cu un zâmbet răutăcios, Bill Hodges propti țeava Coltului în gâtul libanezului, răsucindu-i brațul sănătos la spate. Malko se apropiase de ușă. Se lipi de perete și strigă:

— Vom ieși cu *mister* Labaki. Eliberați holul. La prima împușcătură, se va alege cu un glonț în cap.

Nu primi nici un răspuns. Se întoarse spre libanez.

— Spune-le și tu, în engleză și arabă.

Libanezul își drese glasul și le vorbi celor de-afară, terminând cu o versiune creolă. Nu voia să moară. În hol urmă o întreagă harababură. Malko așteptă câteva clipe apoi ieși primul cu pușca în mână. În hol nu mai era nimeni, cu excepția palestinianului mort. Peste tot se vedeau dâre de sânge.

Traversă holul în fugă și ajunse la ușa care dădea spre curte. Se adăposti și zări capete în toate colțurile. Poarta de fier era închisă și un Range Rover oprit în fața ei o bloca. Cumpăni toate posibilitățile. Faleza era inaccesibilă. Dacă fugeau pe jos în pădurea de la Hill Station, ar fi fost extrem de vulnerabili. Se uită spre garaj și, în fața Mercedesurilor, zări un camion nou-nouț, un Leyland de nouă tone.

Se întoarse înăuntru și îl văzu, în picioare într-o ambrazură, pe secretarul libanez care se uita îngrozit la patronul lui ținut la respect de Bill Hodges. Avea fața plină de sânge din cauza loviturii pe care i-o dăduse irlandezul.

— Vă rog, bâigui el, nu-i faceți rău domnului Labaki. E un om atât de bun.

— Asta depinde de tine, zise Malko folosindu-se de ocazie. Vreau ca toți soldații să dispară. La cel mai mic gest, patronul tău va muri primul.

— Unde vă duceți? Nu veți putea să ieșiți din...

— Asta e problema mea, îi tăie vorba Malko. Fă ce ți-am spus.

Secretarul traversă holul, ajunse la un ofițer SSD[1] și începu tratativele. Toată armata din Sierra Leone era acolo.

Malko întâlni privirea tinerei Bambé. Era încântată. Abia dacă era puțin neliniștită. Fără să fie conștientă de pericol, negresa îl urma liniștită. Se blestemă că o amestecase în toată această poveste.

Secretarul reveni, gâfâind.

— Gata! Puteți ieși. Nimeni nu va trage.

Karim Labaki interveni brusc în arabă. Secretarul răspundea *aiwa*[2]

După toate aparențele, libanezul avea o încredere moderată în negri. Alt dus-întors. De data asta era bine. Malko ieși în curte, înconjurat de o tăcere impresionantă, și se îndreptă spre camion.

Bill păși în hol, gata să iasă și el.

Malko deschise portiera camionului și se instală la volan. Cheia era în contact. Porni, dădu înapoi și trase în fața intrării. Din cabină, Malko zărea soldații ascunși cam peste tot. Câțiva, cărora li se vedeau doar capetele, erau chiar în piscină. Măcar

---

1 Special Security Department (n.a.)
2 Da, în arabă(n.a.)

să nu facă pe zelosul vreunul dintre ei! Ar fi urmat un adevărat masacru, din care n-ar fi putut să mai scape. Se aplecă, îi zări pe Bill și pe prizonierul său în umbra holului și deschise portiera.

— Bill, vino! Fără să te grăbești.

Irlandezul ieși lent, precedat de Bambé și lipit de Karim Labaki. Ajunse la camion și urcă în el împreună cu libanezul. Acesta își lovi mâna rănită și țipă de durere, clătinându-se pe picioare. Inima lui Malko bătu cu repeziciune. Apoi tensiunea scăzu. Karim Labaki se târî în cabină. Mirosea urât. Bill urcă și el și se ghemui astfel încât să nu poată fi văzut din exterior. De afară nu se vedea decât brațul stâng cu pistolul mare, ținut cu țeava în gâtul libanezului. Bambé se făcuse mică de tot între Malko și Labaki.

— Țineți-vă bine! zise Malko.

Trecu în viteza întâi și apăsă puternic pe accelerație. Vehiculul porni brusc înainte. Bara de protecție lovi mai întâi partea din spate a Range Rover-ului. O fracțiune de secundă mai târziu, poarta era distrusă. Malko conducea atât de repede încât fu gata să intre în râpa din față. Frână, apoi dădu puțin înapoi. Prin geamul din spate, îl auzi pe secretar răcnind:

— *Don't shoot! Don't shoot!*

Soldații nu făcură nici o mișcare.

Malko intră pe drumul îngust care ducea la Station Hill Road. Zări în trecere vehicule militare, soldați, doi palestinieni cu aruncătoare de grenade. Amândoi ridicară arma dar nu traseră văzând capul șefului lor. Malko ajunse la drumul principal și ezită. La stânga? La dreapta? Bill interveni:

— Ia-o la dreapta, spre satul OUA.

— Și pe urmă?

— Trebuie să ne depărtăm de Freetown. Drumul spre Lakka e o fundătură. Trebuie să mergem pe lângă râul Sierra Leone până la podul de la Forodugu, pe malul sudic, și apoi s-o luăm către nord, spre Guineea.

— E departe?

— Şapte-opt ore.

— Şi Liberia?

— Nu vom putea trece. Cărările sunt încă impracticabile din cauza sezonului ploilor.

Bambé ţipă pe neaşteptate.

— Soldaţi!

Un baraj. Malko reduse viteza. Vreo doisprezece militari. Probabil că nu căutau un camion, căci lăsară armele în jos la apropierea vehiculului. Libanezul murmură:

— Să nu faceţi prostii.

Malko văzu o faţă neagră lângă geam şi apăsă pe acceleraţie. Soldaţii dispărură. Răsturnă un jepp şi auzi zgomotul împuşcăturilor. Soldaţii îşi goleau încărcătoarele. Numai să nu nimerească rezervorul! Nici cauciucurile! Cu dinţii strânşi, Malko menţinu vehiculul greu pe direcţia şoselei. Încă câteva împuşcături. Virajul se apropia. Pe urmă ar fi fost la adăpost. Când intră în viraj, auzi ţipătul lui Labaki.

Crezu că îl lovise fără să vrea şi întoarse capul spre libanez. Malko avu un şoc. Un fir gros de sânge îi curgea din gură. Capul îi căzu lent pe umărul tinerei negrese care ţipă îngrozită. Bill îl prinse pe libanez de mijloc, făcându-l să cadă în faţă. Malko zări atunci o gaură în spatele lui, unde o pată de sânge devenea tot mai mare. Geamul din spate al camionului era spart. Libanezul nu mai respira. Glonţul îi lovise direct aorta şi murise pe loc. Bill se uită la el cu dezgust.

— Ce păcat! zise el. Tare mult mi-ar fi plăcut să-i tai gâtul. Opreşte, doar n-o să cărăm cu noi stârvul ăsta!

Malko opri pe marginea drumului. Irlandezul trase cadavrul lui Labaki din cabină, îl aruncă în şanţ, apoi urcă la loc.

— Cel puţin acum avem mai mult loc, zise el jovial.

Drumul se îngustase, şerpuind deasupra colinelor care

dominau Kissy, cartierul de est al orașului. În depărtare se zăreau râul și brațul de mare. Probabil că barajele nu fuseseră instalate până atât de departe. Armata ducea lipsă de vehicule și de sisteme de transmisiuni. Dar aveau de parcurs sute de kilometri, căutați de toate autoritățile. Faptul că numai un glonț atinsese cabina era deja un miracol.

— Pe unde o să trecem? întrebă el.

— Peste vreo douăzeci de kilometri vom ajunge la drumul care se întinde pe lângă râul Sierra Leone, spre Occra Hills. Nu există decât un singur pod la Forodugu. Apoi o ținem drept către nord, spre Guineea. Vom trece frontiera spre Kambia. Pe urmă, ține-te viață!

Camionul se zdruncina rău de tot. Bill continuă:

— Să rămânem pe coline. Poate că la ieșirea din oraș, până la Waterloo, sunt baraje.

— Dar podul acela va fi păzit, zise Malko.

— S-ar putea. E punctul de trecere obligatoriu spre aeroportul Longi.

— Altul nu mai există?

— Nu. Am putea găsi un pescar, dar pe urmă va trebui să mergem mai departe pe jos.

— Și dacă o luăm spre est?

— N-am ieși din țară nici peste trei luni. Drumurile sunt mizerabile.

Zdruncinăturile puseră capăt conversației. Malko era chinuit de gânduri negre. Existau toate șansele ca expediția lor să fie oprită la podul de la Forodugu. După o jumătate de oră, intrară pe un drum asfaltat care avea foarte puține gropi. Un adevărat miracol. Virară la dreapta. Până la pod mai erau de parcurs patruzeci de kilometri. Deodată irlandezul întrebă:

— Nu simți un miros ciudat?

Un miros de cauciuc ars.

— *Shit*! Avem un cauciuc spart.

Malko opri progresiv. Coborâră din camion. Roata stângă din spate era spartă. Un glonț sau o piatră! În Africa, asta era ceva obișnuit. Bill dădu ocol camionului, căutând roata de rezervă. Dar roata nu era nicăieri. Începu să înjure de mama focului. Drumul era mărginit pe ambele părți de ierburi înalte care ascundeau un peisaj neted. Un poda-poda trecu pe lângă ei, plin ciucure cu pasageri agățați de toate asperitățile caroseriei.

Apoi, un ciclist foarte demn îi întrebă dacă aveau nevoie de ajutor. Îl asigurară că nu.

Bill Hodges se oprise în partea din spate a camionului. Roata de rezervă era dedesubt. Nou-nouță. Dar trebuia să deschidă ușile din spate ca să desfacă bara care o împiedica să cadă. Numai că ușile erau închise cu un lacăt enorm. Așteptară ca ciclistul să se depărteze. Malko urcă din nou în cabină. Imediat, Bambé, cu ochii strălucitori, îi arătă un sac de pânză.

— Uite ce-am luat cu mine.

În sac erau animale mici din fildeș, o scrumieră de-a dreptul hidoasă din cupru modelat cu ciocanul și o casoletă de ars mirodenii făcută din argint ajurat pe care nici nu se gândea să le vândă. Negresa era încântată de micile ei obiecte furate. Nici măcar nu se gândise să golească seiful. Din fundul sacului, Bambé scoase un flacon de parfum, șterpelit din sala de baie și îl adulmecă încântată la culme.

— O să mă gătesc ca o albă pentru tine, zise ea.

Emoționant!

Detunătura Coltului îl făcu pe Malko să tresară. Coborî. Ușile din spate ale camionului erau deschise. Wild Bill Hodges contempla interiorul cu o expresie de uluire totală. Își făcu semnul crucii, murmurând printre dinți.

— Dumnezei, pești și cristoși!

Ceea ce putea să treacă drept o invocare a Domnului! Malko se apropie și el, intrigat și alarmat. Ce putea să fie în camion?

Capitolul XVIII

Malko crezu că vehiculul cu care plecaseră transporta o încărcătură de hârțoage vechi. Apoi culoarea îl făcu să-și dea seama de adevăr: erau bancnote!

Metri cubi de teancuri de bancnote de doi și de douăzeci de leoni, legate cu elastic, învelite în plastic. Chiar și la cursul leonului, acolo era o adevărată avere. Malko schimbă o privire cu irlandezul. Acesta izbucni într-un râs nervos.

— Asta e chestia cea mai tare! Am plecat cu seiful ticălosului de libanez.

— Dar de ce într-un camion?

— Cu siguranță că se pregătea pentru un mare turneu în junglă, ca să cumpere diamante de contrabandă. Contrabandiștii vor să fie plătiți cu bani gheață. Sunt aici mai mulți bani decât în oricare bancă din Freetown. Iată de ce nu se mai găsesc bancnote.

Malko se uita gânditor la masa de bancnote. Ar fi preferat un elicopter. În acea junglă pierdută, banii nu serveau la nimic. Un camion trecu pe lângă ei claxonându-i vesel. Dacă ar fi știut ce transportau, nefericiții agățați de obloanele lui i-ar fi luat cu asalt.

Bill Hodges începuse să desfacă roata de rezervă. Malko examină încărcătura. Salteaua aceea de bancnote oprise rafalele trase în ei. Se vedeau foarte clar urmele lăsate de gloanțe. Bambé veni și ea în fugă și exclamă stupefiată:

— Sunt numai bani!

Urcă și luă un sac de plastic care probabil că însuma câteva sute de mii de leoni.

— Pot să-l iau?

Malko nu-și putu reține râsul. Bambé îl strângea deja la piept cu o privire neliniștită.

— Bineînțeles, răspunse el. Dar ai timp...

Îngrijorată totuși, tânăra negresă duse sacul cu bancnote în cabina camionului.

Bill Hodges, care se lupta cu cricul, îi aruncă lui Malko o privire încântată.

— Poate că bănetul ăsta ne va ajuta să trecem podul de la Forodugu, zise el.

Malko se uită la iarba înaltă de pe marginea șoselei. Căldura era insuportabilă. Se întrebă dacă alerta dată de Jim Dexter era de ajuns pentru evitarea deturnării.

* * *

— Ah, iar începe!

La ieșirea din satul Mabora se afla un baraj. Trei soldați. Opreau vehiculele din ambele sensuri. Nepăsător și cu zâmbetul pe buze, unul dintre ei se apropie de camion.

— Bună ziua. Unde mergeți?

— La Longi răspunse Bill Hodges. Și suntem grăbiți.

Soldatul dădu din cap.

— Bine. Ce e înăuntru?

— Nu știu, răspunse irlandezul. Patronul a încuiat.

Bill Hodges pusese la loc lacătul legându-l cu sârmă. Fără să aștepte răspunsul negrului, irlandezul îi întinse un teanc de bancnote împrumutate din sacul „confiscat" de Bambé. Soldatul salută și luă banii.

— Bine. Puteți trece.

Un alt soldat ridică bariera. Malko remarcă:

— Nu pare prea oficial.

Irlandezul dădu din cap.

— Aici, da. Dar sunt soldaţi locali. N-au radio. Cei de la pod vor şti cine suntem.

Porniră din nou la drum, făcând slalom printre gropile din asfalt, prin praful fierbinte. Circulaţia era destul de scăzută. Malko avea impresia că plecase de zile întregi. Bambé nu-şi mai lua ochii de la teancul de bani. Iarba înaltă dispăru şi zăriră pe stânga o mlaştină şi un râu cu ape maronii.

— Iată Sierra Leone. Până la pod mai avem doi kilometri, anunţă Bill Hodges.

Mai conduse puţin şi, exact înaintea unei curbe, frână, apoi opri pe marginea drumului.

— Ce faci? întrebă Malko.

— Mă duc să văd ce se întâmplă la baraj. Dacă sosim cu camionul, e posibil să ne omoare ca să păstreze ei conţinutul. Va trebui să negociem. Mă pricep eu la asta.

— Şi dacă nu merge, dacă te arestează?

Bill Hodges făcu un gest fatalist.

— Mă laşi în plata Domnului. Te întorci. Puţin mai departe e un sat de pescari. Au bărci şi, pentru câţiva leoni, te vor trece fluviul. Pe urmă va trebui să găseşti un poda-poda până la frontiera Guineei.

Un poda-poda, încărcat cu pasageri şi bagaje se apropia de ei. Bill Hodges ridică braţul şi vehiculul se opri. Irlandezul reuşi să se aşeze pe o banchetă deja plină şi maşina porni din nou lăsând în urmă un nor de fum albastru.

Bambé avea ochi numai pentru sacul ei cu bani.

— Conakry e un oraş mare? întrebă ea.

— Da, răspunse Malko.

— Aş vrea să cumpăr lucruri frumoase, zise ea. Haine ca acelea cu care se îmbracă albele.

Malko privi la curba după care dispăruse poda-poda. Încă nu ajunseseră la Conakry.

* * *

Trecuseră deja douăzeci de minute. Malko își reținea cu greu angoasa. În plus, în cabina camionului era o căldură insuportabilă. Bambé moțăia. Se uită la ceas. Dacă Bill Hodges nu se întorcea după o jumătate de oră, Malko era hotărât să plece de-acolo. Altfel ar fi trebuit să facă față traversării junglei și armatei care se afla pe urmele lui.

După cotul drumului apăru deodată un jeep. Malko aruncă o privire spre pușcă și porni motorul camionului, pregătit pentru orice. Apoi își îndreptă atenția asupra jeep-ului. În față se aflau doi bărbați. Un militar și Bill Hodges. Irlandezul, foarte relaxat, îi adresă un semn lui Malko. Imediat ce mașina se opri, Bill Hodges sări jos și se apropie de el, însoțit de un negru, un gigant foarte marțial în ținuta lui gen leopard.

— Ți-l prezint pe căpitanul Tikomko, zise el. Conduce o unitate de elită cu misiunea de a lupta împotriva contrabandei cu diamante.

Căpitanul, cu un zâmbet radios, strânse mâna lui Malko gata să i-o rupă. Bill Hodges continuă imediat:

— Căpitanul și oamenii săi n-au mai primit solda din luna iulie și le este foarte greu să supraviețuiască. De aceea i-am propus să accepte un avans pe care guvernul din Sierra Leone ni-l va înapoia. Cu chitanță, bineînțeles.

Negrul aprobă clătinând cu gravitate din cap.

— Mi se pare normal, zise Malko.

— Trebuie să ajutăm armata care ne protejează, continuă sentențios irlandezul: Poți să sustragi o sută de mii de leoni din cheltuielile noastre de drum? Vom aranja noi lucrurile.

— Cred că e posibil, aprobă Malko.

Urcă în cabina camionului și luă sacul de plastic al tinerei Bambé, care îi adresă o privire plină de reproșuri. Căpitanul Tikomko se uita la bani cu o expresie avidă plină de naivitate. Malko începu să numere teancurile. Noroc că erau bancnote

de douăzeci de leoni. O sută de mii reprezenta cam o treime din conținutul sacului. Bill Hodges luă pachetele de bani și le puse pe capota jeep-ului.

— Gata, căpitane.

Ofițerul nu se mișca. Malko surprinse o lucire agasată în ochii cenușii ai lui Bill Hodges. Situația ar fi putut să ia o întorsătură proastă. Irlandezul insistă.

— Mergem?

— Poate că ar trebui să facem un gest și pentru camarazii noștri care nu sunt cu noi, zise negrul.

— Adevărat! aprobă Bill Hodges fără să discute.

Luă iar sacul de plastic și scoase alt teanc pe care îl întinse căpitanului Tikomko. Acesta îl luă cu o strâmbătură.

— Zău că e un gest mic, zise el.

Petele de pe fața lui Bill Hodges se închiseră la culoare. Dar mai adăugă alte două teancuri. De data asta, căpitanul Tikomko duse totul la jeep, din nou cu zâmbetul pe buze.

— Veniți după mine! zise el.

Jeep-ul întoarse. Irlandezul urcă lângă Malko. Prima lui grijă fu să verifice pușca și să și-o așeze pe genunchi.

— Sper ca ticălosul ăsta să nu ne tragă pe sfoară, zise el.

— Cum l-ai contactat? întrebă Malko.

— M-am dus direct la el. Ne aștepta. Fusese anunțat prin radio. Am negociat. I-am explicat că am omorât un libanez care mi-a luat nevasta. Asta i-a plăcut.Și că am ceva bani.Și asta i-a plăcut. E adevărat că n-a fost plătit de trei luni. Dar dacă ar bănui ce ducem în spate...

— Cum facem?

— Căpitanul trece podul și noi îl urmăm. În mod normal, oamenii lui nu fac nici o mișcare. Doar dacă mi-a pregătit o cursă. În cazul ăsta, băgăm tare. Numai că vor putea să ne prindă din urmă cu ușurință și mai au și o mitralieră.

Tăcură. Zăreau acum râul printre copaci, curgând între cei doi pereți verzi ai junglei. Podul de la Forodugu era o lucrare

metalică îngustă. Un grup de soldaţi ocupa intrarea sudică a podului, repartizaţi între un cort vechi şi trei jeep-uri dintre care unul avea montată pe el o mitralieră de 50 şi o antenă radio.

Vehiculul căpitanului Tikomko reduse viteza, apoi trase pe marginea drumului. Doi soldaţi înarmaţi cu puşti de asalt înaintară imediat pe şosea, barând drumul camionului.

— Ce se întâmplă? bombăni Bill Hodges printre dinţi.

Trebuia să calce peste ei ca să treacă. Malko opri şi unul dintre soldaţi se apropie. Bill îi strigă imediat:

— Totul e în regulă! Suntem grăbiţi, căpitanul ne-a spus să trecem.

Soldatul, un tânăr cu ochi proeminenţi, nu-şi schimbă atitudinea.

— Ce transportaţi?

— Nimic, răspunse irlandezul. Ne ducem să preluăm o încărcătură de la Longi.

— Trebuie totuşi să deschideţi, insistă negrul. Aşa e regulamentul.

O adevărată pacoste!

Malko se uită la faţa lui lipsită de expresie. Nu putea să ştie dacă acţiona aşa ca să-şi facă datoria sau ca să obţină un bacşiş. Se strădui să zâmbească, văzând degetul lui Wild Bill deplasându-se spre trăgaci.

— Dar dacă nu e nimic, regulamentul nu se aplică.

— Trebuie să opriţi motorul şi să deschideţi în spate, zise soldatul.

Făcu un pas înapoi. Tonul lui devenise mai ferm şi se pregătea să-şi dea jos arma de pe umăr. Malko privi în faţă drumul îngust care trecea printre cei doi pereţi verzi ai junglei. Primul viraj se afla la o distanţă de un kilometru. Masa de bancnote n-ar fi putut să oprească gloanţele mitralierei. Degetul lui Wild Bill Hodges se oprise pe trăgaci. Căldura umedă îi păru lui Malko brusc şi mai înăbuşitoare. Deodată, Bambé care văzuse gestul irlandezului, se aplecă peste el şi îi adresă soldatului o frază lungă în creolă.

Acesta avu nevoie de câteva secunde ca să reacționeze, apoi răspunse cu un ton destul de distant. Bambé se întinse și mai mult, punându-i sub nas sânii și continuă să trăncănească în creolă. La început, soldatul răspunse monosilabic, apoi se destinse și începu o adevărată conversație. Bambé se întoarse spre Malko:

— E căsătorit, are doi copii și reușește cu greu să-i hrănească. N-a mai fost plătit de multă vreme. Căpitanul ține banii guvernului pentru el.

Căpitanul Tikomko dispăruse în cortul său ca să ascundă noua pradă. Malko băgă mâna în sacul de plastic și îi dădu negresei un teanc modest pe care ea îl întinse soldatului.

— Spune-i că ne pare bine că-l putem ajuta.

Negrul luă bancnotele și își puse imediat pușca pe umăr ca să le numere. Malko trecu deja în viteza întâi și-i zise tinerei negrese:

— Spune-i că-i mai dăm tot pe-atât la întoarcere.

Bambé traduse în creolă. Soldatul dădu din cap, încântat, și dispăru din câmpul vizual al lui Malko care demarase. Îl mai zări în oglinda retrovizoare aplecându-se să ia de jos o bancnotă care îi căzuse din mână.

Roțile camionului făceau deja să se cutremure podul. Malko simțea nevoia să strige de bucurie. Asfaltul aproape că nu avea gropi. Trecuseră de obstacolul cel mai greu. Bill Hodges îi mai reduse puțin din entuziasm.

— Mai avem de trecut și frontiera, zise el. Cu cei din Guineea nu vom avea probleme. Dar ceilalți, la postul din Sierra Leone, au aparat radio de emisie-recepție. Cu siguranță că ne așteaptă.

Capitolul XIX

Iarba înaltă se întindea de o parte şi de alta a şoselei care se transformase în drum de laterit. Întâlneau din ce în ce mai puţine vehicule. Trecuseră pe lângă vreo zece sate, fără să întâlnească baraje. Malko conducea cât putea de repede, făcând slalom printre gropi.

Deodată apăru un panou... *Slow down. Border.*

Bill Hodges se foi nervos, mângâind puşca. Pe stânga se înşirau câteva colibe, urmate de o esplanadă cu câteva baraci. Vamă, poliţişti, soldaţi. Deja aşteptau trei vehicule. Unul dintre ele avea toată încărcătura jos.

— E-hei! Asta nu-mi place deloc! zise irlandezul. Ăstora le e foame rău de tot. O să ne pună să deschidem.Şi dacă văd ce transportăm, suntem terminaţi.

— Ce facem?

— Vezi bariera de-acolo? În partea cealaltă e Guineea. Accelerează în ultimul moment. Acum ia-o în dreapta ca şi cum ai vrea să opreşti.

Malko făcu întocmai. Vameşii îi făcură semn să oprească. Malko le zâmbi şi acceleră brusc, traversând locul într-un nor de praf. Bariera — un simplu stâlp de lemn — se rupse ca un pai la impactul cu bara de protecţie a camionului. Malko văzu în oglinda retrovizoare oameni alergând în toate sensurile şi soldaţi urcând într-un jeep. Bill Hodges rânji.

— Oricum, tot n-au ce să facă. Suntem deja pe teritoriul guineez.

Trecură de *no man's land* și intrară în ceea ce părea să fie un cimitir de mașini. Un mic post de vamă și poliție.

— Pe cei de-aici îi cunosc, zise irlandezul. Nici o problemă.

Coborî din camion și se îndreptă spre baraca de lemn care adăpostea poliția. Malko așteptă cu motorul pornit. Bambé făcu ochii mari speriată.

— Au să ne bage la-nchisoare?

Bill Hodges reveni peste cinci minute. Urcă radios în camion și zise:

— La drum. Aici merge cu dolari.

Un soldat îmbrăcat cu niște haine vechi și murdare ridică inevitabila barieră de lemn și intrară în Guineea. Drumul nu era mai bun, dar circulația era inexistentă. După treizeci de ani de marxism cu Sekou Touré la conducere, țara era pur și simplu stoarsă. Peste două ore vor fi la Conakry și Malko va regăsi civilizația și CIA.

* * *

Contururile violete ale masivului muntos Fouta Djalon ocupau tot orizontul la est de drumul care ducea la Conakry. Bambé și Wild Bill moțăiau. Într-o oră nu întâlnise nici măcar un vehicul. Drumul desfundat șerpuia în mijlocul unei savane cu ierburi pitice, presărată cu sate care păreau părăsite. Fără prăvălii, fără animația obișnuită a Africii. Guineea era sinistră. Cu ochii țintă la drum, Malko se întreba cum va ajunge la Abidjan. Nu va fi liniștit decât atunci când va fi sigur că alarma fusese dată. Masivul muntos, care nu era mai înalt de o mie de metri, părea din ce în ce mai copleșitor, acoperind tot orizontul. Bill se scutură.

— Nu mai e mult.

Într-adevăr, după un post de control al poliției, o panglică asfaltată superbă, în stare bună, luă locul drumului prăpădit de până atunci. Merseră mult prin cartierele periferice ale capitalei

înainte de a ajunge în fața hotelului *Independance*, singurul din Conakry. Bambé făcu ochii mari în fața vitrinelor.

— Ce vei face? îl întrebă Malko pe Bill Hodges.

Irlandezul zâmbi.

— Dacă-mi lași camionul, plec mai departe.

— Unde?

— Să cumpăr diamante.Și eu cunoșteam locurile, dar n-aveam bani.

— Te întorci în Sierra Leone?

Irlandezul dădu din umeri.

— N-am să trec pe drumul principal. În Africa totul se aranjează, mai ales cu o astfel de grămadă de lovele.

— Camionul e al tău, zise Malko.

Mercenarul irlandez îl meritase cu prisosință.

— OK, zise Bill. În cazul ăsta o să dorm în el. N-am chef să mi-l șterpelească careva.

Holul hotelului era plin de oameni de afaceri din toate țările. Guineea pornea pe un nou drum. Malko luă o cameră pentru el și Bambé și se repezi la telefon. În timp ce telefonul suna la celălalt capăt al firului, Malko își stăpânea cu greu bătăile inimii.

O voce îi răspunse:

— Aici Ambasada Statelor Unite.

— Vreau să vorbesc cu domnul Mac Bain, zise Malko. Din partea lui Jim.

După treizeci de secunde, Malko vorbea cu șeful Stației CIA de la Conakry. Americanul părea la fel de anxios ca și el.

— Unde ești? Am primit un mesaj care anunța posibila ta sosire ieri seară.

— La *Independance*, răspunse Malko.

— *Holy God*! zise americanul. Credeam că n-ai să poți trece frontiera. Am prins transmisia radio de la Freetown. Vă caută ca turbații acolo.

—Și Abidjan?

— Au fost preveniţi. Relaxează-te. Am chemat un avion cu reacţie particular care te va duce acolo mâine dimineaţă. Aici nu există curse regulate. Ai nevoie de ceva?

— De somn şi de un duş, răspunse Malko.

— OK, îţi dau numărul de telefon de la mine de-acasă. Dar ai grijă, telefoanale nu funcţionează cum trebuie. Voi trece pe la hotel.

Malko închise cu o mare uşurare. Eforturile lui nu fuseseră inutile. Cei doi teroriştі şiiţi aveau să pună piciorul pe un teren minat. Bambé se uita la el cu o expresie ciudată. Ca o fetiţă în faţa unui magazin de jucării.

— Aş vrea să-mi dai bani, zie ea. Sunt atâtea lucruri frumoase aici! Ai văzut magazinele? Chiar în hotel.

Malko îi întinse un pumn de bancnote de o sută de dolari, pe care ea îi luă încântată la culme, după care plecă. Încă cineva fericit. Se dezbrăcă şi intră sub duşul anemic. Aerul condiţionat nu funcţiona.

În ciuda asigurărilor lui Mac Bain, Malko era nerăbdător să ajungă la Abidjan. Se temea de şiretenia iranienilor.

* * *

Toţi bărbaţii prezenţi în sala de mese a hotelului îşi lăsară jos tacâmul în acelaşi timp, cu ochii ţintă la uşă. Bambé era strălucitoare. O prinţesă de abanos! O rochie neagră foarte strânsă se mula ca o mănuşă pe corpul ei admirabil. Îşi pusese ciorapi pe pielea închisă la culoare şi mergea greu cu pantofii cu tocuri de doisprezece centimetri. Dar lucrul cel mai uimitor era violeta prinsă la pălărioară. Gura ei mare şi rujată lucea ca un far erotic. Nici chiar tocurile înalte nu-i împiedicau legănatul şoldurilor, mai senzual ca niciodată.

Bambé se trânti pe unul din scaunele de la masa lui Malko.

— Sunt frumoasă?

Wild Bill se uita la ea cu ochii holbaţi. La masa vecină, un

japonez singur fu gata să-și bage furculița în ochi. Bambé se așeză picior peste picior făcând să foșnească nylonul. Malko văzu că unul dintre ciorapii ei se desprinsese. Liniștită, tânăra negresă își ridică rochia pe pulpa cărnoasă și-l prinse la loc.

— E prima dată când îmi pun ciorapi, explică ea. Mi-au arătat la magazin, dar e greu.

Sânii ei ascuțiți păreau gata să străpungă mătasea. Își făcuse unghiile cu ojă și se scăldase în parfum. Malko ridică paharul.

— Ești de-a dreptul superbă!

Îi fu foarte greu să mănânce cu voaleta, refuzând cu încăpățânare s-o scoată. Tot timpul își schimba poziția picioarelor, ceea ce producea un foșnet de un erotism foarte plăcut. Chelnerițele în tunici lungi, uluite, nu-și mai luau ochii de la ea. La sfârșitul mesei, Wild Bill ceru un coniac și i se aduse o sticlă de Gaston de Lagrange. Umplu trei pahare și îl ridică pe al lui.

— De multă vreme nu m-am mai distrat atât de bine.

Bambé, fără măcar să-l mai încălzească, își bău cu curaj coniacul. Puțin obișnuită cu alcoolul, tânăra negresă fu gata să se sufoce, dar ochii ei căprui deveniră și mai strălucitori. Sub masă, piciorul ei apăsa cu insistență piciorul lui Malko. Acesta se ridică, lăsându-l pe Bill Hodges singur cu sticla de coniac. În ascensor, tânăra negresă execută, lipită de Malko, un dans al pântecelui de-a dreptul îndrăcit.

Imediat ce ajunseră în cameră, Bambé se lăsă în genunchi în fața sa și puse stăpânire cu febrilitate pe sexul lui. Își ridică cu delicatețe voaleta și îi luă membrul în gură cu gravitate, apoi, după un moment, ridică capul și întrebă cu o anxietate emoționantă:

— Așa fac albele?

Malko o asigură imediat că o negresă era la fel de bună ca o albă. Încurajată, Bambé continuă. Apoi Malko o dădu la o parte și o culcă pe pat.

— Să nu-mi scoți rochia! îl imploră ea.

Cu coada ochiului, tânăra negresă se uită în oglinda de deasupra mesei. Malko îi dădu jos triunghiul de dantelă și o pătrunse. Bambé îl strânse din toate puterile, zvârcolindu-se sub el, cu mici țipete extaziate, până când făcu o mișcare violentă însoțită de un țipăt scurt.

Malko ieși ușor din ea. Geamătul tinerei negrese răsună ca un reproș.

— Nu, stai, nu pleca.

Nu plecă. Cu blândețe, Malko o ajută să se ridice în picioare, cu fața la oglindă. Bambé se privi în ea încântată, cu voaleta foarte puțin deranjată. Malko admira curba rotundă a spatelui și a fundului. Avea un profil de regină. Foarte încet, Malko își așeză sexul întărit la maxim între cele două fese rotunde de culoarea abanosului. Bambé chicoti și continuă să se observe în oglindă. Despărțitura era atât de adâncă, din cauza rotunjimii proeminente a fundului ei, încât Malko avea deja impresia că se afla în ea, deși doar abia o atinsese ușor.

Bambé se amuza strângându-i sexul, în timp ce el urca și cobora, de parcă încă nu știa unde s-o pătrundă. Apoi, ea își strecură mâna între cele două corpuri, apucă sexul tare și îl așeză astfel încât Malko fu de ajuns să apese cu tot corpul pentru a intra între fesele ei.

Bambé țipă și fesele i se încordară, de parcă ar fi vrut să împiedice penisul să intre mai adânc. Apoi, brusc, fesele ei se relaxară și Malko o pătrunse în întregime cu ușurință. Tânăra negresă gâfâia, scotea mici gemete de durere, apoi, pe nesimțite, mișcările dezordonate ale șoldurilor se transformară într-un balans ritmat. Suspină și zise cu o voce galeșă:

— Ah, ce bine e! Mă spargi...

În picioare, sprijinită de perete, Bambé nu pierdea nimic din spectacolul propriului ei viol pe care i-l arăta oglinda.

Malko nu putu să vâslească prea mult pe acel extraordinar val de plăcere. Cu o ultimă mișcare, își răspândi sperma,

această explozie fiind întâmpinată cu o mișcare provocatoare a fundului tinerei negrese. Mai târziu, după ce-și dezlipiră corpurile, clătinându-se încă de extaz, Bambé își trase în jos rochia peste șolduri, se mai uită o dată în oglindă și zise:

— O să dorm așa.

* * *

Un Mig 19, vestigiu al regimului pro sovietic, se pregătea să aterizeze pe pista aeroportului din Conakry. Pe pista de zbor nu se mai afla decât un singur aparat, un Falcon 30, venit de la Abidjan. John Mac Bain, șeful Stației CIA, se ocupa de plecare.

Bill Hodges, proaspăt ras, stătea sprijinit de camion și părea în plină formă. Petrecuse totuși noaptea în camion, lungit pe masa de bancnote, cu pușca lângă el. Bambé își schimbase ținuta de putoare tropicală cu o fustă mini care îndemna la viol și un tricou care se lipea pe ea. Malko se duse să îndeplinească formalitățile, lăsându-i pe Bill și pe negresă antrenați într-o conversație însuflețită. Îi anunțase pe cei de la CIA că Bambé voia să-l însoțească. Fata nu avea acte, așa că foloseau din nou bacșișul. Malko aranjă totul și se întoarse. Imediat simți un fel de jenă. Tânăra negresă își ferea privirea.

— Ești gata? întrebă el.

În locul ei răspunse Bill Hodges.

— Preferă să rămână cu mine, zise el. Îi e frică să meargă la Abidjan. Acolo sunt negri bambara pe care nu-i suferă.Și, pe urmă, țara ei e Sierra Leone. Îi voi da partea ei, poți să fii liniștit în privința asta.

Malko se uită amuzat la Bambé.

— Fă ce vrei, ești liberă, zise el.

Fața negresei se lumină și sări de gâtul lui.

— Oh, ce bun ești! Îmi era teamă că n-ai să mă lași...

Se lipi încă o dată de el și îi șopti, la ureche:

— Te mai întorci la Freetown?

— S-ar putea, răspunse Malko.

Numai munții nu se întâlnesc! Wild Bill Hodges îi strivi falangele și zâmbi.

— Când mă gândesc că-mi voi petrece restul zilelor în liniște datorită lovelelor acelui ticălos de libanez, parcă simt că mi se scoală! zise el. Ne-am distrat de minune. Poate că într-o zi o să te pomenești cu mine la castelul tău...

Malko se uită după el cum urca în camion. Bambé își luase în valiza nouă „ținuta de oraș". Malko avea încredere în irlandez că o va duce acolo unde trebuie. Camionul se depărtă și el se întoarse. Treaba încă nu era terminată.

Când avionul Falcon decolă, Malko zări un punct mic de tot pe pistă care se pierdea în junglă. Camionul plin cu leoni gonea spre Sierra Leone. Malko se întrebă cum îmbătrânea un om ca Wild Bill Hodges. Va veni momentul în care nu se va mai putea arunca în acțiuni smintite. Probabil că existau, la fel ca pentru elefanți, cimitire unde bătrânii aventurieri se ascundeau ca să moară. Căci, toți dispăreau la un moment dat.

* * *

Aeroportul de la Abidjan zumzăia de activitate. Câteva aparate 747 și un DC 10 decolau sau aterizau. Prin norii grei se strecura o căldură sufocantă. Imediat ce avionul opri lângă aerogară, un Ford cenușiu se apropie de el și din mașină coborâră doi bărbați. Când Malko coborî de pe scara avionului, primul se prezentă:

— Stanley Parker.

Cel care pornise operațiunea. Americanul părea într-o stare euforică. Malko urcă în mașină și aceasta ieși din aeroport fără a mai trece prin formalitățile biroului de imigrări datorită unei autorizații speciale.

— Ceva noutăți? întrebă Malko.

— Excelente. Poliția l-a arestat în dimineața asta pe Nabil

Moussaoui, în momentul în care voia să-și cumpere biletul de avion, îl anunță americanul. Prevenisem autoritățile Coastei de Fildeș în legătură cu toate persoanele cu pașaport eliberat de Sierra Leone. Pașaportul lui era autentic dar numele nu corespunde cu fotografia avută de noi. În bagajele lui a fost găsit un pistol, precum și câteva tuburi explozive cu detonatori. După o conversație cu polițiștii, tipul a mărturisit că își făcuse planul să deturneze aparatul DC 10 care pleacă în seara asta de la Abidjan, cu destinația Paris, cu oprire la New York.

Malko își cam închipuia el cum fusese „conversația".

—Și complicele lui, Mansour Kadar?

— A trecut frontiera împreună cu el, având tot un pașaport eliberat de Sierra Leone. Nabil Moussaoui jură că nu știe sub ce nume călătorește și că s-au despărțit când au ajuns în oraș. După spusele lui, celălalt ar avea o altă misiune. Poliția îl caută de zor.

Asta însemna că avea o șansă să-l găsească până la sfârșitul secolului.

— Nu prea e bine, zise Malko.

Stanley Parker vru să-l liniștească.

— Nici o problemă. Nici o persoană cu pașaport eliberat de Sierra Leone nu va urca la bordul acestui avion până când nu va fi verificat până în măduva oaselor. Acum zâmbește, șeful Stației vrea să te felicite chiar el.

Malko nu vru să-i strice bucuria. Totuși, ceva îi șoptea că prea era frumos. Undeva trebuie să fi fost o capcană. Dar unde?

Capitolul XX

Avionul DC 10 care urma să plece staționa puțin mai la o parte de celelalte, cu fața la salonul de onoare al aeroportului din Abidjan. Protejat de un șir de parașutiști în ținută de misiune, cu armele în mână. Reflectoarele luminau aria de zbor din jurul lui, astfel încât nimeni să nu se poată apropia de el fără să fie văzut.

Începuse îmbarcarea pasagerilor. Malko aștepta împreună cu Stanley Parker și un polițist în civil. Americanul se uită la ceas.

— Încă douăzeci de minute. Cred că am luat toate măsurile de precauție posibile și imaginabile.

În spatele lor, un panou mare îi anunța pe pasageri să nu accepte sub nici un pretext un pachet de la vreun necunoscut. Pasagerii stăteau la coadă la poarta metalică unde se făcea verificare bagajelor de mână și a obiectelor metalice avute asupra lor. Sensibilitatea aparatului fusese reglată la maximum și soneria se declanșa tot timpul, pentru câteva monede.

În spatele polițiștilor, doi civili albi vegheau ca dispozitivul să funcționeze perfect.

— Unele grenade n-au destul metal ca să provoace declanșarea aparatului, zise Malko.

— Exact, recunoscu Stanley Parker. De aceea avem un al doilea control manual efectuat de oamenii noștri la capătul de jos al scării avionului. Asta întârzie îmbarcarea, dar merită.

— Și bagajele mari?

— Au fost controlate cu raze X. Și sunt recunoscute de proprietari înainte de a fi puse în compartimentul de bagaje. Pot să-ți garantez că nimeni nu va urca la bord cu o armă. Nici măcar cu o pilă de unghii.

— Ce pasageri sunt?

— Oamenii de-aici, vreo patruzeci de cetățeni americani veniți să joace golf și șaptesprezece diplomați de-ai noștri cu familiile care pleacă în concediu.

O țintă ideală pentru teroriști. Malko nu reușea să scape definitiv de starea de indispoziție care îl domina în ciuda asigurărilor americanului.

Ceva nu se potrivea. De la început fusese vorba de *doi* teroriști, destinați, după toate aparențele, aceleiași operațiuni. Și acum părea că unul o luase în altă parte.

— Sunt libanezi la bord? întrebă el.

— Bineînțeles, confirmă Stanley Parker. În Coasta de Fildeș trăiesc cinci sute de mii.

— Presupun că le-ai verificat identitatea?

— Toți au pașapoarte eliberate în Coasta de Fildeș sau permise de ședere. La bord nu e nici un cetățean din Sierra Leone.

Malko privi coada care se întindea în fața scării avionului. Nu mai avea ce să zică. De data asta securitatea era serioasă și în Africa.

— În avion vor fi gărzi înarmate? întrebă el.

— Nu, comandantul avionului se opune, răspunse americanul. Dar te asigur că au fost luate toate măsurile de precauție. Experiența deturnărilor anterioare ne-a fost de folos.

Malko avea în buzunar o legitimație de îmbarcare. Ținea neapărat să zboare cu acel avion, pentru că, oricum, tot trebuia să se întoarcă în Europa. Stanley Parker privea la ultimii pasageri care urcau scara. În acel moment, un agent al

companiei se apropie de el și îi șopti ceva la ureche. Americanul izbucni:

— *God damn it*!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Lipsește un pasager.

Și totuși nici un bagaj nu se mai afla pe aria de îmbarcare. Sau era un pasager fără bagaje — lucru ciudat în cazul unui avion care zbura spre o destinație atât de depărtată —, sau, în urma unei erori de mânuire, valiza sa fusese încărcată împreună cu celelalte.

— Găsiți-l, zise americanul. Avionul nu pleacă fără el!

— Și dacă nu-l găsim?

— Punem toți pasagerii să coboare, golim compartimentul de bagaje și repetăm recunoașterea bagajelor.

Funcționarul era exasperat.

— O să ne ia ore întregi...

— Mai bine decât să facă explozie în aer, zise Parker.

Aprinse o țigară și așteptarea începu, în căldura umedă și în mirosul de kerosen. Acum toți pasagerii erau la bord, dar ușile rămâneau deschise. Minutele treceau. Cu aparatele de emisie-recepție în mână, funcționarii de la sol cercetau toată aerogara.

* * *

— Iată-l!

Două stewardese încadrau un negru înalt în tunică lungă, cu aerul năucit, ținând în mână o valijoară de carton legată cu sfoară. Una dintre ele explică:

— Aștepta în sala de îmbarcare pentru zborurile interne. A adormit și n-a auzit apelurile.

— L-ați controlat?

— Da. Inclusiv valiza.

— Atunci, înainte!

În timp ce negrul era dus spre scara din spate a avionului, Stanley Parker răsuflă ușurat și îi întinse mâna lui Malko.

— Du-te! Vor închide ușile. Și călătorie plăcută!

Malko urcă scara și ajunse la locul său din prima cabină, fotoliul din mijloc. Avea stomacul în continuare crispat, deși totul părea cât se poate de normal. Cu două controale, dintre care unul manual, făcut de profesioniști, nimeni n-ar fi putut să treacă o armă. Ăsta era lucrul principal. În ceea ce privește bagajele din compartimentul de jos, ele fuseseră identificate de pasageri.

Încercă să se destindă în timpul manevrelor de rutină dinaintea decolării, dar nu reușea să scape de angoasă. Avionul era încărcat. Se ridică și începu să inspecteze traveele, examinând cu privirea toți pasagerii. Parcurse astfel toată partea stângă, apoi se întoarse pe dreapta. Numai fețe anonime, necunoscute. Negri, albi, libanezi. Mulți dintre ei treceau prin Paris în drum spre Beirut.

În primul rând din a doua cabină avu o senzație de disconfort. Pasagerul de lângă hublou era un tânăr tipic pentru Orientul Mijlociu, și privea fix înainte, cam ca un drogat. Scoase o batistă din buzunar și-și șterse fața, vizibil nervos. Dar mulți oameni se comportau astfel în avion. Mai ales dacă nu foloseau prea des acest mijloc de transport. Malko vru să se îndepărteze, dar în acel moment o imagine se ivi brusc în mintea lui. Se întoarse și se uită din nou la tânărul nervos, având totuși o îndoială.Și poate că ar fi rămas cu această îndoială dacă tânărul n-ar fi oprit o stewardesă care trecea.

— Mi-ați putea aduce o cafea? întrebă el. Cu zahăr.

Într-o străfulgerare, Malko revăzu încăperea din spate a magazinului negustorului de cafea de pe East Street din Freetown, acolo unde probabil fusese asasinat Eddie Connolly, jurnalistul. Pasagerul din avion era libanezul care se afla acolo în dimineața în care Malko intrase să cumpere cafea.

În loc să meargă la locul lui, Malko rămase în picioare lângă

toaletă, de parcă ar fi aşteptat să se elibereze. Cântări situaţia. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigur că memoria nu-l înşela. Cum urcase la bord? După spusele celor de la CIA, nici un pasager de la bord nu avea paşaport emis de Sierra Leone. Găsise deci în Coasta de Fildeş alt document de călătorie. Ceea ce nu era deloc uimitor, asasinarea lui Charlie dovedind că şiiţii care aveau legături cu Iranul dispuneau de complici la Abidjan.

De ce se afla la bord? Fugea şi se întorcea în Liban? Nervozitatea lui aparentă putea să se explice prin controalele la care fusese supus.

Deci nu putea să fie înarmat. De altfel, blugii şi tricoul cu care era îmbrăcat nu-i permiteau să ascundă o armă asupra lui, iar bagajul de mână îi fusese controlat.

Malko continuă să privească în geamul oficiului. Tânărul părea din ce în ce mai nervos. Vru să se ridice, dar se aşeză imediat la loc. Malko se trase înapoi. Uşa de la toaletă se deschise. Ca să nu stârnească bănuielile libanezului, Malko fu nevoit să intre în micul compartiment. Rămase acolo mai puţin de un minut şi ieşi. Pulsul i se acceleră brusc: libanezul dispăruse.

Parcurse cabina cu o privire rapidă. Nimic. Probabil că intrase în cealaltă toaletă.

Ambele uşi afişau „ocupat". Aşteptă, prefăcându-se că e în căutarea unei reviste ilustrate.

Una dintre uşi se deschise. Ieşi o bătrână care se întoarse la locul ei. Deci şiitul se afla în cealaltă toaletă. În momentul în care vru să se întoarcă la locul său, Malko îşi aminti o informaţie. Într-o anumită duminică, Karemba fusese la aeroport şi nu se ştia de ce. Or, în ziua aceea, la Freetown se afla un DC 10 al aceleiaşi companii. Uşa toaletei se deschise şi se pomeni nas în nas cu libanezul.

Acesta avea în mână un sac de pânză.

*
* *

Privirile li se întâlniră. După sclipirea de panică din ochii libanezului, Malko înțelese că îl identificase ca fiindu-i inamic. Totul se petrecu foarte repede. Libanezul băgă mâna în sac și scoase un pistol.

Malko sări asupra lui și-i strivi mâna de cadrul ușii toaletei. Un steward zări scena. Omul își lăsă imediat tava și se repezi în ajutorul lui Malko. Libanezul se lupta cu sălbăticie, cu pupilele dilatate. Un rictus de ură îi deforma trăsăturile. Apăsă pe trăgaciul armei și detunătura îi făcu pe toți pasagerii să tresară. Împușcat în piept, stewardul se clătină și se prăbuși pe culoar. Într-o fracțiune de secundă se dezlănțui panica. Pasagerii se ridicau în picioare, femeile țipau. Celălalt steward și două stewardese se repeziră să liniștească pasagerii.

Teroristul strigă ceva în arabă, luptându-se în continare cu Malko.

Acesta reuși să-i răsucească mâna. Răsunară alte două împușcături. Gloanțele intrară în podea. În sfârșit, degetele libanezului dădură drumul la armă și aceasta alunecă sub un fotoliu. Teroristul se dădu brusc înapoi, cu Malko agățat de el, și cei doi se pomeniră în spațiul îngust al toaletelor.Șiitul îl mușcă violent pe Malko de mână și acesta îi dădu drumul. Ceea ce-i lăsă teroristului timp să ia o grenadă din sacul de pânză. Era o grenadă defensivă rotundă, de fabricație sovietică. Ca și pistolul, ea fusese ascunsă în vesta de salvare — obiect plasat sub fotoliul fiecărui pasager — care acum se afla aruncată jos în micul compartiment al toaletei.

Malko îl împiedică în ultima clipă să tragă cuiul. Cu mâinile împreunate, cei doi bărbați luptau cu furie, lovindu-se de pereți, sub privirile neputincioase ale echipajului cabinei.

Cu o lovitură violentă de cap, teroristul îl ameți pe Malko, spărgându-i arcada. Amețit, Malko îl văzu vârând degetul în

inelul cuiului ca să-l smulgă. După aceea, era destul să elibereze clapeta ca să provoace explozia grenadei. Auzi vag în difuzor vocea comandantului de bord care anunța că aparatul se întorcea la Abidjan, sfătuindu-i pe pasageri să nu intre în panică. De parcă n-ar fi fost deja!

Cu un efort disperat, Malko îl lovi puternic cu piciorul pe șiit în partea de jos a pântecelui, cu o fracțiune de secundă înainte ca teroristul să fi smuls complet cuiul. Din cauza durerii, degetele teroristului se desfăcură, lăsând grenada să cadă drept în toaletă.

Un steward atletic se repezi în spațiul îngust și îl apucă pe șiit de păr, trăgându-l afară. Pe jumătate KO, teroristul nu opuse decât puțină rezistență. Membrii echipajului îl imobilizară imediat, lungindu-l jos. Teroristul spumega de furie, răcnea injurii în arabă și engleză sub ochii pasagerilor înspăimântați, la câțiva metri de stewardul care agoniza. Comandantul apăru cu trăsăturile încordate.

— A fost imobilizat?

— Da, răspunse Malko, dar a aruncat o grenadă în toaletă și cuiul se ține doar într-o sârmă.

* * *

— *My god*! exclamă Stanley Parker.

Simțea cum îi tremură mâna în care ținea telexul transmis de turnul de control.

— Tentativă de deturnare la bordul zborului 675. Un mort. Explozibil neneutralizat. Aparatul se întoarce la Abidjan. Serviciile de securitate sunt în alertă.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă șeful Stației de la Abidjan. Avem șaizeci și opt de cetățeni la bord, dintre care șaptesprezece diplomați. O adevărată oroare!

Stanley Parker puse jos telexul.

— Hai imediat la aeroport. Și să ne rugăm cerului!

* * *

Teroristul, lungit pe podeaua avionului, se calmase, cufundat într-o toropeală profundă. Pasagerii, descălțați, cu centurile atașate, bine așezați în fotolii, se așteptau la ce era mai rău. Lângă toaletă veghea un steward. Cadavrul colegului său fusese transportat în oficiul din față, ca să nu mai poată fi văzut de pasageri. În avion domnea o tăcere de moarte.

În picioare, în spatele comandantului de bord, Malko întrebă:

— Cât mai avem până la Abidjan?

— Cam douăzeci de minute.

— Nu există nici un teren de degajare?

— Nici unul.

Simțea o greutate în stomac. Cuiul grenadei fusese pe jumătate smuls de terorist. Era destul o vibrație ca acesta să iasă complet, declanșând explozia și, odată cu ea, probabil și distrugerea avionului.

Cu nouă sute de kilometri la oră, marele avion se îndrepta spre sud. Nu mai puteau face nimic, decât să se roage. Secundul întoarse capul spre Malko.

— Cum au fost aduse la bord aceste arme? Toată lumea a fost controlată...

— Se aflau deja aici, răspunse Malko. Cred că au fost ascunse la aeroportul Longi, în Sierra Leone, săptămâna trecută, când acest aparat a făcut acolo escală. Unul dintre polițiștii din CID lucra pentru teroriști. Pentru el a fost foarte ușor...

— A avut nevoie de complici din cadrul companiei ca să cunoască programarea aparatului, zise comandantul de bord.

— Au complici, zise Malko.

Privi cerul înstelat de deasupra lor. Jos se afla o pădure

întinsă, fără nici o lumină. Dacă ar fi făcut acolo o aterizare forţată, asta ar fi însemnat 320 de morţi.

Printre care s-ar fi aflat şi el.

Iranienii îşi pregătiseră bine lovitura. Cu o momeală — Nabil Moussaoui —, adevăratul actor fiind omul care zăcea lungit pe podeaua avionului DC 10. Minutele treceau încet. În sfârşit, în depărtare apărură lumini. Abidjan. Comandantul de bord anunţă imediat în microfon:

— Doamnelor şi domnilor, peste câteva momente vom ateriza la Abidjan. Păstraţi-vă calmul. Suntem în afară de orice pericol.

Anunţul fu întâmpinat cu un ropot de aplauze şi strigăte de bucurie.

* * *

— Cursa 675 va ateriza de urgenţă pe pista 034, anunţă turnul de control. Cei din serviciile de securitate să-şi ocupe posturile.

Aeroportul de la Abidjan era plin de soldaţi şi poliţişti. Vehicule cu mitraliere blocau toate drumurile de acces la pistă. Reflectoarele străpungeau întunericul nopţii. Ambulanţele, maşinile de pompieri şi jeep-urile poliţiei aşteptau la intrarea pistei 034.

Farurile albe ale avionului străpunseră întunericul. Aparatul părea aproape nemişcat. Stanley Parker respira cu greutate. Atâta vreme cât nu atingea pământul, se putea întâmpla orice. Ambasadorul Statelor Unite, luat de la un dineu oficial, se afla şi el acolo în smoking-ul lui alb, înconjurat de gărzi de corp, în picioare lângă Cadillac-ul său.

Cu voleţii în jos, avionul atinse uşurel pista. Imediat, câteva maşini de pompieri porniră cu toată viteza pe asfaltul pistei, urmate de vehiculele poliţiei. La o depărtare de două mii de metri, aparatul DC 10 se opri în sfârşit. Din roţi ieşea fum. Patru

uşi se deschiseră în acelaşi timp şi toboganele de salvare se desfăcură imediat. Primii pasageri atinseră solul în momentul în care pompierii ajungeau la avion. Urmaţi de Cadillac-ul ambasadorului şi Fordul celor de la CIA.

— Malko, Malko!

Stanley Parker agita braţele cu disperare. Îl găsi pe Malko la capătul de jos al toboganului din faţă şi îl scutură ca pe un prun.

— Ce s-a întâmplat?

Malko îi explică în mijlocul oamenilor care fugeau în toate sensurile, desculţi, cuprinşi de panică. Toţi alergau spre aerogară. Poliţiştii urcară pe scară şi puseră mâna pe terorist. Stanley Parker era stăpânit de furie şi stupefacţie.

— Dar cum a putut să ascundă o armă şi explozibil la bordul acestui avion? La fiecare escală este controlat şi paracontrolat. Inclusiv toate dulapurile toaletelor.

— Au fost ascunse într-o vestă de salvare, îi explică Malko. La bord sunt 320. Nu pot fi desfăcute toate la fiecare control al aparatului. Tot ce s-a întâmplat presupune o coordonare perfectă între bazele teroriste din Sierra Leone şi Abidjan. Locul fusese reţinut pe numele acestui terorist, precizându-se rândul şi numărul.

— Dar chiar şi la aeroportul Longi, acest aparat se afla sub protecţia serviciului de securitate.

— Nu uita că Karemba făcea parte din serviciul de securitate, îi aminti Malko. Pentru el era uşor să urce la bord şi să ascundă explozibilul şi arma într-o anumită vestă de salvare.

— Va trebui să nu uităm asta, zise americanul. Dacă n-ai fi fost la bord, probabil că deturnarea ar fi reuşit.

Malko înţelegea acum perfect alegerea statului Sierra Leone, fapt care îl intrigase încă de la început. El le oferea iranienilor posibilitatea de a ascunde explozibili şi arme la bordul avionului DC 10; teroriştii îşi puteau procura acolo acte false, făcând ca atentatul să fie pus pe seama comunităţii şiite

locale, abătând bănuielile de la Iran, și având după aceea posibilitatea să se infiltreze în țara unde aveau să acționeze, Coasta de Fildeș, mult mai ușor decât dacă ar fi venit direct de la Beirut.

Se apropiară de teroristul care acum avea cătușe. Tipul scuipă în direcția lui Malko, zbătându-se. Nu puteai să scoți o vorbă de la el. Ultimii pasageri fugeau spre aerogară. La bord nu mai rămăsese decât echipajul. Malko își ștergea arcada din care picura sângele.

Șiitul se uita la avion de parcă privirea lui ar fi putut să-l distrugă, împotrivindu-se oamenilor care voiau să-l ducă cu ei. Malko se uită la el, dezlănțuindu-i iar furia. Tocmai voia să deschidă gura ca să-l întrebe ceva. În acea clipă o explozie puternică îi făcu pe toți să tresară.

O jerbă de foc se ridică din partea din spate a avionului DC10, la nivelul compartimentului de bagaje învăluind imediat aparatul. În câteva clipe, focul ajunse la aripile din față.

— *Holy Cow*! exclamă Stanley Parker năucit.

Cu urlete sinistre, mașinile pompierilor se întorceau în viteză. Jeturi de zăpadă carbonică se revărsară peste focar, fără să reușească să-l stingă.

Membrii echipajului își făcură apariția în capătul de sus al scării și se aruncară la pământ. Toată lumea se dădea înapoi în fața căldurii înspăimântătoare.

Stanley Parker se întoarse spre Malko.

— Asta a fost grenada?

— Nu, era mult mai în față.

— Atunci?

— Acest terorist, pe care îl numim Mansour Kadar, avea cu siguranță explozibil în valiză.

— Dar asta era curată sinucidere! exclamă americanul.

— Există două ipoteze, zise Malko. Sau știa, și prezența acestui explozibil, după ce aparatul ateriza acolo unde dorea, ar fi dat mai multă greutate exigențelor lui; sau a fost pus fără

ştirea lui. Ca să fie siguri că vor reuşi o acţiune teroristă de anvergură. Cred că interogatoriul lui ne va lămuri.

O operaţiune pur şi simplu diabolică!

Era singura manevră care nu putea fi prevenită în totalitate: acţiunea sinucigaşă. Era practic imposibil să fie controlate toate bagajele. Unii explozibili nu puteau fi detectaţi. Slavă Domnului, era un caz rarisim!

Se dădură şi mai mult înapoi, incomodaţi de căldură. Deodată avu loc o busculadă şi-l văzură pe teroristul şiit scăpând din mâna poliţiştilor şi pornind în fugă spre avionul în flăcări. Trecu pe lângă Malko şi acesta putu să-i vadă expresia halucinantă. Răsunară împuşcături. Teroristul se poticni şi căzu, fără să reuşească să ajungă la foc. În vacarmul făcut de sirenele maşinilor de poliţie şi de pompieri, gestul său abia dacă fu remarcat.

Ambasadorul Statelor Unite îşi trecu o mână peste faţă. Maxilarul îi tremura uşor.

— Dumnezeu să ne ferească de aceşti nebuni! murmură el.

Flăcările ajunseră la cadavrul teroristului şi acesta luă imediat foc. Fără o vorbă, Malko şi Stanley Parker ajunseră la maşini. Amândoi ştiau că lupta nu se va sfârşi niciodată.